

ဝတ္ထုတိုများ

မမသဒ္ဓါမောင်

မေတ္တာလေပြည် သွေးသည့်အခါ

(အက္ခရာလုံးများပါဝင်သည်)

ရင်ခုန်တိုင်း ချစ်ခြင်းလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်
ယောက်အကြောင်းပဲ အမြဲတွေးနေမိတာ။ သူနှင့်ပတ်သက်
သမျှ အရာအားလုံးကို တစ်မှိစိမှိမြင်ယောင်ပြီး တသိမှိသိမှိ
ပီတိဖြစ်နေတာကို ယုံပါ့မလား။ ဘေးနားကနေ လေပြည်
လေညင်းလေး ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားသလို အေးအေးလေးနဲ့
ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားလိုက်ရတာလေ။

ဆုတ်လား။ သူမ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ကားထဲမှာ လူက
တုန်သွားချေပြီ။ ကားဗိုက်အောက်မှ ပစ္စည်းတွေထုတ်နေသည့်နေရာမှာ
သူတွေပြိုနေလေသည်။

“အစ်မလေးရဲ့အိတ်က နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

“နံပါတ် (၁၈) ပါ”

“ဪ... ဒီနားလေးမှာပဲ ရပါပြီ အစ်မ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နောက်အိတ် မရှိပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီတစ်အိတ်ပါပဲ”

(၁)

အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ ခရီးသွားကားကြီးက ရပ်သွားလေ
၏။ လူငွေ အကုန်ဆင်းတာကို စောင့်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်မှာ
လူကုန်ခါနီးမှသာ မှန်ပြတင်းဘေးရှိ ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပါ
၏။ ဘွဲ့ယူရစဉ်က ဒီရန်ကုန်ကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် ရောက်ဖူးတာ
ကြောင့် သိပ်စိမ်းမနေပါချေ။

“ပစ္စည်းတွေ ကျန် မကျန် သေချာပြန်စစ်ပြီးမှ ဆင်းကြပါ”

ကားဆရာ၏ သတိပေးသံကြောင့် လွယ်ထားပါသည့် သား
ရေအိတ်အညိုကို ရင်မှာပိုက်ထားလိုက်မိလေ၏။ ခါးပိုက်နီနှင့်
အလစ်သုတ်သမားတွေက အချိန်မရွေး နေရာမရွေးရှိတတ်တာ

Taxi သမားတွေ အလှအယက်ခေါ်နေကြပေမယ့် လူအုပ်
ထဲ ရှောင်ရင်း ကားများကြားမှ တိုးထွက်လိုက်ပါသည်။ တစ်နေကုန်
ခရီးရသည့် ခရီးရှည်ကြောင့် လူလည်းခွမ်းလျနေပြီး စိတ်ပါပင်ပန်း
လေ၏။ ခရီးဆောင်အိတ်က အောက်ခြေမှာ ဘီးပါသဖြင့် ကြီးကို
ဆွဲခဲ့ရပါသည်။ ညနေစောင်း နေနွေးနွေးနှင့် တိုက်ခတ်လာသည့်
အခါ အေးသလို နွေးသလိုပါလေ။

ဝင်းပေါက်ဝရှိရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။
ပြင်မှာရှိသည့်ကားကိုလည်း ငှား၍ရသဖြင့် တမင်ပင် ထွက်ခဲ့တာ
ခေါင်းကို လှည့်၍ ဟိုဒီကြည့်ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ရှင်းနေရာဆီ

ကူးလိုက်စဉ် မျက်စိရှေ့ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် အကြည့်ဆုံသွားရလေ၏။

“သက်လုံးပုံ”

“ရှင်”

“ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပစ္စည်းက ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပေးလေ ကူသယ်ပေးမယ်”

“ဟင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဘာသာ သယ်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အိတ်ကြီး ဆွဲလာနေတာ မြင်မကောင်းလို့ပါ”

“အို! နေပါစေ၊ လုံချည်တွေပါနေလို့ပါ။ ငရဲရတော့မှာ ဆွဲအိတ်ကြီးကို လှမ်းကိုင်စဉ် ထိုလူ၏လက်ကို တွန်းလှန်လိုက်မိ၏။ အမည်ကို မှန်အောင်ခေါ်တာမို့ လာကြိုခိုင်းသည့်လူမသိပေမယ့် ယောက်ျားတို့ ‘ဘုန်း’ ဆိုတာရှိသည်လေ။ ကြီးနေလေ့ရှိသော လက်နှစ်စုံလုံး စုပြုံသွားစဉ် နဖူးချင်းထိခိုက်သံက ရုတ်တရက် ပြင်းထန်သွားပါသည်။

“အ!”

“ကိုယ်ပြောတယ်လေ။ သယ်ပါ့မယ်လို့။ ပန်းပေါ်ထမ်းသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

နာသွားရပါသည့်နဖူးကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်ရင်း အိတ်ကို လက်လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့၏။ ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက် လျှောက်သွားမိသည့် ခြေလှမ်းကျဲကြီးကို မနည်းမိအောင် လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ လုံချည်အောက်ဘက်မှ တုပ်သွားသည်ကို အနည်းငယ်မျှ ‘မ’ လျက် အမြန် လျှောက်လိုက်ရလေ၏။ အတော်ဝေးဝေးကို ခေါ်လာတာမို့ ဘယ်ကမ္ဘာထိ သွားမလဲ မသိတော့ပါ။

“ဒီမှာ ဒီမှာရှင်”

နောက်မှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်စဉ် သူမလည်း အရှိန်သပ်လိုက်ရလေ၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်မှာ သူနှင့် အတော်နီးသွားရသဖြင့် လန့်သွားရပါသည်။ သေတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ရပါသလဲ။

“ဘာလဲ သက်လုံးပုံ”

“ဟို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဖို့ပြောမလို့ပါ”

“ရောက်နေပါပြီ”

“ဟင်”

ဖိမ်ခံကားကြီး၏ ဘေးမှာရောက်နေပြီမို့ အံ့သြသွားရပါသည်။ သူက ကား၏ဆွဲတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး သူမ အဝတ်အိတ်ကို ခုံထက် စွေခနဲတင်ပေးလိုက်လေ၏။ အားရှိလိုက်တာနော်။ သူမ တက်ရန် တံခါးဖွင့်ထားလျက်သားမို့ စောင့်နေမှန်းသိသဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တက်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

အပြင်မှာ ပူနေပေမယ့် ကားထဲမှာက အေးအေးလေးဖြစ်နေလေ၏။ အဝေးပြေးကားမှာက လူအများကြီးမို့ လူအပူရှိန်တို့ဖြင့် ဤမျှ မအေးခဲ့ပါ။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ အနွေးထည်ပါးပါးလေးကို ရင်ဘတ်စေ့အောင် ဆွဲလိုက်စဉ် သူက ရှေ့ခန်းမှာတက်ရင်း ကားစက်ကို နှိုးလိုက်လေသည်။ လမ်းမှာ ကားသွားလာတာကိုစောင့်ပြီး ရှင်းမှသာ လမ်းကြောယူ၍ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။

“ဆာနေပြီလား”

“ရှင် ဆာတော့ မဆာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေတော့ဆာတယ်”

“သောက်ရေဘူးရှိပါတယ်။ ခဏလေး”

သူက ကားကို သတိထားမောင်းရင်း လက်တစ်ဖက်က ရေသန့်ဘူးအလတ်လေးကိုယူ၍ နောက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ သူမက ရေဘူးအဖုံးကို ဖွင့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်လိုက်ရပါသည်။ အခုမှ အမောက နည်းနည်းပြေသွားသလိုပါပဲ။

အကောင်းစားကားကြီးပေါ်မှ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးစီးရတာ အဘယ်မျှ ဖိမ်ရိုလွန်းပါဘိ။

“ကိုယ့်နာမည် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဦးလေးတို့ ကျန်းမာကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားပေါ်မှာ မပျင်းစေရန် စကားပြောပေးနေသလိုပါ။ ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ တဲ့။ ဒါဖြင့် အကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူမနှင့် သဘောတူဖို့ ပြောထားတာက အငယ်ဖြစ်တာကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို မည်သို့ ခေါ်ရပါမည်နည်း။ လေ့လာချိန်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာမို့ မျက်နှာပူရတာတော့ အမှန်ပါ။ အတင်းကြီးပေးစားချင်တာမဟုတ်ဘဲ လူငယ်ချင်း ချင်းနှီးသင့်တယ်ဆို၍ အခုလို ခေါ်ခိုင်းထားတာပါပဲ။

“ညီလေးခေါ်သလို ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ညီမလေးလို့ ခေါ်မယ်နော်”

ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားရလေ၏။ “ညီမလေး” တဲ့။ အဘယ်မျှ နူးညံ့လိုက်ပါသည့် အခေါ်အဝေါ်လေးပါလိမ့်။ ဝမ်းကွဲအင်နမအငယ်တွေသာ ရှိခဲ့တာမို့ သူမကို “မမကြီး” ဟုသာ အခေါ်

ခံခဲ့ရတာလေ။ “ညီမလေး” ဟု မည်သူမှ မခေါ်ခဲ့သဖြင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်သလို ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ စကားနည်း ပုံရပေမယ့် သူမ စိမ်သက်ပြီး မနေတတ်မှာစိုးရိမ်ပြီး စကားတွေ ပြောနေပုံလည်း ရပါသည်။ ‘လေးလေးအောင်’ နှင့် အတော် ရှုပ်ဆင် သည်က သားအကြီးဖြစ်နေလေ၏။

“ဒေါ်လေးငုံတော့ အတော်စိတ်မချ ဖြစ်မှာပဲနော်”

“ကျွန်မ phone ဆက်မယ်ပြောထားပါတယ်”

“ဒီကိုရောက်တာကို ပြောတာကို မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ ညီမလေး လာနေရတဲ့လပိုင်းကို ပြောတာ”

သူမ ငြိမ်သွားမိပါ၏။ သူစိမ်းအိမ်မှာ သမီးမိန်းမပျိုလေးကို ဘယ်မိဘက စိတ်ချပြီး ပို့ချင်ပါ့မလဲ။ ခက်သည်က သူမ မိဘတွေက ရှေးရိုးစွဲအကျင့်ရှိကြပြီး ‘လေးလေးအောင်’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွှေ့တိုင်းကို သေချာစိစစ်ပြီး ရွေးတတ်သူမို့ အခုလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာရတာလေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုတော့ ဆရာဝန်နှင့် မြန်းပေးဦး အငယ်ဖြစ်သည့်သူ့ကိုဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမလို နယ်ကမိန်းကလေး ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့ရပါသလဲ စဉ်းစားမရပါချေ။

“ညီမလေး”

“ရှင်”

“သုံးလေးလလာနေပြီး ညီလေးနဲ့ရင်းနှီးစေချင်လို့ စိမ်ပေး တာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီအတိုင်း လူကြီးစကားကြောင့် ငြိမ်နေစရာ မလိုဘူး နော်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မကျေနပ်ရင် ကိုယ်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ ခုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညီလေးက အင်း ... ဆိုးလည်းဆိုးတော့ ညီမလေး စိတ်ညစ်မှာပဲ စိုးရိမ်တာ”

ဘုရားရေ! ရွယ်တူဖြစ်သည့်သူက ဆိုးတာတဲ့လား။ အငယ် ဖြစ်သူမို့ အားလုံးက ဝိုင်းအလိုလိုက်တာနှင့် ဆိုးပြတာထင်ပါရဲ့။ ရှင်သန် ကြီးပြင်းလာသည့် ဘဝတွေက တူမှမတူတာလေ။ သူမတို့ လူလတ် တန်းစား ကလေးတွေက မိဘမေတ္တာစေတနာကို သိတတ်ကြပါ၏။ ပြောစကားကိုလည်း နားထောင်တတ်လေ့ရှိကြတာပါ။ မိခင် ဘာချက် ပေးပေး ခိုက်ပြည့်အောင်စားတတ်ကြပါသည်။ လူကုန်ထံ အသိုင်း အဝိုင်းမှ ကလေးတွေကဖြင့် ချက်ကျွေးသမျှ ငြင်းဆန်ရင်း ဟိုဟာ ဤဟာ မစားချင် အကြောင်းပြပြီး ဂျစ်တိုက်တတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

“အိမ်က လူတွေအပေါ်မှာပဲ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာမို့ ပြဿနာမရှိပါ ဘူး။ ခေတ်လူငယ်လည်းဖြစ်တော့ အပျော်အပါး အပေါင်းအသင်း ခက်လွန်းလို့ ပြောမရဖြစ်နေတာပါ”

“အန်တီက မဆုံးမဘူးလားဟင်”

“အမေဖြစ်သူက ပိုပြီး အလိုလိုက်တော့ ပိုဆိုးလာတာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် က ဖေဖေအမိန့်အတိုင်း နာခံရတာကို သိလို့လည်းပါတယ်။ ညီလေးက နဂိုကတည်းက အချောအလှ သိပ်ကြိုက်ပြီး ဖိစာကြောင်တဲ့လေ”

အတော်ကောင်းပါလေ့။ သားအငယ်ကို ထိန်းမရလို့ ဝိုင်ကောင်းကျောက်ဖိနပ်ခဲပါသည့် ချွေးမကိုသာ ပေးစားချင်လို့ သူမအခုလို အနီးမှာရှိဖို့ ခေါ်တာပေါ့လေ။ သဘောကျမှ ခေါင်းညိတ်ဆို့ပြီး မိဘတွေက မှာလိုက်ပေမယ့် ဒီလိုပုံတုံးကြီးကို ဒီသတို့သားလောင်းက ဘယ်သဘောကျပါ့မလဲ။ အလှအပကြိုက်သူဆိုကတည်းက သဘောပေါက်သင့်နေပါပြီ။

မျက်နှာငယ်လိုက်တာနော်။ သဘောတူချင်လို့ ခေါ်ထားရင် သည့် သုံးလေးလမှာမှ လာနေဖြစ်ပြီး အစီအစဉ်ပျက်ပြီး နယ်ပြန်ရလျှင် ကိုယ့်ရပ်ဌာနေမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာဖြင့် ပြန်ရပါမည်နည်း။ သူမတို့မြို့မှာက (သေးသေးလေးဖြစ်ပေမယ့်) တစ်ခုခုဆို သတင်းအမြန်နှုန်းဖြင့် ပျံ့နှံ့လေ့ရှိတာလေ။ ဆွေမျိုးတွေကြားမှာ သူဌေးသားပေးစားမည်ဆိုသည့် သူမသတင်းက ကျန်နေခဲ့တာပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ‘သက်လုံးပုံ’။

“အန်တီက နဂိုကတည်းက ရတနာဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာဆိုတော့ နေ့တိုင်းဆိုင်ထွက်ပြီး အခါကြီးရက်ကြီးမှ နားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညီလေးက လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်နေတာပေါ့”

“အန်တီ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဖေဖေက မေမေဆုံးပြီး ကိုယ် (၁၀) နှစ်အရွယ်မှ အန်တီနဲ့အိမ်ထောင်ထပ်ပြုခဲ့တာပါ။ မေမေညီမပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ညီလေးက အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်ကိုဖြစ်ပေမယ့် သွေးရင်းပါတယ်”

အလို! နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ရသည့်သားတဲ့လား။ ဒါဆို ‘ကိုကြီး’ လည်း သူမထက် အသက် (၁၀) နှစ်ကြီးတာပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် စိတ်ရှည်သည်းခံပေးတတ်တာကို။ ဖေဖေနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ရသည့်သားကိုမှ အိမ်ထောင်ချပေးချင်တာပါလဲ။ ‘ကိုကြီး’ က ရည်ရွယ်သူ ရှိပြီးသားမို့ အငယ်ဖြစ်သူနှင့် မြန်းပေးချင်တာ ဖြစ်နိုင်လေ၏။ ပြီးတော့ သူမနှင့်လည်း ချွယ်တူ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေပဲရှိမှာပေါ့နော်”

“ဘွားဘွားရှိပါတယ် ညီမလေးရဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဖေဖေက ကုမ္ပဏီ

နေ့တိုင်းသွားချပြီး Sunday မှာ ပိတ်ရက်နားတယ်။ ညပိုင်းတော့ အိမ်မှာ လူစုံပါတယ်။ ရှာမတွေ့မှာ ညီတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်”

ရင်မောစရာပါပဲ။ ခြေမငြိမ်သူနဲ့မှ လက်ဆက်ပေးချင်ကြပဲ သလား။ မေမေတို့အပြောကဖြင့် “လေးလေးအောင်” က အလိမ္မာ အိမ်ပါ ချွေးမမျိုး တမင်ရှာတာပါတဲ့။ သားကြီးက အိမ်ထောင်ကျလျှင် ချွေးမဘက်လိုက်နေမှာမို့ သူတို့အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မအဖြစ် နေပေးနိုင်မည် ချွေးမအငယ်ကိုမှ လိုချင်တာတဲ့လေ။ ဒါဖြင့် ‘ကိုကြီး’ နှင့် သဘောတူ ထားပါသည့် မိန်းကလေးက ဘယ်သူများပါလိမ့်။

(၂)

ကားက ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာလေ၏။ ခြံထဲမှာ သစ်ပင်တွေများပေမယ့် ပြုစုသူ မရှိပါဘဲ ပန်းမပွင့်သလောက် ခြောက်သွေ့နေတာပါ။ အန်တီက စီးပွားရေးလုပ်သူမို့ ခြံအလုပ် အိမ် အလုပ်တွေ ဝါသနာမပါဘူးထင်ပါရဲ့။ နယ်မှာလည်း ဒီလိုခြံဝင်းနှင့် ခြံတံဖြင့်နေတာမို့ ဒီလိုအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းကိုမြင်တာ သိပ်မစိမ်းပါ။ သူမတို့ထက် ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ရောက်ပြီ”

တစ်အိမ်လုံး ကြွေပြားစိမ်းစိမ်းကပ်ထားပါသည့် တိုက်ကြီး (လသာဆောင်အောက်) မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ အလုပ်

သမားတွေ ထွက်ကြိုလေသည်။ သူမ၏ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူဆွေး
တာမို့ အလုပ်သမားတွေ ရှိပေမယ့် အလေးအနက်ထားပြီး ကိုယ်တော်
လာကြိုပေးမှန်းသိ၍ ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။

“ဟော!... သမီး ပါလာပြီလား”

အပြီးဖြင့် ထွက်ကြိုပါသည့်အနိတ်က ဖော်ရွေမှုအပြည့်အစုံ
ဒီရက်တော့ ထမင်းဆိုင်နားရက်ယူသည်ထင်ပါရဲ့။ တစ်ကိုယ်တည်း
နွမ်းနေပေမယ့် လက်ကိုကိုင်ဆွဲ၍ ကြိုဆိုခံရတာမို့ စိတ်ကြည်ထက်
သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ထိုင်ခိုင်းနေသဖြင့် ထီး
လိုက်ရလေ၏။

“မောနေပြီလား သမီး၊ တစ်နေကုန် စီးလာရတော့ ပင်မ
မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညနေစာ စားတော့မလား”

“မစားသေးပါဘူး အန်တီ၊ ခဏလောက် နားချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လိမ္မော်ရည်လေး အရင်သောက်ပါဦး၊ ငါ
တစ်ရေးအိပ်လိုက်နော်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာအပြည့်အစုံ
ရှိတယ်။ ဘာမှ အားနာနေစရာ မလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သားကြီးက ချက်ချင်းပြန်ထွက်ဦးမှာလား”

“ဖေဖေကို ကြိုရမယ် အန်တီ”

“မောင်ထူးကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါလား”

“သူ့နားရက်မို့ ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်အန်တီ”

“အေးပါကွယ်”

“လိုအပ်တာရှိရင် အန်တီကိုပြောပါ ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါပဲပြောပြီး ချက်ချင်းပင် ကားနှင့်ပြန်ထွက်သွားလေ၏။
အန်တီ ဖျော်လာပေးသည့် လိမ္မော်ရည်ချိုချိုလေးကို ကုန်အောင်
သောက်လိုက်ပါသည်။ နားချင်နေပြီမှန်းသိသဖြင့် ညီကျမှ စကားပြော
ကြမည်ဟု ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကို လိုက်ပို့လေ၏။

“ဒီအခန်းပဲ သမီး၊ အဝတ်အစားတွေ သိမ်းခိုင်းလိုက်ရ
မလား”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်မဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ သမီးနားပြီး ရေမိုးချိုးပြီးမှပဲ ထမင်းစားဖို့
ဆင်းလာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ အိပ်ရမှာထက် လူရော

စိတ်ပါ နွမ်းနယ်တာကြောင့် ရေချိုးမှ လန်းဆန်းသွားမှာပါ။ ဗိုရိုကိုနှင့် ရင်း အဝတ်အိတ်ထဲမှ အဝတ်အစားတွေကို စနစ်တကျ စီထည့်လိုက် ပါသည်။ သိပ်များများစားစား မဟုတ်သဖြင့် အမြန်ပြီးလေ၏။ သူ သနပ်ခါးကြိုက်မှန်း သိထား၍ မှန်တင်ခုံထက်မှာ ကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတုံးကို အဆင်သင့်တင်ထားပေးပါသည်။ သနပ်ခါးရေဘူး လေးပါ ရေဖြည့်ပေးထားလေ၏။

အဝတ်အစားလဲရန် ထုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ထက် တင်ထား လိုက်ပါသည်။ နယ်မှဝတ်လာသည့် အဝတ်တစ်စုံကို တစ်ခါတည်း လျှော်လိုက်ပြီး ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ ညမောင်ကားနီးမို့ အပြင်ထုတ် မလှန်းဘဲ လျှော်ပြီးသား အဝတ်တို့ကို ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် ရေစစ်၍ လှန်းထားလိုက်၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး blouse ပွပွလေးနှင့် လုံချည်တို ဝတ်ဖြစ်ပြီး သနပ်ခါးရေကြဲလေးလူးပြီးမှ စိတ်ကြည်ကြည်လေးဖြင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“သားညီရဲ့ဇနီးလောင်းကို မေးတာလေ”

“အင်း... ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှပါတယ် ဖေဖေ။ နဂိုအသား

မိန်းကလေးပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား... သားကြီး သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

“ဗျာ!”

“ညီလေးအတွက် သဘောကျတာလို့ ပြောတာလေ။ ဘာလဲ ဆန့်သွားသလား”

ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် စပြောသည့်စကားက ‘သက်လုံးပုံ’ အကြောင်းတဲ့လား။ ‘ညီလေး’ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်ရှည် ဆန့်ပြီးမှာ အသေအချာပါ။ နဂိုကတည်းက ခေတ်မီလွန်ပြီး တွဲခဲ့ သမျှ ကောင်မလေးတွေက မျက်စိထဲ ကလက်အောင် ဝတ်စားတတ် ကြတာ မဟုတ်လား။ အတိုအပြတ် အခွဲအဟိုက်ပုံစံမျိုးစုံနှင့် မျက်စိ နှစ်ရာ မိန်းကလေးတွေကို အိမ်ခေါ်လာသမျှ ဘွားဘွားအော်ဟစ် ခောင်းထုတ်တတ်ပြီး မြေးအဘွားနှစ်ဦးသား နောက်ဂျိန်ချကြတာ အမြဲပါ။

အခုလို ရိုးရိုးအေးအေးပုံစံကြီးခေါ်လာတာ သိလို့ကဖြင့် နည်းကြည့်မည်မထင်ပါ။ ကိုယ့်ညီအကြောင်းကို သိထားတာမို့ မိန်း ကလေးဘက် နှုတ်မိတာအမှန်ပါ။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက ပညာ တတ်ကြပေမယ့် အိမ်အလုပ်တွေ အချုပ်အလုပ် ပညာမှန်သမျှ ဘာကို မသိသနာမပါဘဲ shopping ထွက်ပြီး ငွေသုံးဖြုန်းကြည့် ဝါသနာပါ တာ မဟုတ်ပါလား။

အလှအပဆိုတာ မှန်သမျှ ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး အကုန် ပြင်ဆင်တာကိုသာ လုပ်ချင်ကြပြီး မယားဝတ္တရားဆိုတာ ဘာမှန်းပင် မသိကြတော့ပါ။ ယောက်ျားယူတာ ငွေဖြုန်းဖို့ဟုပင် သတ်မှတ်ထား သည်နယ်လေ။ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြသည့် သမီးလိမ္မာတွေ ကတော့ ရှိကြပါ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက 'ညီလေး' ကို ခြေချုပ်ပေးနိုင်မည့် ခွေးမမျိုးကို တမင်ရှာပေးတာပါလေ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ညီလေးသဘောကျပါ့မလား တွေးမိလို့ပါ”

“သဘောကျရမှာပေါ့ သားကြီးရယ်။ ဒီကောင်ငြင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ အမေဖြစ်သူက လက်ထဲငွေထည့်ပေးနေသမျှ ဒင်းက ဂျင်လိုပဲ လည်နေဦးမှာ။ ဒါကြောင့် သမီးသက်လုံးပုံလို ခွေးမမျိုးကို တမင်ရှာပေးတာ။ သားကြီးလည်း ဖေဖေစကားကိုနားထောင်ပြီး သမီး ချိုသံစဉ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အဆင်ပြေနေတာပဲဟာ။ အစ်ကိုက ဒီလမ်းကို တည့်တည့်လျှောက်ပြရင် ဒီကောင် ဗွေဖောက်ပြလို့ မရဘူးဆိုတာ သိကိုသိရမယ်”

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်မိလေ၏။ ရှေ့က တည့်တည့် လျှောက်ပြတဲ့လား။ 'ချို' က နားလည်မှုရှိပြီး သူနှင့် အဆင်ပြေတာ တော့အမှန်ပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်တာမျိုးတော့ ခုချိန်ထိ မရှိသေးပါချေ။ အသက် (၃၃) နှစ်မှ

၂၂ သို့ အထူးအဆန်း ရင်ခုန်ချင်လို့ ရပါ့မလား။ 'ချို' က သူ့ထက် နှစ်ငယ်သူမို့ ရင်ခုန်ကောင်း ခုန်ခွဲပေမည်။

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“မီးစိမ်းလို့ ဟွန်းတီးကုန်ပြီလေ။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ချိုအကြောင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ သတိရသွားပြီလား”

“Phone တော့ပြောပါတယ် ဖေဖေရဲ့”

“ပြောတော့လည်း သူ့ဆယ်ခွန်း ကိုယ်တစ်ခွန်းလား”

“ဖေဖေကလည်း”

“Type မတူမှန်းတော့ ဖေဖေသိပါတယ်။ ညှိယူပေါ့သား

နယ်။ မိသားစုကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ့် ခွေးမမို့ အိမ်ခေါ်ထားလို့ မရမှန်းသိလို့ လျှော့ပေးတာပါ။ ဒေါက်တာမေချိုက အတော် Bright ဖြစ်တဲ့သူမို့ သမီးဖြစ်သူကို ဘယ်လွှတ်ပေးပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း တကယ့်အိမ်ရှင်မစစ်စစ် ဖြစ်မယ့် ခွေးမမျိုးကို အားငယ်အတွက် တမင်ရှာပေးရတာ”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ 'ချို' က ဆရာဝန်မို့ အိမ်အလုပ် အုပ်ချုပ်တာထားပါ။ ဒါဖြင့် 'သက်လုံးပုံ' ကို 'ညီ' နှင့် ပေးစားပြီး အိမ်တွင်းပုန်းအဖြစ် မီးဖိုချောင်မှာပဲ တစ်သက်တာ အလုပ်လုပ်

ခိုင်းတော့မှာလား။ ပညာတတ်ပြီး မိဘလုပ်ငန်းကို ခိုင်းကူလုပ်ပေးနေပါ သည့် မိန်းကလေးကို တကယ်ပဲ အိမ်ထဲမှာ တစ်ဘဝစာ အပြီးထည့် ထားတာတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

ဆရာဝန်ချွေးမကြီးကိုတော့ ပညာတတ်ဆိုပြီး အမြင့်တင်ချင် ပြီး နယ်ကလာသည့် ချွေးမငယ်ကို မီးဖိုချောင်စံ သတို့သမီးအဖြစ် ချောင်ထိုးထားချင်တာတဲ့လား။ သမီး မိန်းကလေးမရှိသည့် ဖေဖေ စိတ်ထဲကို သူ မမြင်တတ်တာ အမှန်ပါ။ သားတွေကို ဘယ်လို control လုပ်ရမည်ကို သိပေမယ့် သားအငယ်ဖြစ်သူကို နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်လွှတ်ပေးမိစဉ်ကတည်းက အမှားကြီးလုပ်မိပြီဟု မကြာခဏ ရေရွတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

မိဘအရိပ် လွတ်ခဲ့တာမို့ 'ညီမလေး' က အတော်လေး ခြေလွတ်နေတာကြာပါပြီ။ သူဌေးသားဆိုပြီး ကပ်စားမြှောက်စားသည့် အပေါင်းအသင်းတွေများတာကြောင့် မိန်းမလည်တွေနှင့် တွဲခဲ့တာလေး ဒီလိုမိန်းမမျိုးက ငွေရှိတုန်းသာ အနားမှာရှိပြီး ဘာမှမရနိုင်သည်နှင့် အမြန်ဆုံး ခွာခွားတတ်ပါသည် 'ကြောင်' မျိုးတွေပါ။ ဒါကို သိထားမိ သည့် ဖေဖေက သူထက်ပင် အငယ်ဖြစ်သည့် 'ညီမလေး' ကို အရင်ဆုံး ခြေခြိမ်စေရန် အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်မည့် ချွေးမမျိုးဖြင့် ပေးချင်တာလေ။

“သားငယ်ကတော့ သဘောမကျရင် ပြဿနာပဲ”
“တစ်အိမ်တည်းနေတာ ကြာရင်တော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာမှာ ဖေဖေ”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုရည်ရွယ်ပြီး စီစဉ်လိုက်တာပဲ။ ခက်တာ တာ အိမ်မကပ်တဲ့ကောင်ကို သမီးပုံပုံက စိတ်ရှည်ပါ့မလားဆိုတာကိုပဲ ဦးစိုက်နေတာ”

တကယ့်ဆွေမျိုးမတော်ရသေးခင်မှာပင် ရင်မောစရာ ဖြစ်နေ လေပြီ။ အိမ်မှာ အမြဲတစေ နေရပါလျှင် ဘွားဘွား၏ ချစ်ခြင်းတွေသာ ဖြစ်လာပြီး 'ညီမလေး' ထံမှ သံယောဇဉ်ကဖြင့် ဝေးနေဦးမှာလေ။ စိတ်ရှည်နိုင်ပါ့မလား။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည့် 'ချို' နှင့် စိတ်အေး ထက်အေး သူမကဖြင့် တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါပဲ။

“ထက်ထက်မြက်မြက် ချွေးမတစ်ယောက်ရပြီးပြီမို့ အေးဆေး ခြည်သက်တဲ့ ချွေးမတော့ လိုအပ်တာပေါ့။ မေမေနဲ့ ခင်ရဲ့ တိုးတိုးဖော် ဆည်း ဖြစ်မှာလေ”

ရပြီးပြီတဲ့လား။ ခုထိ လက်မထပ်ရသေးတာတောင်မှ ဘာ ခြစ်လို့ ဒီလိုပြောရပါသလဲ။ မိဘဖြစ်သူတွေ သဘောတူထားတာ ကြောင့် သူနှင့် 'ချို' က မကြာခဏတွေ့ပြီး စကားပြောရင် ဆက်သွယ် ဆက်ဆံ တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေးပါ။ အလုပ်ကို ဦးစားပေးတာချင်း

တူညီသည့်စိတ်ကြောင့် အပေးအယူမျှသည်ဟု ယူဆမိခဲ့ရုံပါ။

“သားနဲ့ချိုကို စေ့စပ်ပေးချင်ပြီ”

“ဗျာ”

“တိုင်ပင်ကြပေါ့။ ချိုသံစဉ်နဲ့သားက အလုပ်များကြတော့ အချိန်ရှားပါးတယ်လေ။ သေချာအချိန်ပေးပြီး တိုင်ပင်ကြ။ လူငယ်တွေ Ok ဆိုမှ ဖေဖေလည်း ဒေါက်တာမေချိုတို့နဲ့ ပြောပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဒီလိုပဲပြောရမှာပါ။ မလိုချင်ပါဟု ငြင်းသင့်သည့် သတို့သမီးမှ မဟုတ်တာကို။ သူကဖြင့် ဂုဏ်ကြီးရှင် ဆွေမျိုးထဲမှ ဆရာဝန်ဆိုသည့် ဇနီးလောင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး ‘ညီလေး’ က သာမန်နယ်မြို့သူ ဇနီးလောင်းနှင့် ပေးစားမှာသိလျှင်ဖြင့် ဒေါပွမှာ အသေအချာပါ။ ညီလေးတွဲခဲ့သမျှ ဒိတ်ဒိတ်ကျသူဌေးသမီးတွေဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဖေဖေတို့မျက်စိထဲ မတွေ့ဘဲ သဘောမကျနိုင်ရတာပါလိမ့်။

“မေမေက နဂိုကတည်းက ဗိုင်းကောင်းကျောက်မိ မိန်းကလေးပဲ မျက်စိတွေ့ခဲ့တာဆိုတော့ ဒီမြေးချွေးမကို အတော်ချစ်မှာ လက်လွှတ်ချင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေနိုင်မယ့် ပုံပုံကို တမင်ရှာခဲ့ရတာ သားကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်အိမ်တည်းအတူနေဖို့တဲ့လား။ ဒါဖြင့် သူကတော့ ဖေဖေ ဆို ဘွားဘွားတို့နဲ့ ရှေ့ဆက်အတူနေခွင့်မရှိတူးပေါ့နော်။ တစ်ဦးတည်းသာ သူဌေးသမီးကိုမှ သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာမို့ အိမ်ကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်ရတော့မလို ဖြစ်နေလေပြီ။ ‘ဘဝ’ ဆိုတာ ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့ ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’

လူလောကကို အရင်ရောက်ခဲ့ပြီး မေမေက သူ့ကိုထားခဲ့ကာ ဆရာပေးခဲ့တာလေ။ နာနီတွေလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပေမယ့် မိခင် ခင်ဋ္ဌေ မိခင်၏ချစ်ခြင်းကို အပြည့်အဝ မရခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ အဒေါ် ချစ်သူနှင့် ဖေဖေကို ဘွားဘွား အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့သလို သူ့အတွက် ‘ညီလေး’ တစ်ယောက်တော့ရခဲ့ပါရဲ့။ သို့သော် စီးပွားရှာဖွေကိုသာ အာသန်သည့်အန်တီက သားဖြစ်သူအပေါ် (သူ့လိုပင်) မေတ္တာအပြည့် ပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဆိုးသည်ဟူသည့် အကြောင်းရင်း၏ အပြည့်အစုံကို လူကြီးတွေ မသိနိုင်ပေမယ့် သူကဖြင့် ‘ညီလေး’ ဆိုထဲကို မြင်တတ်ခဲ့တာပါလေ။

(၃)

အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်စဉ် အချိန်ကည (၇) နာရီပင် ကျော်လေပြီ။ သိပ်ကြီးများ နောက်ကျနေပြီလား။ ညနေစောင်းအချိန် ဝမ်းပန်းလာတာမို့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိတာပါ။ အိပ်ရာဖုံးကို ပြင်ဆင်ဖြန်လိုက်ပြီးမှ မှန်တင်ခုံရှေ့ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ရေချိုးပြီးမှ အိပ်ပျော်သွားတာမို့ ထပ်မချိုးတော့ပါ။ သို့သော် သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ဖို့လိုတာ မြန်မြန်လေးလုပ်ရင်း သနပ်ခါး ပြန်လူးရလေသည်။

ဘီးကျောပတ်ထားသည့်ဆံပင်ကို အုန်းဆီမွှေးမွှေးလေးလူးပြီး ဘီးဖြင့် ဖြီးလိုက်ပါ၏။ လူကြီးတွေရှေ့ သေသပ်မှုရှိစေမိ ကျစ်ဆံပြီး ခပ်လျော့လျော့လေးကျစ်ကာ ခေါင်းစည်းကြိုးနက်လေးစည်းအောက်နားမှာ ပြန်စည်းလိုက်ပါသည်။ ပါတိတ်လုံချည်နှင့် blouse ပွပွက သိပ်မကျောတာမို့ မလဲတော့ပါ။ အဝတ်အစားတွေ ပြန်အောင် ဆွဲဆန်ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီးမှ အခန်းပြင်ထွက်လိုက်ပါ၏။

“ဪ... အခုပဲ မမကိုနှိုးဖို့ တက်လာတာ”

“အန်တီ အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညစာစားဖို့ နောက်ကျနေပြီတဲ့။ သမီး နာမည်က ပြည့်ပြည့်ပါ။ ထမင်းချက်ပေးတဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဒေါ်သန်းပါ”

“အင်း”

“လိုတာရှိရင် ခေါ်ခိုင်းပါနော်”

“ရပါတယ် ပြည့်ပြည့်ရယ်”

လှေကားမှ တက်လာသည့် ကောင်မလေးနှင့်အတူ အိမ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှ ဘွားဘွားထိုင်နေတာကို မြင်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရလေသည်။ ဤအိမ်မှာ အမြဲရှိနေမည့် လူကြီးက ဘွားဘွား ‘ဒေါ်နှင်းမြ’ ပင် မဟုတ်ပါလား။ မေမေနှင့်ဖေဖေက ဒီဘွားဘွားကို ရိုသေသမှုရှိဖို့ သေချာမှာလိုက်တာလေ။ တရားအတုပတ်နေပါသည့် ဘွားဘွားက သူမကို မမြင်ပါ။ စာထဲ အာရုံချက်နေတာထင်ပါရဲ့။

“မင်္ဂလာပါ ဘွားဘွား”

“ဟင်!... ဪ... မင်္ဂလာပါ ငါ့မြေးရယ်။ ကြည့်ပါဦး အုတ်သရေရှိလိုက်တဲ့အလှလေးပါလား။ လာပါဦး မြေးရယ် ...”

မောင်ဘသက်တို့ မာကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေရော မေမေပါ ကျန်းမာရေးကောင်းကြ ပါတယ် ဘွားဘွား”

“အေးအေး၊ လက်လှုပ် ခြေလှုပ် လုပ်ရတဲ့သူတွေက မာကြ ပါရဲ့။ ဖိပ်နဲ့နေတဲ့သူတွေသာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်ကြတာ။ ဟိုမှာ တော့ ပွဲရုံအလုပ်ကြောင့် ဆူဆူညံညံရှိမှာပေါ့။ ဘွားဘွားတို့မြို့မှာတော့ ဆိတ်ငြိမ်သလို မြေးရယ်။ နေလို့တစ်ပါးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့... နေတတ်ပါတယ် ဘွားဘွား”

သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ဘေးမှာထိုင်ခိုင်းလျက် စကားပြောဖော် ရသွားသည့်နယ် စကားဆက်ပြောနေလေ၏။ တကယ်ပဲ အထီးကျန် နေတာထင်ပါရဲ့။ အိမ်အလုပ်သမားတွေက လိုအပ်မှသာ ခေါ်လို့ရပြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် နေမေက ဘွားဘွားအနီးမှာသာ အမြဲနေပြီး တရားစာအုပ်ဖတ်ပြဖို့ စကားပြောဖို့ကိုသာ အဓိကဟု မှာလိုက်တာလေ။

“ခေါ်လာတယ်ဆိုပြီး ဘယ်မှာလဲ။ တစ်နေကုန် ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမစားရလို့။ ဩော်၊ ဘွားနဲ့ပြောနေတာကိုး ညီမလေး”

“ရှင်”

“ညစာစားရမယ်လေ”

“ဘွားဘွားရော”

“ဘွားက စားပြီးပြီမြေးရဲ့။ စောစောစားမှ အစာကြေလို့ သွား သွား ဆာနေမှာပေါ့ မြေးရယ်။ ဘွားဘွား အလိုက်မသိသလို ဖြစ်နေပြီ”

ခေါ်လာပြီဆိုပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ မရောက်လာသည့် သူမ ကို ထွက်ခေါ်လာတာကြောင့် အားနာမိပါ၏။ “လူပိုမဖြစ်စေနှင့်” ဟု မေမေ အတန်တန်မှာထားပါလျက် မေ့ဖြစ်ရတယ်လို့။ ခုမှ စရောက်တာမို့ အိမ်ကြီးရှင်လို နေရာတကာ ဝင်လုပ်ပေးဖို့က မဖြစ်နိုင် ပါ။ အတော်ရင်းနှီးလာမှသာ ပြောခဲ့ဆိုခွင့်မှာလေ။ ဤအိမ်ရဲ့ အခရာ ဖြစ်သည့် ဘွားဘွားသာ မျက်စိမနောက်လျှင် ပြဿနာမရှိမှာ အမှန် ပါပဲ။

“လာလာ သမီး၊ ညစာ စားဖို့ အတော်နောက်ကျနေပြီ”

“မင်္ဂလာပါ လေးလေး”

“အေး... မင်္ဂလာပါ ပုံပုံ။ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းဖို့လိုပြီ ထင်တယ်။ လေးလေးနဲ့အန်တီကို ဖေဖေနဲ့မေမေလို့ ခေါ်ရမယ် သမီး။ ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်! ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုလေးဦးအပါအဝင် သူမနှင့် ငါးယောက်

ဖြစ်ရမှာ မှန်ပေမယ့် အခုတော့ဖြင့် သားအငယ်မပါသည့် ထမင်းပိုင်း ပါလား။ လေးလေးက စားပွဲထိပ်မှာ နေရာယူထားပြီး 'ကိုကြီး' က ညာဘက်နေရာမှာ ထိုင်နေတာပါ။ အန်တီက ဘယ်ဘက်မှာ ထိုင် သလို သူမက အန်တီဘေးရှိ ခုံမှာထိုင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ ဇွန် ခက်ရင်းဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းပွဲကြောင့် ဘိုဆန်သည့်မိသား ဟု ယူဆမိပါ၏။

"သမီးစားလို့ ဖြစ်ရဲ့လား။ ဟင်းအစပ်အဟပ် မတည့်မှာ စိုးလို့"

"ရပါတယ် အန်တီ။ အဲ! မေမေ ကျွန်မက အစားမရွေး ဘူး။ ခြေလေးချောင်းသားတော့ ရှောင်ပါတယ်"

"သာဓုပါဗျာ၊ သာဓု သာဓု။ ဒါဆို သမီးက ဘွားဘွားနဲ့ တာပေါ့။ မကြိုက်တာရှိရင် ကြိုပြောထားပါ ပုံပုံ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီးစားချင်တာရှိရင် ပြောပြလေ။ ဒါမှမဟုတ် ကြိုက်တ ဝင်ချက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါ သမီးအိမ်ပဲ။ အားနာစရာမလိုဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"ထည့်စား သမီးလေး"

'ဖေဖေ' နှင့် 'မေမေ' ဟုခေါ်ပါတဲ့လား။ ချွေးမနေရာက

သေချာသေးပါတဲ အခေါ်အဝေါ်ကအစ အပိုင်တွက်ထားသလို ဖြစ်နေ လေပြီ။ သားအငယ်ဖြစ်သူကို မျက်နှာပူစရာပါပဲ။ တွေ့လျှင်ဖြင့် စကား မှားဦးမှာလား။ နယ်ကလာသည့် တောသူဆိုပြီး အထင်တသေးဖြင့် ပြောမည်ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ရွယ်တူမို့ အချင်းချင်း ပြေလည် ညှိ နှိုင်းနိုင်ပေမည်။

"ဟိုကောင် ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးလား"

"ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းကရောက်လို့လဲ အစ်ကိုရယ်"

"ဘယ်အချိန်မှ စည်းကမ်းတကျနဲ့ ပုံစံဝင်မှာလဲ။ နည်းနည်း မိသား ဆုံးမရမှာပေါ့ ခင်ရယ်"

"ခင်ပြောလည်း ဘယ်တုန်းကများ နားထောင်လို့လဲ။ မေမေ ပြောမှ ခဏတာလေး လိမ္မာပြတာ အစ်ကိုသိရဲ့သားနဲ့။ ဒါကြောင့် သည်း မေမေ မနိုးခင် အိမ်ကထွက် မေမေအိပ်မှပဲ ပြန်လာတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ပြောရင် ပိုပြီးဆိုးပြလို့ စိတ်ညစ်ပါ"

"အင်း... ဒီကောင်ကို ဘယ်သူကများ လိမ္မာအောင် လမ်းပြ နှုတ်သင်ပေးနိုင်မလဲ မသိတော့ဘူး။ သားကြီးလည်း ကြည့်ပြောပေး ခဲ့ဦး"

ထမင်းစားချိန်မှာပင် မိသားစုဆုံကြတာမို့ ပြောကြတာ ဆင်ပါရဲ့။ အစာစားမဝင်ဘဲ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်နေပုံက ရင်မောစရာ

ပါ။ ဟင်းတွေကို ဆီတွေမြှုပ်နေပြီး အရသာမရှိတာမို့ အီလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ထမင်းကလည်း ဆန်အချောမို့ ပျော့လွန်းပြီး ပိုအီနေတာ မို့ မစားနိုင်ပါ။ ဒီလိုဟင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်စားနေလျှင် သွေးဆီ တွေ ဆီးချိုတွေ ဖြစ်လာတော့မှာ အသေအချာပါ။

ဆုံးမလျှင် ပိုဆိုးပြသတဲ့လား။ ဒီလိုလူဆိုးလေးမှ သူမတို့ ပေးစားချင်ရတာတဲ့လေ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း 'ကိုကြီး' ကအစောင့်အရှောက် ကတည်းက ကြိုပြောထားတာပါ။ ဘယ်လိုပါလဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာပဲ။ သို့သော် ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးမို့ ကလေးတွေကိုစွဲကို ဖြစ်ပြော အောင်မြင်စေချင်ကြသည့် လူကြီးတွေ၏မေတ္တာကိုတော့ အထောက်အကူအနက်ထားရမှာအမှန်ပါ။

“စားမကောင်းဘူးလား သမီး”

“ငါ့သမီးတော့ စိတ်ညစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဆိုးတဲ့သား သမီးနဲ့အတင်းပေးစားပြီး လက်ထပ်ခိုင်းတယ်လို့မထင်ပါနဲ့ ပုံပုံ။ သားက လိုတာရအိမ်ရှေ့စံလို မွေးခဲ့တာမို့ ငွေဆိုတာ ဖေဖေအိတ်ထဲမှာ ရတယ်လို့ပဲသိတယ်။ ဘယ်လိုရှာဖွေဆိုတာထက် ဘယ်လိုဖြုန်းဆင်း ဆိုတာကိုပဲသိတဲ့ ဦးနှောက်နည်းတဲ့ကောင်ပါ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ သားလေးကို မဦးမချွတ် ပြောပြပါ”

“ခင် အဲဒီလို အလိုလိုက်လို့ အစွယ်ရှိတဲ့ကျားက အထောက်အကူ

ပေါက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတန်တန် သတိ ပေးခဲ့သားပဲ။ ဟိုက မာမီလို့ နှစ်ခါမခွဲရဘဲ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ် ပေးပြီး အကျင့်ဖျက်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ငယ်ပါသေးတယ်”

“အေး အဲဒီငယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးက အခု အသက်

(၂၃) ထဲ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒင်းကို ဘာမှမခိုင်းဘဲ ပစားပေး ထားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒင်းဘေးမှာ ကပ်စားနေတဲ့ဟာ တွေက မဟုတ်မဟပ်ချည်းပဲ။ ဇွဲသတ္တိကို အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ကြောင်း သာ ကြေညာကြည့်လိုက် အနီးမှာ တစ်ယောက်တောင်ရှိမှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

“အစ်ကို”

“သဘောပြောတာပါ ခင်။ တကယ် မလုပ်သေးပါဘူး။

ဦးကောင်းကို လိုချင်ရင် နာနာရှိက်ပေးရတယ်။ ဓားကောင်းကို လိုချင် ရင် နာနာသွေးပေးရတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေ ဘယ်သွားထားသလဲ။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ကုမ္ပဏီမှာ နေရာရနေပြီ။ ဝင်လုပ်ပါဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သဝေထိုးနေတာက အကြောင်းမဟုတ် ဘူး။ ဆေးခြောက်တွေ ဆေးပြားတွေ ဆေးထိုးအပ်တွေ သုံးတတ် ထားရင် သွားပြီ။ သားယောက်ျားလေးမွေးထားတာ အားကိုးဖို့ပါ။

အသုံးမဝင်ဘဲ မြောင်းထဲရောက်မှတော့ ဘာလို့ပွေးထားရသလဲ”

“ဖေဖေ ညီမလေးရှေ့မှာဗျာ”

“မပြောရဘူးလား သားကြီး။ ပုံပုံက သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ ဒီမိသားစုဝင်ဖြစ်လာမှာမို့ သူလည်း အကုန်သိရမယ်။ ဒီမှာ သမီးပုံ”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သားငယ်ဆိုးတယ်ဆိုတာကို ဖေဖေလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပွေးထားတဲ့သားကို ပစ္စလက်ခတ်ခဲ့တော့ ဘဝကို ရှေ့မဆက် စေချင်တာ ဖေဖေမေတ္တာပါ။ သူလိုချင်တာက ကုဋေရှစ်ဆယ် ဆိုတဲ့ ကျော့ သူဌေးသမီး၊ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တစ်ပိဿာရှိပြီး အိမ်ထောင် မနိုင် ဝါသနာမပါဘဲ အပြင်ထွက် လက်လျားလက်လျားသုံးပြုနိုင်တာ တဲ့ အသွင်တူပိန်းမမျိုးနဲ့တော့ ဖေဖေ မပေးစားနိုင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ခင်ပွန်းရှာသမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းကို စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို ခြေကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်မယ့် သတို့သမီးမျိုးနဲ့မှ ဖြစ်မှာ။ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ချစ်ဖို့ပေးနိုင်မယ့် ချွေးမမျိုးမှ ဖြစ်မှာ။ ဖေဖေအဖေအဘတို့ တာ သမီးနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အစ်ကိုရယ် သားကို ခွေးနဲ့နှိုင်းရလား”

“အဲဒီလောက် ပြောတာတောင်မှ မနာတတ်တာ ဘာလို့လဲ”

“အင်းတီးကောင်”

စိတ်ညစ်သည့်ကြားမှ မပြုံးမိအောင် မနည်းထိန်းရလေ၏။ သူ့က ကျွန်ုပ်သင်ပေးခဲ့တာမို့ စကားနားမထောင်သည့် တပည့်တွေကို ချစ်ဆုံးမခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ပညာတတ်မှ လူတောတိုးဝင်နိုင်မှာ ဖြစ်သလို လူတကာထက် ဦးဆောင်နိုင်မည့် နေရာမှာ ရပ်တည်နေနိုင် စေလေ။ ပညာမတတ်ပါက ဉာဏ်နည်းပြီး ကာယအားဖြင့်သာ သူများ ထက်အောက်မှာ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရမှာကို နမူနာဖြင့် ပြောရသဖြင့် သူများခိုင်းရင် ‘ခွား’၊ သူများကျွေးမှစားရလျှင် ‘ခွေး’ ဆိုပြီး နှိုင်းယှဉ် ချစ်ခဲ့မိပါ၏။

အခုတော့ဖြင့် ကလေးတွေကို တိရစ္ဆာန်နှင့် နှိုင်းပြောသလို မလေးစားလေ။ သားအငယ်ပါ အပါအဝင် ဖြစ်လာလေပြီ။ ချမ်းသာ နှစ်ခြိုက်သည့် သားသမီးတွေက လိုအပ်ချက်မရှိသလို အမျိုးစုံ ဆိုးပြု ထားကြတာလေ။ ဒါဖြင့် ရှိရွယ်တူလူငယ်ကို တည့်မတ်ပြီး လမ်းညွှန် ပြောတတ် သူမကိုခေါ်လိုက်တာပေါ့။

“သမီးထက် စိတ်ထားမပြည့်ဘဲ အငယ်လိုဖြစ်မှာ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ ကျွန်မနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ နယ်မှာ

အငယ်ဝမ်းကွဲမောင် ညီမလေးတွေနဲ့ ပြောဆိုခဲ့ရလို့ သိပါတယ်”

“အေးပါ သမီးရယ်။ သားလေးကို ပြောရဆိုရ ခက်သမျှ

သမီးလာမှပဲ ဝန်ပေါ့တော့မယ်”

“ဖေဖေ ကြိုပြောထားတယ် သမီးပုံပုံ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာ ဖေဖေတို့ မိသားစုဝင် အဖြစ်နော်။ အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး။ စီမံအုပ်ချုပ်တာကို မပြောလိုပေမယ့် သမီးကိုယ်တိုင် အစအဆုံး အကုန်လိုက်မလုပ်ပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေ၏။ အစအဆုံးမပါချင်နဲ့တဲ့။ ဒီအိမ်မှာ ခဏတာလာနေပေမယ့် တာဝန်ကိုတော့ ယူတတ်ရမှာလေ။ အစားအသောက်ပါမက အိမ်အနေအထားက အလုပ်သမားတွေရှိပေမယ့် ထောင့်မစေဘဲ လိုအပ်ချက်တွေ ဖြည့်ပေးရမှာ တစ်ပြိုင်ကြီးပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်ကြမုန်း မသိသေးပေမယ့် ဧည့်ခန်းမှလွဲပြီး တခြားနေရာတွေမှာ မှန်တွေ ပိုးအိမ်တွေ ရှိနေတာလေ။ အိမ်ရှင်မကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး ဦးဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်ထွက် စီးပွားရှာဖွေကိုသာ အာရုံစိုက်နေပြီး နောက်ကွယ်မှ ကွက်လပ်တွေကို ဘယ်သူက လာဖြည့်ပေးမှာတဲ့လဲ။ မလိုအပ်ပါဘဲ အများကြီး ချက်စားနေတာ။ အပိုသုံးသမျှတွေကို မစိစစ်လျှင်ဖြင့် ငွေယိုပေါက်ကြီးခြံကြီးနေဦးမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဤအိမ်၏ အိမ်တော်ထိန်းမှတ်ယူပြီး ကြိုးစားရမှာပါလား ‘သက်လုံးပုံ’။

(၄)

ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရာမှ စောစောထပြန်လေ၏။ မနက် (၅) နာရီကျော်မှ ဘယ်သူမှ မနိုးကြသေးမှန်းသိ၍ အခန်းသန့်ရှင်းရေး အင်တာကို အသံမပြည်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးမှ ရေချိုး၍ သန့်စင်အောင် ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ ဒီမှာက မနက်စာကို ဘယ်လိုစားမှန်း မသိပေမယ့် မနက်စာကို အိမ်မှာကဖြင့် မနက်စောစော ထမင်းကြမ်းကို ကြော်၍ မိုက်ပြည်အောင် စားကြတတ်ပါ။

ဒါမှသာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်အများကြီးလုပ်နိုင်ပြီး အားရှိမှာ ဖြစ်တယ်လား။ နေ့လယ်စာကို မွန်းတည့်ချိန်မှစားသလို ညနေစာကို (၅) နာရီ မထိုးခင်စားတာက ပုံမှန်ဖြစ်နေလေပြီ။ ရောက်ရောက်

ချင်း အလုပ်သမားတွေကို ဦးဆောင်၍ခိုင်းတာကို မလုပ်ချင်ပေမယ့် တစ်နေ့ နည်းနည်းစီတော့ ခိုင်းရမှာ အမှန်ပါပဲ။

အခန်းထဲမှထွက်ကာ ဘုရားခန်းဆီ ဦးတည်လိုက်ပါ။ ဘယ်အခန်းရှေ့မှကြည့်ကြည့် ဘုရားခန်းကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ ခုချိန်ထိ အပေါ်ထပ်ကို အလုပ်သမားတွေ မတက်လားသေးပါ။ ဘုရားခန်း၊ သန့်စင်ရှင်းရန်အတွက် ပိတ်စံစာ့ ကြက်မွေး ဝတ်မြက်စည်းနှင့် မြက်တံမြက်စည်းတို့ကို စာလိုက်ကာ ခန်းစည်းဘေး၏ ဗီရိုဘေးမှာ တွေ့ရလေ၏။ ဒီမှန်ဗီရိုထဲမှာ ဘုရားခန်းသုံးပစ္စည်းငွေသာ ထားထားသဖြင့် သော့မခတ်ထားပါလေ။

ဘုရားစင်ထက် ကျောင်းဆောင်ကို ဒေဝတ်စအဖြူနှင့် ကြက်မွေးတံမြက်စည်းသုံး၍ စရှင်းလိုက်ပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲကိုပါ တံမြက်စည်းလှည်း မှန်သုတ်သည့်တို့ကို သွက်သွက်လုပ်လိုက်၏။ အဝတ်စုတ်ရှာ၍ ရေလုံဖြင့် ကြမ်းတိုက်တာကိုပါ ဆက်တိုက် လုပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်သေချာစေးစားလိုက်ပါသည်။

အားလုံးပြီးမှ ဘုရားခန်းမှာ မျက်နှာသစ်တော်ရေ သောက်တော်ရေ ကပ်တာတို့ကို လုပ်ပြီး ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာ ပူဇော်နေတဲ့ အခန်းဝမှ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကြားလိုက်ရလေ၏။ မနက် (၆) နာရီ နီးပြီမို့ နိုးကြပြီထင်ပါရဲ့။

“မီးလင်းနေလို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မမကိုး”

“ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့လား ပြည့်ပြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ခဏနေ ဘွားဘွား ဘုရားခန်းရောက်လာတာမှာမို့ပါ”

“ပေးပေး မမပဲ ကပ်လိုက်ပါမယ်”

ငွေလင်ဗန်းလေးဖြင့် တင်လာပါသည့် ငွေကလပ်ထက် ငွေသိတ်၊ ငွေပန်းကန်ပြားတို့ကို သုံးထားသဖြင့် ပိုက်ဆံရှိ လူကုန်ထဲမှာပါ ပစ္စည်းက တန်ဖိုးကြီးနေမှန်း သိလိုက်ရပါသည်။ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၍ ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်လိုက်ပါ၏။ ပြတင်းပိတ်တွေ ဖွင့်ထားသဖြင့် အပြင်မှ အလင်းရောင်နှင့် လေနအေးတို့က ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်ဝင်ရောက်နေလေသည်။

“ငါ့မြေး အစောကြီးနိုးနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“အေးအေး... ပြီးရင် မနက်စာစားဖို့ ဆင်းလာမယ်၊ သွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားဘွားက ဘုရားခန်းဝင်သွားပြီမို့ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆက်လျှောက်လိုက် ဆင်းခဲ့ပါ၏။ မီးဖိုချောင်ရှိရာဆီသို့ ဆက်လျှောက်လိုက်

ပါသည်။ စောစောစီးစီး ဘယ်သူမှ ထမင်းမစားပါဘဲ ထမင်းစောစော ချက်ရတာပါလိမ့်။ ပေါင်းအိုးနှင့်ချက်သည့်ထမင်းအိုးက အချိန်မရွေး ပြန်နွေးစားလို့ရတာလေ။

“ဘာဟင်းချက်မလို့လဲဟင်”

“ချက်မယ် မမရဲ့။ ကိုကိုကြီးစားဖို့ အရင်လုပ်ပေးနေတာ”

ထမင်းစားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ပဲပြုတ်နှင့်နံပြားနှစ်ချပ်က အဆင်သင့်ပါ။ ပဲပြုတ်ကို ဆီဆားမနယ်ပါဘဲ ဒီတိုင်းထားထားတာမို့ ဘာလုပ်မည်မှန်းမသိပါ။ ‘ကိုကြီး’ က ဒီလို အစားအသောက်မျိုးကို နှစ်ဖက်တာတဲ့လား။ အံ့ဩစရာပါပဲ။ အားလုံးက မုန့်နှင့်ကော်ဖီသောက်ကြပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအစ်ကိုက သူမနှင့် အကြိုက်လာတူနေရပါသလဲ။

“အဲဒါကို coffee နဲ့တွဲစားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ။ ကိုကိုကြီးက ညအိပ်ခါနီးမှပဲ ကော်ဖီ သောက်တာပါ။ မနက်ကို ထမင်းဖြစ်ဖြစ် ခေါက်ဆွဲပြုတ်လို့ ခိုက်ဝ မယ့်အစားအစာမျိုးပဲ စားလေ့ရှိတယ်”

“ဒီပဲပြုတ်နံပြားက ဘယ်ခိုက်ပြည့်ပါ့မလဲ ပြည့်ပြည့်ရယ် ထမင်းပူလေးနဲ့ နယ်ပေးရင်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပဲပြုတ်က များပါတယ် မမရဲ့”

“ပြည့်ပြည့်နဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဘာစားမှာလဲ”

“ဒေါ်ကြီးတို့က ထမင်းကြမ်းနဲ့ ငါးပိချက်စားပြီးပါပြီ သမီး သမီး ဘာစားတတ်မှန်း မသိလို့ စောင့်နေတာပါ”

“တူလိုက်တာနော်၊ ပုံလည်းမနက်တိုင်း ခပ်စောစော ထမင်း စားတာပါ။ အကျင့်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာလေ”

“ဒါဖြင့် ထမင်းပူပူနယ်ပေးရမလား သမီး”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီး။ အန်တီ အဲ! မေမေတို့နီးမှပဲ အတူစား မယ်”

“မခင်ထားတို့က မြန်မြန်စားပြီး မြန်မြန်အပြင်ထွက်ကြတာ သမီးရဲ့။ အေးအေးလူလူ မစားဖြစ်ကြဘူး။ ညပိုင်းမှာပဲ စားကြတာ”

“ထမင်းဘူး ယူသေးလား”

“မယူပါဘူး”

“ဟင်”

ဒီတိုင်း အပြင်စာတွေချည်း ဝယ်စားကြပါသလား။ အလို သေးနော်။ ဒါဖြင့် ဒီမနက်တိုင်း ချက်သမျှက ဘွားဘွားတစ်ဦးတည်း သာ စားဖို့တဲ့လား။ ဒီလောက် အသားငါးတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ချက်မှတော့ ဘယ်သူက စားလို့ကုန်မှာတဲ့လဲ။ ဘွားဘွားကလည်း အိပ်စားမည့်ပုံ မပေါ်ပါလေ။

“ဟင်းသီးဟင်းရွက် မရှိတူးလား”

“ရှိတော့ရှိတယ်”

“အသား ငါးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို အာဟာရမျှတအောင် ချက်ကျွေးရမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့။ ဒီမှာက လူကြီးတွေပိုများတာမို့ ရောဂါမဖြစ်အောင် ချက်မှ အဆင်ပြေမှာမို့ပြောရတာပါ”

‘ဒေါ်သန်း’ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ဝင်စွက်ဖက်သည်ဟု ထင်သွားလေသလား။ စီမံပေးပါဟူသည့် ‘လေးလေး’ ၏ စကားအတိုင်း စတင်လုပ်မိရုံပါ။ တစ်အိမ်လုံးရှင်းတာကို တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရမှာဖြစ်သလို ဒီလိုမနက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ထမင်းဟင်းချက်ဖို့က အရေးကြီးတာမဟုတ်လား။

“အဲဒါကလေး မခင်ထားက ဆီပြန်ဟင်းပဲ ကြိုက်တတ်လို့ ချက်ရတာပါ”

“ဆီပြန်ကြိုက်တာနဲ့ ဆီမြုပ်အောင် ချက်တာမှမတူတာ ဒေါ်ကြီးရဲ့။ ဆရာဝင်လုပ်တယ်လို့ ပွဲကို မထင်လိုက်ပါနဲ့လို့ အရင်ဆုံ ကြိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“အို! မဟုတ်တာ”

“ဒီမှာ ဆီသုံးတာ တစ်လ ဘယ်နှပိသောလောက်ရှိလဲ”

“အင်း လေးငါးပိသောလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်”

အလိုလေး! ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလား။ အိမ်ရှင်တွေက နေ့တိုင်း ညစာပဲစားကြတာတောင် ဒီလောက်သုံးရသတဲ့လား။ ဒါကြောင့်လည်း ‘လေးလေး’ က အိမ်မှာ စီမံကွပ်ကဲနိုင်မည့် အိမ်ရှင်မလို ချွေးမမျိုးရှာသည်ဟု ပြောတာ ဖြစ်ပေမည်။ ချွေးမတကာယ်ဖြစ်မဖြစ် မသေချာပေမယ့် ဒီသုံးလေးလအတွင်းတော့ ပရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် အိမ်တွင်းပုံစံကို စနစ်တကျလေးပြုပြင်သွားမှာပါ။ “ဖီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း” ဆိုတာကို သိသာအောင် ပြသသင့်ဖို့ လိုအပ်နေပြီ မဟုတ်လား။

“ပုံ ဒီမှာလာနေတဲ့ လပိုင်းအတောအတွင်း ဒေါ်ကြီးတို့ကို ကူညီပေးပါ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ဆရာက ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး သမီးရဲ့”

“လေးလေး အဲ! ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပြောထားလို့ပါ ဒေါ်ကြီးရယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ တစ်ခုခုအပြစ်ပြောရင် ပွဲကိုပဲ ပြောရမှာပါ။ ဟုတ်ပြီလား။ အခု ဒီနေ့ချက်ဖို့အတွက် စလုပ်ကြရအောင် ဘာတွေရှိမလဲ”

ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်မိစဉ် ပို၍ ရင်မောရလေ၏။ တစ်ပြိုင်ကြီး ဆည့်ထားပါသည့် ပစ္စည်းတွေက အရောရော အနှောနှောပါပဲ။ အသားထည့်သည့် အံ့မှာ ရေတွေခဲနေသဖြင့် အတော်ကို စိတ်ပျက်ရောပါ။ အသားငါးတွေကို plastic ဘူးထဲတော့ ထည့်ထားပါရဲ့။

ဆေးကြောသန့်စင်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းဝယ်လာသည့် အထုပ်အတိုင်း ထည့်သိမ်းထားတာလေ။

ကောင်းပြီ 'သက်လုံးပုံ'။ စမိမှတော့ အစအဆုံး အကုန်လုပ်ပုံ ပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အရင်ဆုံး ဘေဇင်မှာ ဆန်ကာကိုထား လိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ထုတ်လိုက်ပါ။ မီးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးကို သွက်သွက်လုပ်လိုက်ရလေ သည်။ ပြီးနောက် ဒီမနက်ချက်မည့် အသားငါးနှင့် ဟင်းရွက်ကို ဖယ်ထားပြီး ပြန်သိမ်းမည့် သားငါးဟင်းရွက်တို့ကို ဆေးကြောခုတ် ထစ်၍ ဘူးထဲ ထည့်တန်ထည့်၊ plastic အိတ်ထဲ ထည့်သင့်တာ ထည့်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်စီလိုက်ပါ။

ဒေါ်ကြီးကို မနက်အဆာပြေအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့် ပြင်တာ ကိုသာ လုပ်ခိုင်းထားပြီး သူမက 'ပြည့်ပြည့်' နှင့်အတူ ရေခဲသေတ္တာ နှစ်လုံးကို ရှင်းနေတာပါ။ ဒီဘက်အကြီးထဲမှာ အအေးဘူး၊ ရေဘူး မုန့်ဘူးတွေက ပြုတ်သိပ်နေလေ၏။ အအေးပေးသင့်သည့် သေတ္တာက မအေးသည့်နွယ်ပါ။ အပေါ်အံ့မှာ အလွတ်ထားထားသဖြင့် ပစ္စည်းတွေထုတ်ကာ cleaning လုပ်လိုက်ပါသည်။

Date ကုန်နေသည့် မုန့်ထုပ်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ တစ်ခဲ တည်း ပစ်ကာ ပစ္စည်းတွေကို ကျကျနန ပြန်စီထည့်လိုက်ပါ။

စောစောက အသားငါးဘူးတွေကို ဒီဘက်အပေါ်အံ့ထဲ ပြောင်းထည့် ရင်း အအေးရှိန်ကို မြှင့်ထားလိုက်ပါသည်။ အားလုံးပြီးမှသာ ချက်ပြုတ် စီမံရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။

"ပြည့်ပြည့်က ဒါလေးခွာပေးပါ။ ဒေါ်ကြီးနဲ့ပုံက အသီးအရွက် လှီးရအောင်"

'ပြည့်ပြည့်' ကို ကြက်သွန်ဖြူ နီ ဂျင်းခွာခိုင်းထားပြီးနောက် ဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စတင်လှီးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ မုန့်လာဥကိုဖြတ်၍ အခွံခြစ်ပြီးနောက် တစောင်းအကွင်းလိုက်လေး လှီးလိုက်ပါသည်။ အရွက်ကို လက်သုံးလုံးခန့်ဖြတ်ကာ ဆန်ကာထဲ ထည့်ဆေးထားလိုက်ပါ၏။ ပန်းဂေါ်ဖီကို သေးသေးလေးတွေ ဖွဲဖြတ် ခိုင်းထားသလို ကန်စွန်းရွက်ကို မျှင်မျှင်လေးသင်တာကိုပါ ဒေါ်ကြီးက လုပ်ပေးလေသည်။ 'ပြည့်ပြည့်' ခွာပြီးသည့် ကြက်သွန်နှင့်ဂျင်းကို တစ်မျိုးစီ ကြိတ်စက်ဖြင့် ကြိတ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ မန်ကျည်းမှည့်အနည်း ငယ်ကို ရေခွေးဖြင့် စိမ်ထားခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အရင်ဆုံး ထမင်းချိုင့်ထဲထည့်သွားလို့ အဆင်ပြေမည့် အသားဟင်းတွေကို ချက်လိုက်၏။ ငါးကြင်းအတုံးလေးတွေကို ကြော် ၍ ငရုတ်ခွံခြမ်းအနည်းငယ်ပါရှိလေးဖြင့် ပြန်နှပ်လိုက်ပါသည်။ ကျန် သည့်အတုံးလေးတွေကိုဖြင့် လက်တစ်လုံးစီ ထပ်လှီးကာ နနွင်းဆား

နယ်ထားလိုက်ပါ၏။ ကြက်သားကို အနေတော် အသားတုံးလေးတွေ ချည်းရွေး၍ ကြက်သွန်နီစိတ်ဖြင့် ပဲခပ်ပြာရည်နည်းနည်းထည့်ကာ အချိုချက်ဆီပြန် (ပါလေရုံ) ချက်လိုက်ပါသည်။

'လေးလေး' တို့က အမဲသားစားသဖြင့် အပြားလေးတွေ လှီးလျက် ပြုတ်ကြော်ကျွတ်ကျွတ်လေး (မညှိအောင် ကျွမ်းကြက်သွန်နီ ထောင်းရောနယ်၍) လုပ်ပေးထားပါ၏။ အသားဟင်းတွေကုန်သ ချဉ်ရည်ဟင်းအိုးကို တည်လိုက်ပါသည်။ ပန်းဂေါ်ဖီကို ကြက်ဥခေါက်ဖြင့် ဖွေရောကာ ကြော်ပေးပါ၏။ ကန်စွန်းရွက်ကို ညနေမှစာဆီ မကြော်တော့ပါ။ အရွက်ကြော်တစ်မျိုးတည်းဖြစ်နေသဖြင့် ပဲပြားအထဲ လေးတွေဖြင့် ပဲပင်ပေါက်ကြော်တစ်ပွဲကို တရုတ်နံနံအုပ်၍ ကြော်လိုက်ရလေသည်။

ချက်ပြုတ်ထားသမျှ အပေတွေထွက်လာတာကိုသာ 'ဖြူပြည့်' ကို ဆေးခိုင်းလိုက်ပါ၏။ မီးဖိုချောင်ထဲ သန့်ရှင်းအောင် တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်နေရင်း နံရံကပ်စီရိုထဲ ခေါက်ဆွဲ ကြာဆံတွေ သိမ်းထားတွေကိုပါ စစ်ရလေသည်။ အမှိုက်ထုပ်ကို အပြင်ထုတ်သည်အထိ လုပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုပါ ရေပတ်တိုက်လိုက်သဖြင့် မီးဖိုချောင် ခပ်ကပ်ကျပ်မြင်ကွင်းက အခုမှပင် သန့်စင်တောက်ပြောင်သွားလေ၏။

ညစ်ပေနေပါသည့် လက်ကို ဘေစင်မှာ ဆပ်ပြာရည်ဖြင့်

ဆီကြယ်အောင် ဆေးနေစဉ် ချဉ်ရည်ဟင်းပွက်လာပြီမို့ မန်ကျည်းရည် ချဉ်ရည်လောက် ဖျော်ထည့်ကာ အပေါ့အငန် မြည်း၍ အဖုံးပြန်ဖုံးလိုက်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ခြေသံတွေကြားနေပြီမို့ မကြာခင် ဆင်းလာကြတော့မည်မှန်း သိသဖြင့် ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းရောကာ ဆီဆားနယ်ကာ ပြားအစိတ်လေးတွေညှပ်တာကို လုပ်လိုက်ပါ၏။

ဘွားဘွားက Ovaltine သောက်သဖြင့် ပေါင်မုန့်အချပ်လေး အချပ်ကို စတော်တယ်ရီ Jam သုတ်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ချဉ်ရည်အိုးထပ်ဆူလာသည်ကို နံနံပင်ဖြတ်ထားတာ အုပ်လိုက်ပြီးနောက် ဟင်းအိုးမီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ မနက်ပိုင်း ချက်ပြုတ်ခြင်းက ပြီးလေပြီ။ Breakfast ကော်ဖီပိုင်းထဲ ထမင်းပန်းကန်ပြား အချပ်ထဲ ဖွန်းခက်ရင်းနှစ်စုံထည့်လျက် ငါးပိကြော်ပါ ပုံထည့်၍ သယ်လာခဲ့ပါသည်။

(၅)

“မွှေးနေတာပဲဟေ့၊ ငါ့သမီး ဘာတွေချက်နေတာလဲ”

“ဟင်းတွေတော့ ကျက်နေပါပြီ ဖေဖေ။ ငါးပိချက်နဲ့ တို့စရာ လုပ်ပေးဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“မေမေ ထမင်းချိုင့်ယူသွားမလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့လယ် မှ လာပို့ခိုင်းရမလား”

“အင်း စားခါနီး ပူပူနွေးနွေးဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ သမီး ရယ်”

“ဘယ်လိုလဲ သမီးခင်၊ ဒီရက်ကစပြီး အပြင်ကတစ်မျိုးပြီး

တစ်မျိုး ဝယ်စာရတာ သက်သာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မေမေရယ်။ သမီးပုံတော့ ပင်ပန်းပါပြီ”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်မနေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်တွေမို့ မပင်ပန်းပါဘူး။ ဘွားဘွား ထိုင်ပါရှင်”

ခါတိုင်းတော့ ဘွားဘွားကို ဘယ်နေရာမှာ စားဖို့ပြင်ပေးမှန်း မသိသဖြင့် ဒီနေ့တော့ တစ်မိသားစုလုံး (‘ခွဲလတ္တီ’ မှလွဲ၍) အကုန်ရှိနေ ပြီး လာထိုင်တော့တာပါ။ မနေ့ညနေက ထိုင်သည့်အတိုင်း အဆင်သင့် ထားထားပေးပေမယ့် ဒီမနက်တော့ သူမက ‘ဘွားဘွား’ ဘေးရှိခုံမှာပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့ကိုကြီးက ကုမ္ပဏီမှာ lunch အတူစားဖြစ်သလား ဟင်”

“အလို! ဖေဖေတို့အတွက်ပါ ထမင်းချိုင့်ပြင်ပေးမလို့လား သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပင်ပန်းပါတယ် သမီးရယ်။ ဖေဖေတို့ အပြင်ပဲ ထွက်စား လိုက်ပါ့မယ်”

“ထမင်းစားချိန်အမိ ပို့ပေးလို့ ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ အပန်း မကြီးပါဘူး”

“ဆိုလည်း ဖိုးကျော်ကို ကားနဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါသမီး
အဆင်ပြေတာပဲ ကားတစ်စီးတည်း စီးလိုက်ပါမယ်။ အဆင်ပြေတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းစားခန်းဝမှာ လူရိပ်ထင်လေ၏။ အထဲသို့ မဝင်လာမီ
ဘဲ ပေကပ်ကပ်ရပ်နေသဖြင့် နောက်မှ အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်၍
ဝင်လာရပါသည်။ လူငယ်လေးက မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ရပ်နေပါသည်။
ထမင်းမစားဖြစ်သေးပါဘဲ ဘွားဘွားကို အရင်ကျွေးနေသလို ရေနှေး
လက်ဖက်ခြောက်နှစ်ထားတာကို ရေနှေးဖြူထပ်ရော၍ ပြည့်ပြည့်က
သယ်လာပေးလေ၏။ သူမက ‘ကိုကြီး’ အတွက်တစ်ခွက်နှင့် သူ
အတွက်တစ်ခွက် ငွေထည့်ကာ ခုံမှာပြန်ထိုင်စဉ် ရောက်လာသည်က
ဒီအိမ်မှ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးပါပဲ။

“ကိုကြီးကလည်းကွာ၊ အိပ်ရေးမဝသေးပါဘူးဆိုမှ”

“နေပြိုင်တော့မယ်လေ ညီရာ။ ထိုင်လေ”

“တို့အိမ်က ကာလနဂါးနိုးလာပြီလား”

“Morning ဘွားဘွား”

“ဟေ့ကောင်! အဘွားကို ရိုရိုသေသေပြောမှပေါ့”

“ဒယ်ဒီကလည်းဗျာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဘေးခုံမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဖြစ်နေပါသည်။ သူမနှင့် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဆုံသွားရပါသည်။ သူက
မျက်ခုံးပင့်သွားပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလိုက်လေ၏။ သူမ
ညီသူမှန်း သိထားပြီထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာတော့ပူမိသား။ သို့သော်
သူ့ကြီးတွေရဲ့အစီအစဉ်ကြောင့် သားသမီးဖြစ်သည့်လူငယ်တွေက
ဆောင်ရှားလို့မှ မရတာပဲ။

“သမီးကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ”

“အာ ... ဒယ်ဒီကလည်း အတင်းကြီးပဲ”

“သားငယ်”

“မာမီတော့ ပြောပြီးသား မဟုတ်လား။ အထူးတလည်
ပြောစရာမှမလိုတာ။ ငါ့ကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

“ကြည့်! ... အဲဒါတွေခက်တာပေါ့”

“ကဲပါ ... breakfast ကို အဆင်ပြေပြေစားပါစေလား
သားရယ်”

“မေမေ့ပြေးအကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့။ ဘယ်နှခါများ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့ရလို့လဲ”

“ကော်ဖီပဲ သောက်ရမှာလား”

“ညီက ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ဟိုကောင် ပြဿနာရှာဖို့မကြံနဲ့နော်။ ဒီနေ့မှ သမီးနဲ့ စတင်ဖူးတာကို တစ်ခါတည်းနဲ့ အော့ကြောလန် မလုပ်ချင်နဲ့”

မုန့်ပန်းကန်တွေကို အနီးသို့ ဆွဲယူပေးလိုက်ပေမယ့် အကြည့်က ထမင်းပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ကြည့်နေတာပါ။ ဘာလဲ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူလို သူမလည်း ထမင်းစားမိတာကို အပြစ်တင်ချင်ပြီ လား။ ရေချိုးပြီး သေသေသပ်သပ်ဖြစ်နေသည်က သူမဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကောက်ကောက်က ရှည်ပြီး ပွရှုပ်နေပါသည် သူကသာ စိတ်ရှုပ်စေပါလေ။

“မင်း ဒီအတိုင်း ဒီလိုပဲနေသွားမှာလား”

“ကျွန်တော်က ဒီလိုမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ခွဲသတ္တိ’”

“အလုပ်လုပ်ဖို့ဆို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးဖို့ မာမို့ကို ပြောထားတာပဲဟာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှားလို့လား”

“အပြောက လွယ်လိုက်တာ။ မင်းကိုသာ ငွေလွှဲပေးလိုက်တာတော့ ကုန်းကောက်စရာတောင် ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကြီးက သုံးဖြန်းနေမှာ။ လောကမှာ ဘယ်သူမှ ငွေကိုင်ပြီး မွေးလာတာ

“...ဘူးကွ”

“အစ်ကို”

“ဒယ်ဒီ ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်က ဒီလို အသုံးဝင်တဲ့သားမှမဟုတ်တာ။ အချိန်တန် ကုမ္ပဏီကို နိုင်မယ့် ကိုကြီးရှိပြီးသားပဲဟာ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပူပန်မနေ

“ဘာ”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ် ဝန်တိုစိတ် တွေ့လာ။ အဖေက သားကြီးကိုအားကိုးရသလို သားငယ်အပေါ်မှာ မိသလိုဖြစ်နေပါ၏။ ကောင်းစေချင်လို့ ဆိုဆုံးမသည့် မိဘ၏ တာနာကိုတော့ သိသင့်ပါရဲ့ ‘ခွဲသတ္တိရယ်’။ ခေါင်းမာတာတော့ တော့်ကို မလွယ်ပါလား။

“မြေးကို စေတနာနဲ့ ဆုံးမပေးနေတာကို သိရမှာပေါ့ မြေး ဒီအတိုင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဝေလေလေ တစ်သက်လုံး သွားလို့မှ မရတာ။ အချိန်တန် အိမ်ထောင်ပြု သားသမီးရတဲ့အခါ နဲ့ရှာဖွေကျွေးမလဲ။ စဉ်းစားတတ်ရမှာပေါ့”

“လွယ်ပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ အမွေမပေး နိုင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငွေရွှင်တဲ့သူဌေးသမီး ရှာယူလိုက်ရုံပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား”

“သားငယ်”

“မာမိတို့မှာ သားလိမ္မာတစ်ယောက် ရှိရုံနဲ့ ကျေနပ်ပေါ့တာ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ထားပေးပါ။ လူငယ်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ကုန် လွယ်ပါရစေ”

“ညီ”

“ကျွန်တော်ကတော့ Free Type နဲ့လူသားပါ ကိုကြီး။ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ Bomb ပေါက်သလို ပေါက်ကွဲတဲ့ feeling မှာ မရှိဘဲ ဒယ်ဒီတို့ပေးစားမယ့်မိန်းမကို မျက်စိစုံမှိတ်မယူနိုင်ဘူး။ နှလုံး သား မရှိတဲ့အရှုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင်!”

“အင်းလေ ထားပါတော့။ ကိုကြီး ရင်မခန့်ပေမယ့် ကိုကြီး လက်ထပ်ရမယ့် lady က ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ရှိတော့လည်း ယူချင်မှာပေါ့။ အဆင့်အတန်းမြင့်တာကိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖွဲ့သတ္တိ! မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်စမ်း”

သူမမျက်နှာ ရဲရဲနီသွားရပါတယ်။ နှိုင်းယှဉ်ပြသတဲ့လား။ အစ်ကို ဖြစ်သူက အကောင်းစားဇနီးမျိုးရမှာဖြစ်ပြီး ညီဖြစ်သူက အခုလိုပဲ ဂုဏ်ပုဒ် မိန်းကလေးနှင့် ဘယ်အိမ်ထောင်ကျချင်ပါ့မလဲ။ ပွင့်လင်း

အလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမသိအောင် တမင်တကာ ရှေ့မှာပင် ပြော ခဲ့လိုက်လေသလား မသိပါ။ လောကမှာ စကားဆိုတာ ပြောသင့်မှ ပြောရတာမျိုး ရှိတတ်တာကို မသိပါလား ‘ဖွဲ့သတ္တိ’ ရယ်။

သူမ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိစဉ် ဘွားဘွားက လက်ကိုဆွဲထား ထိုင်လေ၏။ ခဏလေးရှောင်လို့ မရဘူးလား။ မိသားစုစကားဝိုင်း (ဆွေးနွေးပွဲဟု ဆိုပါစေတော့) မှာ သူစိမ်းဖြစ်သည့်လူက ရှိမနေသင့် သလဲ။ လူတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက် သက်မွဲတစ်ခုနယ် မရှိသလို ဆတ်မှတ်ထားပါသလား။ ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရတာအမှန်ပါ။

“သမီး”

“ကျွန်မ စားလို့ပြီးပြီမို့ ခွင့်ပြုပါ ဘွားဘွား”

“မိသားစု စကားဝိုင်းပါ သမီးပုံပုံ။ သမီးမှာ နားထောင်ခွင့် မရှိဘယ်။ ဝင်ပြောခွင့်လည်းရှိတာကို သိထားပါ။ ထိုင်နေပါ သမီး’ ဆက်ထိုင်ရခက်နေပေမယ့် ‘လေးလေး’ တားနေတာကို ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တာမို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ရပါတယ်။ ထမင်းစားမြန်သည့် သူမက မောလည်းမောနေတာမို့ ထမင်းတစ်ပန်းကန် (အနေတော် နယ်စားတာကို) မြန်မြန်လေးစားပြီးသွားတာပါ။

သူမက မျက်နှာနီပြီး သူမကို စူးစူးရဲရဲဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ သည်။

မကျေနပ်ဘူးလား။ ဒါဆိုလည်း လူကြီးတွေရှေ့ကိုရှောင်ပြီး မမြင်တဲ့နေရာမှာ ပြောသင့်တာပေါ့ရှင်။ လူငယ်ချင်းမို့ တရိတသေ ပြောစရာမရှိဘဲ ပွင့်လင်းစွာ ပြောနိုင်ပါ၏။ ဤလူငယ်လေးမှာ ဆင်ခြင် တုံတရား။ ချင့်ချိန်စိတ်မျိုး မရှိတာကတော့ အံ့ဩစရာပါလေ။

“သူစိမ်းတစ်ယောက်ကတောင် နေရာရနေပါလား ဇွဲရာ သနားစရာပဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း သိရင်ပြီးတာပဲ။ တစ်ဖက်သားကို အားနာ သမှုကို မရှိဘူး”

“သူက ကျွန်တော်ခေါ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ ဒယ်ဒီ”

“ဧည့်သည်မဟုတ်တဲ့ မိသားစုဝင်လို့ ဘယ်နှခါပြောမှ နား လည်မှာလဲ”

“ငါတို့မိသားစုထဲ မင်း အတော်ဝင်ချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျစ်!”

“သားငယ်”

“သမီးကို ချက်ချင်းတောင်းပန်စမ်း!”

“ကျွန်တော် ဘာများမှားလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဘာ ဖေဖေ၊ ဟား! အပိုင်ချုပ်ထားတာပါလား”

“စကားကို ထိန်းပြောမှပေါ့ ညီ။ ရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် ညီမ ဘဝကို လေးစားမှုတော့ ထားသင့်တယ်”

“ဒီတော့သူမကို ဘာများလေးစားစရာ လိုလို့လဲ။ အပိုင်တွေ”
“ဇွဲသတ္တိ!”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ‘ကိုကြီး’ မှလွဲ၍ လူကြီးသုံးဦးစလုံး တစ်ပြိုင် တည်း အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာတာပါ။ သူမက မျက်လွှာချသွား တာမျိုး မရှိပါဘဲ သူ့ကို ခပ်တည်တည်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ သိ၏။

လူကို တောသူဆိုပြီးနှိမ်တာ မခံရနိုင် မဖြစ်ပါ။ မှန်တာပါပဲ။ ဒီကြီးသားလူငယ်က ရွံ့ပေနေသည့်ခြေထောက်နှင့် တောသူကို မတူ တန်သလို ဆက်ဆံပြောဆိုချင်တာ အဆန်းမှမဟုတ်တာလေ။

“မင်း တော်တော်လွန်ပြီ”

“တောသူမို့ တောသူလိုခေါ်တာ အပြစ်ဖြစ်ရောလား။ ဟာမိ ကြည့်ပြောပေးပါဦး။ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကိုဆို အမြဲနှိပ်ကွက်ချင်နေ တာသိတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီး”

“ပုံက လူကြီးတွေကြောင့် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာမို့ သူ မကြိုက်လို့ ကန့်ကွက်တာ မှန်ပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိသားစုဝင် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာထက် ငယ်စဉ်က အတူတူဆော့ကစားခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း လို သဘောထားလို့ရပါတယ်”

“ဟား!... မင်းကိုများ သူငယ်ချင်းတော်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဟာသတွေလာမပြောစမ်းပါနဲ့”

“လူကြီးတွေကိုတော့ အားနာပြီး ရိုသေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံပြောချင်တာကိုတော့ ပြောပါရစေ”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“ဒီအိမ်က ချွေးမနေရာကိုရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဒီကိုလာခဲ့ တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ဒီသုံးလေးလတာကာလမှာ မေမေ့ရဲ့ မွေးစားသမီးအဖြစ်နဲ့ နေခွင့်ရရင်လည်း ပုံကျေနပ်ပါတယ်။ ခဏတာ လာတည်းတဲ့ညှိသည်ကို ညှိဝတ်မကျေချင်လည်း မရိုင်းပျချင်ပါနဲ့ ဇွဲသတ္တိ။ တောသူမို့ တောသူလို့ ခေါ်တာ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပေမယ့် ရှင် အသက်ရှင်ဖို့ နေ့စဉ်စားနေတဲ့ အဲဒီထမင်းကို ကျွန်မတို့လို တောသူတောင်သားတွေ စိုက်ပေးနေတာကိုတော့ သိသင့်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

လူကြီးတွေ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတွေ ပေါ်လာလေ၏။

စိတ်ဆိုးပုံမရပါ။ တောသူဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ဖိနှိပ်ချင်ပါသလား။ သူမက ညှာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ကိုယ့်ကိုလာထိလျှင် ငြိမ်မခံတတ် သည့် မာနတော့ ရှိနေတာပါ။ မိဘပိုက်ဆံကို သုံးဖြုန်းနေပြီး ကိုယ့် တိုက်ကိုယ် တန်ဖိုးရှိအောင် မနေထိုင်တတ်သည့် လူငယ်မျိုးကို စိတ်ထဲ မှ အမြင်ကပ်နေပေမယ့် ထုတ်မပြောဖြစ်ပါလေ။

(၆)

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးကြိုင်နေအောင် ပြုလုပ်ပြီး လေချွန်လျက် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ အပေါ်ထပ် ကြမ်း ပြင်က ပြောင်လက်တောက်ပနေလေသည်။ ဘာလဲ ခါတိုင်း ဒီလောက် ကြီး မသန်ရှင်းပါဘဲ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်း၍ ဆင်းခဲ့စဉ် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးနေရာမှာ ရေလေ နှစ်ခုနှင့်အတူ ကြမ်းတိုက်နေပါသည့် သူမကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဒေါ်ကြီးကျယ်” တစ်ယောက် အငြိမ်မနေပါဘဲ အလှူ တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်နေတာပါလား။ လုပ်ရမှာပေါ့လေ။ ဒီအိမ်မှာ လာနေပြီး အလကားစားနေလို့မှ မဖြစ်တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်

အဆင့်မှန်းတော့ သိထားသင့်တာ မဟုတ်လား။ တစ်အိမ်လုံးက ‘သမီး’ ဆိုပြီး ပင့်မြှောက်တိုင်း ဘဝင်မြင့်နေတာကိုဖြင့် သူ ကြည့်မရ ချင်ပါ။ မင်းကိုတော့ lesson ပါးပါးလေးတွေ ပေးမှပါပဲ။

“ဝှမ်း!”

“ဟာ! ကျစ်!”

“အမေ့!”

မည်းညစ်ညစ်ရေရှိနေပါသည့် ဇလုံကို တမင်ပင် ခြေဖျားဖြင့် ကန်လိုက်မိတာပါ။ တစ်ဖက်မှာ ရေအကြည်ထည့်ထားပါသည့် ဇလုံ ကို ရှောင်လိုက်ပြီး မတော်တဆနယ် ခတ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ရေညစ်တို့က သူမ လုံချည်အောက်ပိုင်းကို အတော်လေး စိုသွားလေ၏။ ဒူးထောက် လျက် လှေကားချပ်တို့ကို တိုက်နေတာမို့ အင်္ကျီကိုပါ စင်သွားလေ သည်။ ဒါပဲလေ။

“လမ်းပိတ်ပြီး လုပ်နေရလားကွ”

“ရှင်မှာ မျက်လုံးပါတယ်မဟုတ်လား။ သေချာကြည့်မှပေါ့။ ဒီမှာ အကုန်စုံရွဲကုန်ပြီ”

“ဘေးကပ်ထားရင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွ။ ဒါလေးတောင် မသိ ဘူးလား”

“လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်နေရင်လည်း နည်းနည်းဖယ်ပေးပါလို့

ပြောဖို့ ရှင်မှာပါးစပ်မပါရအောင် 'အ' နေလား"

"ဘာကွ!"

"ကိုယ့်ဘက်ကမှားလည်း sorry တစ်ခွန်းပြောဖို့တောင် ယဉ်ကျေးမှု နားမလည်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ"

"မင်း!"

"သွားမယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ကြွ။ လှေကားမှာ ရေတွေရှိနေ တာ သွားသွားတက်လာရင် ချော်လဲဦးမယ်"

"ဪ ငါ့ကိုတော့ ချော်လဲပါစေပေါ့လေ"

"သိရင်ပြီးတာပဲ"

"မင်းနော်၊ ငါ့အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လူကိုစော်စော်ကားကားနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ။ ရိုင်းလိုက်တာ"

"ရှင်ပဲ တောသူဆို။ တောသူရိုင်းတာ ဆန်းလို့လား။ ရှင် တောင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာနေပြီး စိတ်ဓာတ်ကမှ မမြင့်တာဘဲ၊ ကိုယ့်မျက်ချေးတော့ ကိုယ်မမြင်ဘူး"

"ဘာကွ! မင်း မင်း"

ပန်းနေရာကို ဖျတ်ခနဲ တွန်းလိုက်သဖြင့် လှေကားလက်ရန်း (steel တန်း) ကို အမြန်ဆွဲထားလျက် ထိန်းလိုက်ရလေ၏။ နှုတ်ပါမက လက်ပါရမ်းတဲ့လူပါပဲလား။ ရွယ်တူမို့ မလေးစားချင်တာတောင်

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမဆိုတာကိုတော့ သတိထားသင့်တာပါလေ။ ဒီလူ တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မနီးစပ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေ ခယ်။

"စွာလိုက်တာ တစ်ခွန်းမခံဘူး။ မင်းစရိုက်ကို ဖာပီတို့ရှေ့မှာ တော့ မပြဘူးပေါ့လေ။ လူလိမ်မ"

"ဘာရှင့်!"

"ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ"

ခြံထဲ လမ်းလျှောက်နေပါသည့် သွားသွားက သူမတို့နှစ် ယောက်၏အသံကို ကြားသွားပြီး တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာလေတော့၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခပ်စူးစူးအကြည့်ဖြင့် မှုန်နှာချင်း ဆိုင်ကြည့်နေတာကြောင့် စကားများနေပြီမှန်း သိနိုင်ပါ သည်။ အားလုံးနှင့် သင့်တော်အောင် ပြောဆိုနိုင်ပါလျက် ဒင်းနှင့်တော့ ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမည်မထင်ပါချေ။

"မြေးငယ်"

"သွားသွား တက်မလာနဲ့ဦးနော်။ ရေတွေရှိနေလို့ပါ"

"မြေးတို့ စကားများပြန်ပြီလား"

"အဲဒါ ဒီတောသူမကြောင့်ဖြစ်တာပေါ့ သွားသွားရဲ့"

"မြေးကလည်းကွယ်။ မြေးပုံပုံက အလုပ်လုပ်နေတာကို"

မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လား”

“ကျွန်တော်က နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ဘူး ဘွားရဲ့။ ဒင်းက သာ ရှုပ်နေတာ။ မျက်စိရော ခေါင်းပါ နောက်တယ်။ ဒီလောက်ပြော နေတာတောင် ခုထိ မပြန်နိုင်သေးဘူး။ အရှက်နည်းတာတော့ အံ့ပဲ ရဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ငါ့ကို အကန်းနဲ့အအဆိုပြီး ပြော တယ်မဟုတ်လား။ မင်းအလှည့်ကျ နာတတ်တယ်ပေါ့လေ။ စကား တတ်တိုင်း မပြောချင်နဲ့။ မင်းနဲ့ငါက အဆင့်အတန်းတူတာမဟုတ်ဘူး။ သဘောပေါက်စမ်းပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိရတယ် အမိရဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ စကားကြမ်းကြမ်းကို သူ ခပ်မာမာလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါ၏။ သူမက မျက်လွှာမချပါဘဲ ခပ်စူးစူးမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ ကြည့်စမ်း! သူဌေးသမီးတွေမှာသာ ရှိပါသည် မာနရှင်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေတာပါလား။ ခေတ်မီပြီး အလန်းဖောင်းအလှ မျိုး တစ်စက်လေးမှ မရှိပါသည့် ရွက်ကြမ်းရေကျို ရှုပ်ရည်တောသူမ က ဒီလိုအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရတယ်လို့။

“အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဘာနဲ့သတ်မှတ်သလဲဆိုတာကို ရှင်သိလို့လား။ ပြောပါဦး”

“ဘာ!”

“ငွေရှိမှဆိုပြီး အမြင့်အနိမ့် အဆင့်အတန်းကို ခွဲခြားလို့ မရဘူး ခွဲသတ္တိ။ လူမှန်ရင် ကိုယ်တယ်လောက် တန်ဖိုးရှိအောင် နေထိုင်သလဲ ဆိုတာကို ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ သိထားသင့်တယ်။ မိဘပိုက်ဆံနဲ့ သုန်းဖြန်း လေလွင့်နေပြီး အချိန်တန် မိဘဆီကအမွေရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် နှိုးနဲ့ လူက အဆင့်မြင့်သလား။ မိဘကိုလည်း ကူညီ၊ အိမ်အလုပ်တွေ ကိုလည်း အချိန်မရွေးလုပ်ပေးပြီး ကိုယ့်ခွန်အား ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ယဉ်နား လစဉ်ပင်ငွေရှာနေတဲ့လူက အဆင့်နိမ့်နေသလားဆိုတာ ဘာမှ သိပ်နားမလည်တဲ့ကလေးကို မေးရင်တောင် သိတယ်ရှင်”

“မင်း မင်း”

“မြေနိုင်ရာလုံစိုက်ချင်တာလောက် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်း တူတာမျိုး လောကမှာမရှိဘူး။ ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တူကိုလေးစား၊ ငယ်သူကိုသနားဆိုတဲ့ လူတိုင်းကျင့်ရတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကိုရော သိပါရဲ့လား။ နိုင်ငံခြားပြန် ကမ္ဘာပတ်လာတယ်ဆိုပြီး ဘောင်ခတ်တဲ့စကားလုံးတွေ သုံးပြုရုံနဲ့ လူအထင်မကြီးဘူး။ ထမင်းဘယ်ကရသလဲ၊ ဘယ်ရေကို သောက်သလဲဆိုတာ လူတိုင်းသိကြပါတယ်။ ရှင် နေ့စဉ်သောက်နေတဲ့ ရေက မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ရေမှိုလို့ စကားလုံးကြီးကြီးသုံးချင်တာလား။ ရေပေါ်ဆီလို လူတွေသာ ရှင်နားကပ်ပြီး ချူစားမြှောက်စားပြီး

ထောက်ခံပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကတော့ လုံးဝပဲ”

“တောက်! မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်မ”

“မြေးငယ်”

“ဘွားမြေးကိုစော်ကားပြီးပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်ပေါ် အဆင်သင့်တက်လာပြီး ဒီလိုစော်ကားဖော်ကားပြောတာကိုတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အတော်လူပါးဝတယ်။ လူကြီးတွေရှေ့တော့ မခုတ်တတ်သလိုနဲ့ ကွယ်ရာကျ ဝှက်ထားတဲ့လက်သည်းတွေအစွယ်တွေကို ထုတ်ပြတာပေါ့လေ။ ဒီမိန်းမတော့”

“တော်ကြတော့၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ စကားများနေကြတာ။ ဒီကလေးတွေကတော့လေ။ ပြည့်ပြည့်ရေ! လာစမ်း”

“ပြည့်ပြည့်က မေမေ့အတွက် ထမင်းဘူးသွားပို့ပေးနေမိတယ် ဘွားဘွား။ ဖိုးကျော်က ဖေဖေတို့အတွက် ထမင်းဘူး ခဏနေလာယူမှာပါ”

“မသန်းရော”

“လာပါပြီ ကြီးမေ”

“ဒီမှာ ကလေးတွေကိုလာဆွဲပါဦး”

“မတက်လာပါနဲ့ ဒေါ်ကြီး။ ရေတွေရွဲနေလို့ ချော်လဲလိမ့်မယ်”

မယ်”

နောက်ထပ်လှေကားထစ်က (၉) ထပ်ရှိသေးသလို စောစောစာ ဇလုံမှောက်သွား၍ လှေကားတစ်လျှောက် ရေတွေစီးနေလေ၏။ ဒေါ်ကြီး က ‘ဘွားဘွား’ အနီးမှာပင် ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။ ဘယ်လိုပြောပြော ဒီပြဿနာက နိစ္စဓူမ ဖြစ်နေမှာမို့ မထူးပါလေ။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို မပျက်ချင်၍ ကြမ်းဆက်တိုက်ရန် ပြန်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။

“တောက်! ... ဒီလို အရိုင်းအစိုင်းမကို မာမိတို့ ရိုက်ပြီး ပေးစားတောင် လုံးဝမယူနိုင်ဘူး။ အား!”

“ဝုန်း!”

“ဟဲ့! ဟဲ့! ... လုပ်ကြပါဦး”

လှေကားတစ်ထစ်ကိုဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ခြေထောက်က လျှောခနဲ ချော်၍ နောက်ပြန်လဲကျလေတော့သည်။ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာ လူက ထူပူသွားရလေ၏။ သူတော့ နောက်စေ့ဖြင့် လဲပြီမို့ ခေါင်းကွဲပြီမဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ခါးသာနာသွားရပြီး သူ့ပခုံးကို ဆီးဖမ်းလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ နွေးပြီး အိထွေးပါသည် အထိ အတွေ့ကြောင့် နှလုံးခုန်သံက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသလိုပါလေ။

“အမလေး! သေတော့မှာပဲ။ အဲဒါကိုသိလို့ သတိထားပါ သို့မှ ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ဆင်းတာကိုး။ အခုဖြစ်ပြီ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ”

... ကလည်း ဘယ်နှယ် ဒီမှာလဲ။ နာမည်ခေါ်

“ဖွားမြေးက လန့်ပြီး သတိလစ်သွားသလားလို့ပါ”

“မဟ”

“ဟော ! ပြည်ပြည်ပြန်ရောက်ပြီ။ အဲဒီမှာ နင့်မမလုပ်လက်၊ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပေးစမ်း။ ဟိုမှာ ငါ့မြေး ဘာဖြစ်ပြီလဲမသိတော့ဘူး။ အထိတ်တလန့်ရှိလိုက်တာ”

“ဘွားဘွားတို့ ဘာဖြစ်။ ဟောဗျာ! အစ်ကိုလေး”

“အေးတတ်ပဲမောင်ကျော်၊ နင့်အစ်ကိုလေးကို အခန်းထဲပို့ပေးစမ်း။ မြန်မြန် ကျောပိုးပြီးခေါ်လေ”

“ဟုတ်! ဟုတ်!”

‘ဖိုးကျော်’ က ထမင်းချိုင့်လာပြန်ယူချိန်မှ အတော်ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့ကို ကျောပေါ်တင်၍ချီကာ အိပ်ခန်းဆီ သယ်လာပေးမှန်း သိနေပါသည်။ ဆေးရုံမပို့တာပဲ ကံကောင်းပါရဲ့။ ဆရာဝန်တော့ခေါ်မည်ထင်ပါ၏။ အလိုလေး! ပြဿနာတော့ ရှာဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။

“ရပြီ ... ရပြီ”

“ဆရာဝန်ဆီ phone ဆက်ပါဦး။ ခြေလက်တွေတော့

ကျိုးပါဘူး။ မြေးငယ် မြေးလေး”

“အင်း”

“သတိရလာပြီလား။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်နားနာလဲပြောပါဦး”

“အား ကျွတ်ကျွတ်! ခါးထဲကအရမ်းနာတယ် ဘွား။ အား!”

“ဟဲ့! ပလုတ်တုတ်! လန့်လိုက်တာ။ ဒါဆို ဆေးရုံကားခေါ်

ပေးပေါ့”

“ဟာ! ဆေးရုံမသွားပါဘူး။ ဒင်းကြောင့် ချော်လဲတာ ဒင်း

တုပေးပေါ့”

“ဟယ် ပြောပြန်ပြီ။ ဟိုကလည်း ပြောရင် ဒီမှာ ဒီကလည်း ပြောရင် ဒင်းနဲ့ ငါ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

ဘွားဘွားရှေ့မှာ သိပ်မနာပါဘဲ တမင်အကဲပိုနေပါသည့် သူ့ကြောင့် သူမက မျက်စောင်းခဲ့လိုက်လေ၏။ မင်း ဘာလဲဆိုတာကို သေချာသိအောင်ပြပေးမယ် ‘သက်လုံးပုံ’။ ခေါင်းမကွဲအောင် ဖမ်းပေးတာကို ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှ အပိုင်အခဲကို မကျေနိုင်သဖြင့် နီလာက်တော့ lesson ပါးပါးလေး ပေးရမှာမဟုတ်လား။ တွေကြံဆေးတာပေါ့ အမိရယ်။

“ဆေးလူးရင် သက်သာမလား”

“အင်း”

“ကဲကဲ ... ဒါဆိုလည်း မြေးပုံပုံပဲ လူးပေးလိုက်”

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီပြန်သွားလို့ပြီလား မမလေး”

“ဟင်းရည်အိုးနွေးထားတာ ထည့်ပို့ပဲ ကျွန်တယ်လေ။ ဒေါ်ဦး ထည့်ပေးလိမ့်မယ်။ ယူသွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

• အားလုံးထွက်သွားပြီးနောက် ခဏအကြာမှာ လိမ်းဆေးဆေး ယူ၍ သူမပြန်ရောက်လာလေ၏။ အပြင်အဝတ်အစားတို့ကို ညည်ညာ လျက် အိမ်နေအဝတ် (T-shirt နှင့် Quater pants ဖွဲ့) ဖြင့် ငါ့ လဲဝတ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဆေးအလူးခံရန် ခန္ဓာကိုယ်စောင်းထား ပေး၍ မှောက်လျက် အိမ်လိုက်ရလေ၏။

“အ! နာတယ်ကွ။ အပြုံးနဲ့မလုပ်နဲ့လေ။ စေတနာပါပါ လှမ်း ပေါ့”

ကျောပြင်နှင့် ခါးထက် အသာအယာပွတ်လူးပေးပါသည်။ ခပ်နွေးနွေးလက်ဝါးပြင်ကဖြင့် နူးညံ့လိုက်ပါဘိ။

(၇)

Meeting ခန်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် အချိန်က မွန်းလွဲတစ်နာရီ ကျော်နေလေ၏။ ဗိုက်ထဲမှာ အတော်လေး ဆာနေပါသည်။ ဒါတောင် မနက်က breakfast ကို မုန့်ဟင်းခါးစားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဗိုက်မနာ ဆီရန် ရုတ်ကောင်းနဲ့ သင်းသင်းလေးဖြင့် ချက်ပေးပါသည့် မုန့်ဟင်း ညည်က အဘယ်မျှ အရသာရှိလိုက်ပါသလဲ။ ခါတိုင်း ဘိုစာစားလေ့ ရှိသည့် တစ်မိသားစုလုံးပင် သူမကြောင့် ခုဆို မနက်စာကောင်းကောင်း စားဖြစ်နေလေပြီ။

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာကွာ။ ဖိုးကျော် ခုထိမရောက်လာသေး ဘူးလား”

“လာနေပါပြီဖေဖေ”

“အေး... သမီးပုံပုံ ရောက်လာတဲ့နေ့ကတည်းက အိပ်တာ ရော စားတာပါ ကောင်းမှကောင်းကွာ။ အသက်လို ဟင်းချက်တာ တော်တဲ့ ချွေးမက အခုမှ ရရတယ်လို့”

အလို! ချီးမွမ်းပြန်ပြီလား။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်မလုပ်သည့် အချိန်မရှိပါဘဲ တစ်အိမ်လုံးပါမက ခြံထဲမှာပါ ဆင်းပြီး သန့်ရှင်း ပြုပြင်ပေးနေတာ နှစ်လကျော်ပင် ရှိနေလေပြီ။ အခုဆို သူတို့အိမ်က မျက်စိပသာဖြစ်စေရန် အကုန်လှပပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာ မဟုတ် လာ။ နေ့စဉ် မြင်ရပါလျက် နှုတ်မှ ထုတ်ပြောစရာမလိုအပ်ပါလေ။
“ညီမလေးက ဘက်စုံတော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အေး... အပြစ်ဆိုလို့ ရှာမတွေ့အောင်ကိုတော်တာ အမှန်ပဲ။ ဘသက်နဲ့ မကြာငုံများ ဘယ်လိုမွေးထားမှန်းကိုမသိဘူး။ အတော်မနာလိုစရာဖြစ်နေပြီ။ နယ်မှာ ကမ်းလှမ်းနေတဲ့သူတွေ ရှိနေ တာတောင်မှ ဖေဖေပြောလို့ သမီးလေးကို ပို့ပေးလိုက်တာ။ ကလေးတို့ နှမြောကြမှာပါပဲ”

“ကားဝင်လာပါပြီ ဖေဖေ”

“အေးအေး”

သူကားကိုယူ၍ အိမ်ခဏပြန်သွားပါသည့် ‘ဖိုးကျော်’ ငြိ

လာပြီမို့ ဝင်းထဲသို့ ကားဝင်လာတာကို အပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ သ်။ Corridor မှတစ်ဆင့် ဖေဖေရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ တကယ်ပင် ဖေဖေပြောသလို သူမအရမ်းတော်မှန်း အန်တီလည်း သိနေတာပါ။ မေမေနှင့်လက်ရာတူသည်ဟု ‘အသက်’ ဆိုပြီး အမှတ်ရ နှာ ပြောလိုက်တာမို့ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်သွားရပါ၏။

“ပြဿနာက သားညီအငယ်ကောင်ကို ပြောတာ။ ခုထိ သမီးနဲ့ မနီးစပ်သေးဘူး။ တွေ့လိုက်ရင် တကျက်ကျက်နဲ့ အမြဲရန်ရှာ တာ ပြောမရဘူး။ သားလည်း နည်းနည်းပါးပါးပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောလို့ရမှာတဲ့လား။ စကားပြောလိုက်တိုင်း ‘မာမိုသား အလိမ္မာ၊ ဒက်ဒီခြေရာမိတဲ့သား’ ဆိုပြီး ဖေဖေတို့ရှေ့မရှောင် ခနဲပြော တာလေ။ အစ်ကိုကြီးအရွယ်ဆိုပြီး လေးစားမှုမရှိသည့် ‘ညီ’ ကို ည်သို့ ဆိုဆုံးမရပါမည်နည်း။ ဆရာဝန်ဇနီးလောင်းရတာကိုပါ ၊ ဆင်သံဖြင့် ပြောနေတော့ ခက်သားလား။ ရင်မောမိပါရဲ့။

“တန်ဖိုးရှိတဲ့ချွေးမမျိုးမို့ လက်မလွှတ်ချင်ဘူး သားကြီးရယ်။ သားငယ်က သားလို ဖေဖေတို့ပြောရင် အဆင်ပြေပြေ ခေါင်းညိတ် ဆက်ခံတာမျိုး မရှိဘဲ အပြိုကလန်ကဆန်လုပ်တတ်တော့ ခက်တယ်။ နှုတ်တော့ ရွယ်တူဖြစ်နေလို့ သမီးပုံပုံအပေါ် မချေမင် ပြောဆိုတာလည်း

တားလို့ကိုမရဘူး။ ဒီကောင် ခြေငြိမ်အောင် မိန်းမအရင်ပေးစားရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဗျာ!”

“သဘောပြောတာပါသားရဲ့။ မလန့်သွားပါနဲ့။ သမီးချို ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား။ အဒေါ်တွေဆီ အလည်ဆိုပြီး Ausi မှာ ပျော်နေပြီထင်ပါရဲ့”

“ခွင့်ရတုန်း သွားတာပါ ဖေဖေ”

“သားနဲ့တော့ phone ပြောဖြစ်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း အဲဒီချွေးမကတော့ ဖေဖေတို့ဂုဏ်ကိုမြင့်စေတဲ့ သမီး ပေါ့”

“ဂုဏ်မြင့်စေသူ” တဲ့လား။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မယှဉ်ပြစေလိုပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးတော်တာကိုတော့ မြင်စေ ချင်တာအမှန်ပါ။ ‘ချို’ က ထက်သည်။ တော်သည်ဆိုသော်လည်း မာနရှိပါ၏။ သို့သော် သူနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ အတော်စိတ်ထား ဖြူသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

ဒါဖြင့် ‘ညီမလေး’ ကရော သွက်လက်ပြီး စကားတတ်သူဟု မှတ်ယူရမှာပါ။ အားလုံးနှင့်သင့်တင့်မျှတစွာ ပြောဆိုတတ်ပေမယ့်

‘ညီ’ နှင့်တော့ ရွယ်တို့ မကြာခဏ စကားများတတ်တာက ခြွင်းချက် ပေါ့လေ။ ဒါကလည်း ‘ညီ’ ကိုယ်တိုင် ရန်စပြီး စကားပျိုးတတ်တာမို့ ဖြစ်ကြတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးချိုလာမှပဲ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးရ မယ်”

သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်မိလေ၏။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည်နှင့် ဒီနှစ်ထဲမှာ သူ့ကို Engage လုပ်ပေးဖို့ တိုင်ပင်ကြဦးမှာပါလေ။ ‘ချို’ ရှိနေစဉ်မှာတော့ ‘အန်တီမေချို’ တို့အိမ် တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ဖြစ် ခဲ့ပြီး အခုဆို မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာနေလေပြီ။ သွားသင့်မှန်း သိပါလျက် သူ့ကိုယ်တိုင် အချိန်မရအကြောင်းပြပြီး မရောက်ဖြစ်တာ ပါ။

“သားတို့လည်း တိုင်ပင်ဦးပေါ့။ သမီးချိုဘက်က ok ဆိုရင် Engage လုပ်ကြရအောင်”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေပါ။ နောက်ဆုံး ဒီဘူတာကိုဆိုက်မည်ဟု ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ‘ချို’ နှင့်သူက အခုထိ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို သာ ပြောဖြစ်တာလေ။ ‘ချို’ ကတော့ သူ့ကို ‘ကို’ ဟုသုံးပေမယ့် သူကဖြင့် ခုထိ မတုန်မလှုပ်လူပါပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်းတော့ သူနှင့် ‘ချို’ ဝေပစ်ဖြစ်ပါ့မလား။

“သမီးလေးရောက်လာတာနဲ့ အိမ်က ငွေဝင်ပေါက်များပြီး ငွေထွက်ပေါက်က နည်းသွားတာအမှန်ပဲ။ ခါတိုင်း တစ်လစာ ဈေးခိုး လေးငါးဆယ်သိန်းကုန်ကျခဲ့တာ အခုဆို နှစ်သိန်းကျော်ပဲ ကုန်သတဲ့ ဒါနဲ့တောင် နေ့စဉ်စားသမျှ သားငါးဟင်းလျာက စုံပျံ။ တော်လိုက်တဲ့ ချွေးမ”

“ဖေဖေ တစ်ခါရေရွတ်တာနဲ့ ညီမလေးတော့ နားယားနေ လောက်ပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ တော်တော့လည်း ချီးမွမ်းမိတာပေါ့ သားရယ်။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေပွင့်တော့ ဘုရားစင်မှာပါ ပန်းဝေသလို ဧည့်ခန်း နှစ်ခုစလုံးမှာလည်း အလှပန်းအိုးနဲ့ စိတ်ရောက်ကိုယ်ပါ မြင်သမျှ လန်းဆန်းတာအမှန်ပဲ”

“အန်တီလည်းပြောပါတယ်”

“အေး လုပ်တာကကိစ္စမရှိဘူး။ ပင်ပန်းလွန်းပြီး ပြန်ပြေး ဒုက္ခ။ အလုပ်ပါနဲ့လို့လည်း တားမရဘူး”

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“ဝင်ခဲ့ ဖိုးကျော်ရေ။ မြန်မြန်”

Plastic ခြင်းတောင်းကိုင်လျက် ‘ဖိုးကျော်’က ဖေဖေရုံးခန်း တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ အခန်းထောင့်မှာ ထမင်းစားရန် သီးသန့်စားတဲ့

ထားထားသဖြင့် ထိုစားပွဲမှာပင် သူတို့သားအဖ စားရန် ပြင်ဆင်ပေး လေသည်။ ဖေဖေရောသူပါ ဆာနေပြီမို့ ဓာတ်ဘူးထဲ လက်ဖက် ခြောက်ခတ်ကာ ယူ၍ထလိုက်ပါ၏။

“ကိုလေး ချော်လဲလို့”

“ဟေ! ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ”

“အိမ်ကလှေကားအောက်ဆုံးတစ်ဆစ်ချိုးမှာပါ”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ခြေထောက်ကျိုးရောလား”

“မကျိုးပါဘူး ဘာဘဲ။ ခါးပဲ နည်းနည်းနာသွားတာပါ”

“ဒင်း ခြေထောက်ကျိုးမှ အိမ်မြိမှာ”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေ့တိုင်းအတက်အဆင်းလုပ်နေတဲ့ လှေ ကားမှာ လဲရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိပါဘူး။ မမလေး

ကြမ်းတိုက်နေတာတော့မြင်တယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ မမ လေးရဲ့ရင်ခွင်မှာ အစ်ကိုလေးက မျက်စိမှိတ်ပြီးငြိမ်နေပါရော”

“အဟွတ်! အဟွတ်! ”

“ကောင်းကွာ”

ထမင်းမစားခင် ရေခွေးအအေးခံရင်း သောက်မိစဉ်မှာ

သီးလေတော့၏။ သေစမ်း! ဖေဖေရှေ့မှာမှ ဖြစ်ရတယ်လို့။ အာရုံထဲ ကွက်ခနဲပေါ်လာပါသည်။ မြင်ကွင်းကို ခေါင်းခါ၍ ချက်ချင်းဖျောက်ရ လေသည်။ အလိုလေး! မတည့်ကြသည့်လူငယ်နှစ်ဦးက ဘယ်လို အခြေအနေကြောင့် ရင်ချင်းအပ် အနေအထားဖြင့် ပွေ့ပိုက်မိရပါသလဲ။

“တကယ် သတိလစ်သွားတာလား”

“မသိဘူး ဘာဘရဲ့။ အခန်းထဲကို ကျွန်တော် ကုန်းပိုးပြီးဖို့ တော့ မျက်လုံးပွင့်လာတာပဲ။ ဆေးရုံမသွားချင်ဘူးတဲ့လေ”

“မဆိုးဘူး။ ဒီကောင် ကြိုတတ်ဖန်တတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ သမီး ပုံပုံကို ဆေးလူးမခိုင်းဘူးလား”

“ဟာ! ဘာဘသိလို့လား”

“တွေ့ကြည့်တာပေါ့ကွ”

“အာ”

“ခွမ်း!”

ရေခွေးခွက်ကို ထပ်ယူလိုက်ပါသည်လက်က မမိဘဲ တိုက်ခံ ပြီး ကြွေပြားခင်းကြမ်းထက် ကျကွဲသွားလေ၏။ မျက်နှာမပျက်စေရန် အတော်လေး ဣန္ဒြေဆည်နေရတာအမှန်ပါ။ ခပ်စားလိုက်ပါသည် ပဲပြားသုတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းကိုမှ ကိုက်မိရပါသလဲ။ ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’။

“ငါ့သား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ငရုတ်သီးစပ်သွားလို့ ရေသောက်ဖို့ အမြန်ယူမိတာပါ ဖေဖေ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ရော့ရော့၊ ဖေဖေခွက်ယူသောက်လိုက်”

“နေပါစေ”

“သောက်လိုက်ပါသားရဲ့။ ဖေဖေရေခွေးက ခွေးနေပါပြီ” မျက်နှာပူစွာဖြင့် ဖေဖေကြွေမတ်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်မိပါ၏။

ဒီလောက်အခြေအနေထိ ရင်းနှီးသွားပါသလား။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ အန်တီမရှိတာမို့ သူမကိုသာ ပြုစုခိုင်းမှ သင့်တော်မှာပါ လေ။ ဒါကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားလို့မကောင်းရတာပါလိမ့်။

“စားလေသားရဲ့၊ ဒီလောက်ဟင်းကောင်းတာကို”

“ရေသီးတာနဲ့ ငရုတ်သီးစပ်သွားလို့ လျှာမကောင်းတော့ သလိုပဲ”

တကယ့်ကိုဟင်းကောင်းပါ။ ကြက်သားကို အပြားလိုက် လေး ပြုတ်ကြော်လှီးထားပြီး ကြက်သွန်နီအကွင်းနှင့် ရော်ကြော်ကာ ဆလလာအုပ်ပေးထားတာပါ။ ဝက်သားသုံးထပ်သားကို လက်နှစ်လုံးခန့် ခပ်ပါးပါးလှီး၍ ခရမ်းချဉ်သီးစိတ်၍ ချက်ပေးထားလေ၏။ ဂေါ်ဖီထုပ် ကို ရိတ်ရိတ်မထူမပါး လှီးကာ ကြက်အူချောင်းဖြင့် ရောကြော်

ထားလေသည်။ ပဲပြားကိုကြော်၍ ပါးပါးလေးညှပ်ကာ ငရုတ်သီးစိမ်း
ပါးပါးလှီး ချဉ်ငန်စပ်သုတ်ပေးပြီး မြင်းခွာရွက်ဟင်းခါးပူပူလေးဖြင့်
စားပြန်ဖွယ်ဟင်းလျာတို့ပါပဲ။ ခါတိုင်း နှစ်ပန်းကန်လောက်စားဖြစ်သည့်
ထမင်းက အခုတော့ တစ်ပန်းကန်ပင် မကုန်ပါလေ။

“ကျွန်တော် မစားနိုင်လည်း စားပေးမယ့်သူရှိတာပဲ ဖေ
ရဲ့”

“ဟီး ဟီး... အစ်ကိုကြီးကလည်း”

“အေးလေ... တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါပြောလည်း မရဘူး
ဒီကောင်ကတော့”

“အိမ်မှာစားဖို့ အချိန်မရှိတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာရတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းမမလေးရောက်လာတာနဲ့ မင်းတို့လည်း
ပင်ပန်းနေပြီမဟုတ်လား။ သူက ရှေ့ဆောင်တော့ နောက်က အကုန်
လိုက်လုပ်ကြရရောလေ။ ကောင်းတော့ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ပျင်းကြေး
ထူတဲ့အကျင့်တွေ ပျောက်ကုန်မှာ”

“ပင်ပန်းပေမယ့် ပျော်ပါတယ် ဘာဘရဲ့။ မမက စကားပြော
လည်း ချိုတယ်”

“အေး... အဲဒါကို မင်းအစ်ကိုလေးနဲ့မတည့်ဖြစ်တာ
အံ့ပါရဲ့”

“ဖိုးကျော် စားတော့လေ။ ငါ့ပန်းကန် ဖယ်ထားလိုက်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ပန်းကန်နဲ့ ဆက်စားလိုက်ပါ့မယ်။ စားလို့
ရမလား”

“ရပါတယ်ကွာ။ ငါက ဥဒ္ဓါလိုအခြေကြီး ဂိုးများတာမှ မဟုတ်
တာ။ စားစား”

သူနှင့်ဖေဖေ စားပြီးသည်နှင့် ‘ဖိုးကျော်’ က ထမင်းစစားလေ
တော့၏။ အချို့ပွဲအဖြစ် ‘ဖန်အုပ်ကလေးဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်
စတော်ဘယ်ရီနို့ဆီမီးကိုပင် မစားဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ရုံးခန်းရှိရာဆီ ပြန်ခဲ့
မိလေသည်။ ‘ညီ’ တို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားမှ မိသားစု စိတ်ချမ်း
မြေ့မှာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်မိတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ
‘ညီမလေး’ ရယ်။

(၈)

ဖေဖေနှင့်အတူ ကားနှင့်ပြန်ခဲ့ပါ၏။ 'ဖိုးကျော်' မောင်းဆောင်တာပို့ နောက်ခန်းမှာ ဖေဖေနှင့်အတူ ထိုင်ဖြစ်လေသည်။ ရင်ထဲမှာ ရော ဝမ်းထဲမှာပါ ဟာတာတာခံစားချက်က ဘယ်လိုကြီးမှန်း နောက်တော့ပါလေ။ ဘာရောဂါများ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေပြီလဲ။ ခြံထဲမှာ ဝင်လာသည့်အချိန်က ည (၇) နာရီကျော် ပုံမှန်ပါပဲ။

ကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် စိမ်းစိုနေပါသည့် ရွက်လှပများ၊ လရောင်အောက်မှာ ငွားငွားစွင့်စွင့်ပွင့်နေပါသည့် နှင်းဆီပုများ၊ မနက်နေရောင်ခြည်ကို မျှော်ကိုး၍ စောင့်စားနေပါသည့် စံပယ်နံ့လည်း အပူပေးပေးပေးလှုပ်နေပါရောလား။ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဆောင်

တာပို့ အချိန်ကြာပြီး တစ်ချိန်လုံး ခြောက်သွေ့နေပါသည့် ခြံက အထူတော့ ဥယျာဉ်မှူးအသစ်ကြောင့် လန်းဆန်းပွင့်ဖူးလာချေပြီ။

“ဘာနဲ့လဲ မွှေးလိုက်တာ”

“စံပယ်နံ့ပါ ဖေဖေ။ အပူပေးတွေများကြီးပဲ။ မနက်ကျ ပွင့်ကြတာမှာ”

“အင်း... အိမ်ရှင်မလက်သစ်ကြောင့် လူတွေပါမက ပန်းပွင့်တွေပါ လန်းဆန်းနေပါရောလား။ တော်လိုက်တဲ့သမီးလေး”

ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ပြောလိုက်တာပါ။ တိုက်ရှေ့မီးရောင်ထဲက လရောင်မှိုမှိုလေးကြောင့် စံပယ်ရုံက ပိုပြီး လှပနေသလိုပါပဲ။ ဘယ်သူနဲ့တူပါသလဲ။ 'ညီမလေး' လိုပါပဲလား။ ခိုးသားဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်မှုတို့ဖြင့် ပြည့်စုံနေတာလေ။ ဖေဖေက အရင်ဝင်သွားပြီး အသားပင်သည့်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အနောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။

“ခင်ရော”

“ပြန်လာနေပြီလို့ ပြောပါတယ် ဘဘ”

“ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး ပြန်လာတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ပြောတာ နားကို မထောင်ဘူး။ ဒီအမေနဲ့ဒီသား ခေါင်းမာချက်က တော့တူပဲ။ နင့်အစ်ကိုလေးရော သက်သာရဲ့လား”

“နာနေသေးတယ်လို့ ပြောတာပဲ ဘဘရဲ့”

“အခု ဘယ်မှာလဲ။ အခန်းထဲမှာပဲလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ထမင်းကောင်းကောင်းစားရဲ့လား”
“မမ ကျွေးပေးတာ ကုန်ပါတယ် ဘဘ”

“ဟင်းဟင်း၊ လက်စသတ်တွေ အကြံအဖန် မောင်ဘခံနဲ့ လာတွေ့နေပါရောလား။ ချော်လဲလို့ ရောထိုင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ထင်းခွေမကြံ့ ရေခင်ကြံ့လို့ တစ်ခါတည်း lesson ပြနေလား ဇွဲသတ္တိ ရယ်”

ဖေဖေက ရယ်မောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ခါတည်း တက် လေ၏။ သူ့အခန်းပြီးမှ ‘ညီ’ အခန်းရှိသလို မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ က သူမအခန်းရှိနေလေသည်။ ဘုရားခန်းဘေးမှာက ဘွားဘွားအခန်း နှင့် ဖေဖေတို့အိမ်ခန်းရှိပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းနှစ်ခုက စာဖတ်ခန်း နှင့် မေမေရှိခဲ့စဉ်က အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းကျဉ်းလေးရှိပါ၏။ သူ တော့ ဘယ်သူမှ မဝင်သဖြင့် ဒီအတိုင်း ပိတ်ထားဖြစ်လေသည်။

“ဟင်း!”

အတွေးပင် မဆုံးလိုက်ပါဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်နေပါသည်။ အခန်းလေးထံသို့ သူ့ခြေလှမ်းတို့က ဆက်လျှောက်မိလေ၏။ အခန်းထဲ ရပ်ကြည့်စဉ် မည်သူမှ ရှိမနေပါ။ သို့သော် မေမေအပ်ချပ်စား

(ခြေနှင်းစက်) ပေါ်မှာဖြင့် အဝတ်ပုံတစ်ထပ်ကြီးက ရှိနေပါသည်။ အရောင်ရင့်ရင့်တစ်ခုသာ တစ်ပုံခွဲ ခန်းစီးအတွက် ချုပ်နေမှန်း သိလိုက် ပါ၏။ ဒါတွေလည်း အကုန်လုပ်တတ်တာပဲလားနော်။

“တကယ်ပဲနာနေတာလား။ ဟန်ဆောင်ပြီး ဖိပ်ယူနေတာ သား ဇွဲ”

“မနာဘဲ ညှာပျံမလား ဒယ်ဒီရယ်။ နာလို့ လဲနေရတာတွေ သားနဲ့။ ဒီလို လဲနေရတာလောက် ပျင်းတာမရှိတော့ဘူး”

“အေးပါ သိပါတယ်၊ ဒါဆိုလည်း ဆေးရုံမှာ ဓာတ်မှန်လေး ဘာလေး သွားရိုက်ဖို့ ပြကြရအောင်လေ”

“ဟာဗျာ၊ မသွားချင်ပါဘူးဆိုမှ”

“ဒီတိုင်း ငြိမ်နေရင် အမြစ်တွယ်ပြီး လမ်းမထွက်ဖြစ်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါမှ အိမ်မြဲမှာ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ ရေချိုးရတာကအစ ကူပေးရ သည့် ဒုက္ခက မသေးပါချေ။ သို့သော် မညည်းမညူပါဘဲ သူမက အကုန်လုပ်ပေးနေတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသဘောမှန်း မသိသော် ဤ စိတ်ထဲကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ခါးမတ်မတ် မထိုင်နိုင်သဖြင့် ထမင်းခွဲကျွေးတာကအစ အတော်ဖိပ်ကျလွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“ထမင်းထပ်ယူဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ တော်ပြီ”

“ဘာသောက်ဦးမလဲ”

“ရေပဲတိုက်ပါ”

ဒယ်ဒီက သူနှင့်သူမ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပုံဖြင့် မျက်ခုံးကြုတ်လျက် ကြည့်နေလေသည်။ ဘာလဲ သူနှင့် ‘သက်လုံးပုံ’ က ကြည့်နေပြီဟုများ ထင်နေပြီလား။ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ သူက ဒီလောက် လွယ်လွယ်လေးနှင့် တောသူမထံမှ ယိုင်လဲမှာမှ မဟုတ် တာ။ သို့သော်လည်း အခုလတ်တလောကဖြင့် သူမ ရင်ခွင်ထဲ ရုတ် တရက် လဲကျသွားတာက shock ဖြစ်စရာပါပဲ။

ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေငွေ့ပြီး လှမ်းပေးတာကိုယူရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူက မယူပါချေ။ ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်းပေးတဲ့ဒုက္ခကို ခံစားနေရသမျှ ထပ်တူဖြစ်အောင် ခိုင်းစားပေးရမှာပေါ့ ‘သက်လုံးပုံ’။ ‘ခွဲ’ ဆုံးတဲ့ငါက အမည်ခံလိုက်အောင် ခေါင်းမာပြီး ဖွဲ့ခိုတဲ့ကောင်မှန်း မင်းသိစေရမယ်။ မင်းခြေထောက်နဲ့ရောက်လာသလို မင်းဘာသာမင်း အိမ်ကို ငြိန်ဖြစ် အောင် ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပြပေးရတာပေါ့လေ။

“ဖေဖေ ရေချိုး။ ခြော်၊ ညီ ညစာစားပြီးပြီလား”

သူရောက်လာပြီး မေးသည့် အမေးကို ပြန်မဖြေပါက သူမ ကိုယ်တိုင် ကိုင်တိုက်နေပါသည့် ရေဖန်ခွက်ကို မော့သောက်နေသည့်

မြင်ကွင်းက ရင်ဘတ်ကို အောင့်သက်သွားစေလေ၏။ အလို၊ ဖေဖေ ပြောသလိုပင် အခြေအနေက နေ့ချင်းညချင်း တိုးတက်နေပါရော တာ။ နှုတ်ခမ်းထက်စိုသွားတာကိုတော့ လက်သုတ်ပဝါကမ်းပေးတာ တို ယူသုတ်လိုက်တာမို့ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

“နာနေသေးလားညီ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“Toilet ဝင်ရင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး ကျိကြီးရဲ့။ Helper ရှိပြီးသားမို့ Ok ပါတယ်”

“သားငယ်”

“ဒီလိုပဲစတာပါ ဒယ်ဒီရာ။ ကျွန်တော် အရမ်းနာနေတာကို သနားပါဦး”

“အေးပါ။ ပြစ်ရာ reason ရှိနေလို့ လျော့လိုက်ပါမယ်။ ဖေဖေတို့ ရေချိုးပြီးရင် ညစာစားကြမယ် သမီး။ ခင်လည်း ပြန်လာ နေပြီဆိုတော့ အတော်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ညစာစားပြီးရင် လာဦးနော်။ အိမ်မပျော်မချင်း စောင့်ပေးမို့ မင်းတာဝန်”

“ငါ့သားကတော့ကွာ၊ စံပါပဲ”

ဒုက္ခပေးဖို့ ခေါ်ထားသလိုပါပဲလား။ 'ညီ' နှင့် လက်ထပ်ဖို့ အတွက် သတို့သမီးလောင်းဟု မမြင်ပါဘဲ အိမ်အကူခေါ်ထားသလိုနဲ့ ပြောရတယ်လို့ နည်းနည်းမှ အားနာစိတ်မဖြစ်သလိုပါပဲ။ အိမ်အလုပ် တွေ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပေးနေပါသည့် မိန်းကလေးကိုဖြင့် မတားပါဘဲ သားအငယ်ကို အလိုလိုက်ဖို့ စိတ်သာ ဖခင်က ရှိနေမှန်း သိနေမိ သည်။ အန်တီရှေ့မှာတော့ ဆူပူကြမ်းမောင်းပြုပြီး နောက်တော့လည်း စိတ်ပျော့သွားတာက ထုံးစံဖြစ်နေတာပါ။

ဒါကိုသိထားပါသည့် 'ညီ' က အကျင့်မပြင်ဘဲ ဒုံရင်းက ဒုံရင်း ဆိုပြနေတာလေ။ စိတ်မောရပါ 'ညီ'။ တစ်သက်လုံး မိတအဖေ ငိုသွားလို့မရတာကို သိသင့်တာပေါ့။ မိခင်က နဂိုကတည်းက ရတနာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ ဒီအမေအားကိုးနှင့် လက်ဖျားငွေသီးနေတာနဲ့ တားဆီးမရတာ မဆန်းတော့ပါလေ။

“ငါ့သမီးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ မပင်ပန်းပါဘူး”

“သားငယ်ပေးတဲ့ဒုက္ခကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ရောလူပါ မောမှာပေါ့ သမီးရယ်။ အိမ်ကဗိုလ်မို့ သည်းခံပေးစေချင်တယ်။ ဇွဲက ဒုက္ခဆိုတာ ဂျို (ချို) နဲ့လားလို့ မေးမယ့်ကောင်စားမျိုး”

“ပုံ သိပါတယ်”

ဘုရားရေ! သိသိကြီးနှင့် သည်းခံပေးနေတာ ဘာသဘော နားလဲ။ 'ညီ' ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်ညစ်ကျယ်ကျယ်ချာတိတ် ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာဘဲ။ သို့သော် သူက အခုချိန်အထိ မိန်းမတွေ၏စိတ်ကို မသိနားမလည်သေးပါချေ။

“ရေချိုးပြီးရင် စားကြမယ်နော်၊ သားကြီးရော”

“ကျွန်တော် နားတော့မယ် ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ သားရေ။ နေ့လယ်ကလည်း ကောင်း ကောင်းမစားဖြစ်ဘူး။ ဗိုက်မဆာဘူးလား”

“စားချင်စိတ် မရှိလို့ပါ”

“ဟင်းမကောင်းလို့လား ကိုကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပုံ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်။ ဘာစားချင်လဲ။ အရည် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“နေပါစေ ညီမလေးရယ်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေတာ။ နားနားနေနေလေးနေပါတော့”

“နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါလား သားရယ်။ ချက် ပေးတဲ့ သူက စေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ပေးထားတာကို ဆင်းခဲ့နော်”

“အင်းလေး၊ ဆင်းလာပါမယ်”

ကိုယ့်တာသာ ညည်းညူသလိုပြော၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက် ပါ၏။ တံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်လိုက်စဉ် သူမနှင့်အကြည့်ဆုံသွားတာက ခဏတာလေးပါ။ မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ တစ် အိမ်လုံးက ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်နေတယ်ဟုများ ထင်နေပြီလား။ ‘ညီ’ ကြောင့် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေမှန်း သိလို့ သူက မပြောချင်ပါ။

စိတ်မပါပေမယ့် ထမင်းကိုတော့ နည်းနည်းဝင်အောင် စား မှာပေါ့။ ချက်ကျွေးသူရဲ့ စေတနာရော လူကြီးတွေ၏ မေတ္တာကိုပါ နားလည်ပေးနိုင်ရမှာလေ။

ရေချိုးတာကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်၍ အိမ်နေအဝတ်အစား ဝတ်ဆင် ရင်ထဲမှ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသဖြင့် ရှုပ်လက်ရှည်ကိုပါ T-shirt ပေါ်ထပ်ဝတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဟောဗျာ၊ မနက်က ဟင်းတွေ မဟုတ်တော့ပါလား”

“ရောချက်တဲ့ဟင်းတွေက အထားမခံလို့ နည်းနည်းစီပဲ ချက် တာပါ ဖေဖေ။ ညနေ အရည်ဟင်းကိုတော့ ဘွားဘွားအတွက် ကြက် သားမွကြော်လုပ်ပေးလို့ ကြက်ပြုတ်ရည်ကို မုန့်ညင်းရွက်နဲ့ soup လုပ်ပေးထားပါတယ်။ ဖေဖေကြိုက်တဲ့ အမဲသားကို စင်းကောချက် ထားတာပါ။ ဒါက သရက်ချဉ်သုပ်လေးမို့ အချဉ်ပေါ့”

“တယ်ကောင်းပဲ။ သမီးပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်လေ။ ခင်ရေ”

“လာပြီ ကိုရေ”

“ကိုကြီး ထမင်းစားနိုင်ရဲ့လား။ မစားချင်ရင်ပြောလေ။ ပုံ မြူစွမ် soup လုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ”

“မပင်ပန်းပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ Soup အရည်ရှိပြီးသားမို့ မြူစွမ် ဆည့်လိုက်ရုံပါပဲ။ ခဏလေးစောင့်နော်”

ဟင်းချိုအိုးပွက်ပွက်ဆူနေတာကို တစ်ဝက်ဖယ်လျက် မြူစွမ် ဆုပ် ဖောက်၍ ပြုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကြက်သွန်ခြိတ်နှင့် ငရုတ် ကောင်းမှုန့် ဖြူးလျက် ပန်းကန်လုံးကြီးကို အောက်မှာ ပန်းကန်ပြား အပေးလျက် ယူလာပေးစဉ် ညနေစာက စစားနေကြလေပြီ။ သူ့မျက်နှာ ထက်မှာ အားနာမှုက အထင်းသားပါပဲ။

“သမီးပုံပုံ”

“ရှင်! မေမေ”

“မနက်ဖြန် အားမလား”

“ပုံ ခန်းစီးလိုက်ကာတွေ အပြီးသင်ချုပ်ဖို့တော့ ရှိသေးတယ်။ မေမေ ဘာများ ခိုင်းချင်လို့လဲ”

“ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ဖြန် ပြည်ပြည်နဲ့အတူ မေ့
ဆိုင်ကိုလိုက်လာဖို့ ပြောမလို့ပါ”

“ရှင်”

ဘာအတွက်ဟု မပြောပေမယ့် ဒီလိုအရိပ်ပြလျှင် ဘာဆိုတာ
ကို သူက ရိပ်မိနေပါသည်။ အပိုင်ချုပ်ချင်ပြီလား အန်တီ။ သုံးလေးလ
သာနေမည်ဟု ပြောထားပါသည် စကားဖို့ မပြန်ရအောင် ရှိသည့်
ပစ္စည်းတွေနှင့် ဆွဲဆောင်ထားဖို့များ ပြင်လေပြီလား။ နားမှာပန်ထား
သည့် ‘ဩန်းကပ်’ လေးတစ်ရံမှလွဲပြီး မည်သည့် ရွှေအဖိုးတန်
လက်ဝတ်ရတနာကိုမှ မဆင်မြန်းထားပါသည့် ‘သက်လုံးပုံ’ ကဆေး
အန်တီ ‘ဒေါ်ခင်ထား’ ၏ သဘောအတိုင်း ဖြစ်၊မဖြစ်ကိုတော့
စောင့်ကြည့်ရုံပါလေ။

(၉)

ဘွားဘွားကို ထမင်းကျွေးပြီးမှ ရေချိုးဖြစ်ပါ၏။ ခေါ်ထားတာ
မို့ သွားရမှာပါ။ ယူသွားစရာ ထမင်းချိုင့်ခြင်းနှစ်ခုကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး
စဉ် ‘ဖိုးကျော်’ ရောက်လာသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။ လမ်းထိပ်
အထိ ကားကြီးစီးပြီးမှ Taxi ဖြင့် အန်တီဆိုင်ရှိရာဆီသို့ ဆက်သွားဖြစ်
လေ၏။

“ဆိုင်က ကြီးလားဟင်”

“ကြီးတာပေါ့ မမရဲ့။ ဈေးထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်သေးလေး
မဟုတ်ဘူး။ Plaza မှာ တစ်ခန်းအကျယ်ကြီးနဲ့ ဖွင့်ထားတာ”

“ဟင်”

ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက်ခမ်းနားပြီး ငွေငွေ နိုင်မှဖြင့် 'ခွဲသတ္တိ' မာနကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာက မဆန်းတော့ပါ လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို အတော်လေး ဖိနှိပ်ပြနေတာ မဟုတ် လား။ ဆိုင်ခေါ်ပြချင်တာက ဘာသဘောပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဒီမှာ ခဏတာ လာနေဖြစ်သည့် ကာလတိုလေးက သိပ်မကြာတော့တာ လေ။ ပြန်တော့မည်ဟု ပြောခါနီးမှ ဘာတွေများ စီစဉ်ချင်ပြန်ပြီလဲ မသိတော့ပါ။

“လာ မမ”

'ပြည့်ပြည့်' ဦးဆောင်၍ ခေါ်ခွဲသည့် နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ လူတောထဲဝင်ဆုံမည့်ဝတ်စုံနှင့်အရောင် ရွေးဝတ်ခဲ့တာ အဆင်မပြေ မလား။ ဒီလိုတောက်ပလွန်းသည့်နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှိန်ဖွေ နေမည်ဆိုတာကိုတော့ အလိုလိုသိနေပါသည်။ အားတင်းထားမှပေး 'သက်လုံးပုံ'

“ရောက်ပြီမမ၊ ဒီဆိုင်ပဲ”

“Prince Gem House” ဟူသည့် ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက တော်ရုံလူကို ခြေလှမ်းရပ်သွားစရာပါ။ အဝင်ဘက် ကိုရော အတွင်းဘက်အဝင်လမ်းတစ်လျှောက် ကောင်တာတွေစီစဉ် ခင်းကျင်းထားပါသည့် လက်ဝတ်ရတနာတို့က ဣတ္ထိယတို့၏စိတ်

ညှို့ငင်ပမ်းစားနိုင်လေ၏။

“ကြီးကြီး သမီးတို့ရောက်ပါပြီ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ စောရောက်လာလို့ အံ့သြသွား တယ်။ လာ လာ သမီး”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ၏အကြည့်က ပြုံး၍ရောက်လာ လေ၏။ မန်နေဂျာဖြစ်ဟန်တူသည့် အစ်မကြီးက သူမတို့အနီးသို့ ဆပ်ပြန်ပြန် လျှောက်လာလေသည်။ အလိုလေး၊ ဆိုင်ထဲမှာ အသက်ရှူ မဝသလို စိတ်ပါကျဉ်းကျပ်လာရပါရောလား။ ကောင်တာနောက်တံခါး မှ အနိတီထွက်လာသဖြင့် ရပ်စောင့်လိုက်ရလေ၏။

“ဝင့်ပါရေ”

“ရှင် အနိတီ”

“ဒီမှာလေ အနိတီပြောတဲ့ ချွေးမလောင်း အလိမ္မာလေး။ နာမည်က သက်လုံးပုံတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှလိုက်တာ အနိတီရယ်”

မျက်နှာခဲသွားရပါ၏။ ဝန်ထမ်းတွေသိအောင် ကြေညာလိုက် ရတယ်လို့ အနိတီက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်ထဲမှာ လိုက်ပြလေသည်။ 'ပြည့်ပြည့်' က ကောင်တာနောက်ထဲရှိ စားပွဲမှာ ထမင်းဘူး၊ ခြင်း တောင်းသွားထား၍ ခြင်းတောင်းထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်နေလေ၏။

“ဘာသဘောကျလဲ သမီး”

“အကုန်လုံး ဆန်းပြားပြီး ခေတ်မီလှပပါတယ် မေမေ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ သမီးကြိုက်တာကို ရွေးခိုင်းတာ
“ရှင်!”

စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း အခြေအနေက ဖြစ်လာပါရောလား ဆိုင်ထဲလိုက်ပပြုပြီး ရွေးတဲ့လေ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတွေက အားကျသည့်အကြည့်တို့ကို မသိယောင်ဆောင်နေရတာက ပိုခက်လေ၏။ ဒါက စိန်၊ ဒါက မြ၊ ဒါက ပတ္တမြားဆိုပြီး ညွှန်ပြနေသည့် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားချင်တော့ပါလေ။

“ဆိုင်မှာရောင်းတာထဲက မကြိုက်လည်း ရပါတယ် သမီး။ မေမေ order အပ်ထားတဲ့ဘူး one set တွေရှိတယ်။ နေ့စဉ် အနံတီပြောထားတဲ့ catalogue တွေ ယူလာပေးပါ ဝင့်ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“လာ သမီးပုံပုံ ထိုင်ရအောင်”

အတွင်းဘက်ရှိ ခုံမှာထိုင်စေသဖြင့် ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေကို သဘောမကျလို့မရွေးတာဟု ထင်ပြန်လေ၏။ ရောလား။ မန်နေဂျာယူလာပေးပါသည့် စာအုပ်တွေက တစ်ထပ်ကြည့် ပုံကြည့်ရမှာကိုတော့ ဝမ်းသာသွားရလေသည်။ သူမက အဝတ်အစား

ချုပ်တာကို ဝါသနာပါသည်ကိုး။

“ပစ္စည်းယူလာရတော့မလား အန်တီ”

“ဘယ်နှဘူးရပြီလဲ”

“ဆယ်ဘူးလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ယူလာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နံရံကပ်စားပွဲထက် လာတင်ပေးပါသည့် စာအုပ်ထပ်မှ တစ်အုပ်စီ ယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ပွဲနေပွဲထိုင် Fashion Design ဝတ်စုံ ပါမက လက်ဝတ်ရတနာနှင့် အမျိုးသမီးသုံးပစ္စည်း Accessories က အပြည့်အစုံပါလေ၏။ လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ်၊ သရဖူ၊ ဦးထုပ်၊ ခြုံပဝါကအစ Match ဖြစ်အောင် Model ကို ဆင်ယင်ပေးထားတာ ပါ။

“ဒါက ဇာလေ၊ ဒါက ပိုးထည်။ ဒါကချည်သား အေးအေးလေးတွေ။ ထသွားထလာ ဝတ်ကြတဲ့ Fashion ပေါ့။ ပွဲထိုင်အတွက် က ဇာနိုးထည်ပဲ ရွေးကြတယ်။ ပိတ်စ colour နဲ့ match ဖြစ်မယ့် Jewel ကိုရွေးရင် ပိုအဆင်ပြေတယ် သမီးရဲ့။ ဟော! လာပြီ”

ကတ္တီပါဘူးနက်တွေ ယူလာပြီမို့ စာအုပ်တွေကို ဖယ်လိုက်လေ၏။ အပေါ်ဆုံးရှိ ဘူးကို ဖွင့်ပြလိုက်စဉ် Platinum နှင့် တွဲ၍

ပြုလုပ်ထားပါသည်။ စိန်တစ်ဆင့်စာက အသက်ရှူမှားလောက်စေပါလေ။ အလိုလေး၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက်များ ကြီးရွေးခိုင်းနေပါသလား။ သူမနှင့်သူက ခုချိန်ထိ စကားကို အဆင်ပြေအောင် ပြောသည့်ရက် မရှိသေးတာလေ။

“စိန်ဝတ်မယ်ဆိုရင် အဝတ်အစားကို bright ဖြစ်တဲ့အရောင် မျိုးရွေးမှ ပေါ်လွင်တယ်။ သမီးသိမှာပါ။ ဒါက အင်း မဟုတ်၊ အနစ်ရောင်ဆိုတော့ အဖြူလေးနဲ့အစိမ်းတို့ အပြာတို့မှာ ပိုပေါ်လွင်တယ်”

“မေမေ”

“ပြောလေ သမီးရဲ့”

“ဒါတွေက”

“တစ်စုံတော့ရွေးရမယ် သမီးရဲ့။ အဝတ်အစားလည်း ဝယ်ချုပ်စရာမလိုဘူး။ Ready made ချုပ်ရောင်းတာထဲက ရွေးနဲ့။ One set တစ်ခါတည်း ရောင်းတာ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေကို”

“ဟောတော် သမီးအတွက် လိုအပ်လို့ ရွေးခိုင်းနေတာပဲ သမီးရယ်။ သမီးကိုကြီး စေစပ်ပွဲမှာ မေ့မေ့ရွေးမလောင်းက ပိုပြီး

ဘာကပ်ပနေရမှာပေါ့။ ချိုသံစဉ်က နဂိုကတည်းက ပြည့်စုံချမ်းသာ ဘာမှ မလိုဘူးလေ။ မေမေက သားရှင်မို့ တော်သေးတယ်”

ဒုက္ခပါပဲ၊ မလိုချင်တာအမှန်ပါ။ ရွေးမလောင်းဆိုပြီး ပြောပေမယ့် ဒီအိမ်က သူဌေးသားနှင့် လက်ထပ်ဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာ သေချာတာ မဟုတ်တာပဲ။ မသေချာပါဘဲ ဒီလိုတန်ဖိုးရှိသည့် လက်ဝတ်ရတနာ တွေကို ယူထားပြီး လက်ထပ်ဖို့ပျက်လျှင်ဖြင့် ပိုင်းလုံးဆိုပြီး ထင်ကြံ ဘာမှာပါ။ ပြဿနာက သားဖြစ်သူနှင့် ဖြစ်နေပေမယ့် မိခင်နှင့်ပါ စိတ်လွှာတော့မှာပါလား။

“ပုံ မယူလို့ မရဘူးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရယ်”

“ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ မေမေ။ မယူပါရစေနဲ့၊ ပုံ မလောင်းပန်ပါတယ်”

“သမီးကလည်းကွယ် အိမ်ကို စရောက်ကတည်းက မေမေ အတွက် အကုန်လုပ်ပေးတာ သမီးအရမ်းပင်ပန်းမှန်း သိရဲ့သားနဲ့။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတာ။ သာမန်ပစ္စည်းတွေ မရင်လည်း သမီးက ယူချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားကြီးရဲ့ Page Ceremony ကို အကြောင်းပြုပြီး ပေးတာပါ။ သမီးမိဘ တို့က သမီးအပေါ် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာ မေမေတို့

သိပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သမီးကို တန်ဖိုးထားပြီး ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးပေးချင်တဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုစေချင်ပါတယ်ကွယ်။ မေမေတို့ မိသားစုကို မချစ်နိုင်လို့များလား”

ဘုရားရေ! သူမတော့ တကယ့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက် နေလေပြီ။ လောကမှာ ဘယ်နေရာမဆို give (အပေး) နှင့် Take (အယူ) ဆိုတာရှိမှန်း သိပေမယ့် ဖြူစင်သည့် မေတ္တာတရားဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေးနေသမျှ တုံ့ပြန်ခြင်းက တူညီခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သင့်တာ ပါ။ အခုတော့ဖြင့် အဖိုးတန်အရာတွေနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်နှောင် ခံရတော့မည့်နှယ် ခံစားရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ရှောင်နိုင်ဖို့အတွက် Chance က မရှိတော့ဘူးလား။ အလုံ ပိတ်ဘူးထဲရောက်သည့်ရေတောင် အပေါက်ရှာထွက်လို့ရလျှင် သူမ အတွက် ထွက်ပေါက်က ဘယ်နေရာမှာပါလဲ။ “အချစ်” တဲ့။ “ကျား နှင့်မ” ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ မိသားစု၏ ချစ်ခြင်းနှင့် ခွန်အားပြည့်စွာဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်း ခံရလေပြီ။

ကဲ! ဘာလုပ်မလဲ ‘သက်လုံးပုံ’။

“ပွဲအတွက်ဆို ခဏပဲမို့ ဝတ်ဆင်ရမှာပါ မေမေ။ အဲဒါကို အပိုင်ယူဖို့က ပွဲအတွက် အဆင်မပြေဘူး။ မတော်တဆ ပျောက်တာ မျိုးဖြစ်ရင် ပိုပြီးတာဝန်ကြီးလို့ပါ။ လောကမှာ ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ရှာနိုင်တဲ့

အရာကိုသာ တန်ဖိုးထားတတ်အောင် မိဘတွေက ဆိုဆုံးမခဲ့တာ ကြောင့်ပါ မေမေ”

“အင်း... အဲဒီလိုပြောမှ မေမေက ပိုပြီး ပုံပေးချင်တာပဲ သမီးရယ်။ ဘယ်လိုပြောမှ နားဝင်ပြီး လက်ခံပေးမှာလဲ။ ဒီအရာတွေ အားလုံးကို မေမေ့ချွေးမဘဝ ရောက်တာနဲ့ သားနဲ့သမီးတို့ ပိုင်ဆိုင်ရ တာတွေပါ။ အခုကတည်းက တစ်ခုတလေ ယူရုံနဲ့ ဘာမှ လျော့မသွား မိဘူး”

သက်ပြင်းကို သိသိသာသာကြီးပင် ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ အားနာစရာတော့ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ သို့သော် လုပ်အား၏တန်ဖိုးကို သိတတ်သည့် လူငယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်အရာ တို့ကို မျက်စိဖြင့် ဝေ့၍ပင် မကြည့်သင့်ပါလေ။ ဒါကို သားဖြစ်သူ သိစေရန် ပြောသင့်တာပေါ့ အန်တီရယ်။

“ပုံ တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ။ မေမေတို့စေတနာ မေတ္တာ တဲ့ မသိနားမလည်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပုံမိဘတွေ ခဲ့ အဆုံးအမကို ဒီအရွယ်အထိ အရိုးစွဲနေခဲ့လို့ပါ။ လူကြီးတွေက မိဘတာဝန် ကျေပွန်ပြီး ဘာမဆို အကုန်အပြည့်အစုံ ဖြည့်ပေးနေသမျှ လူငယ်တွေက ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ်မြင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အထူး သဖြင့် မေမေ့သားကို အားကိုးစေချင်တဲ့ပုံကို ပိုနားလည်ပေးစေချင်

ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးအတွက် အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်စေချင်ရင် ဒီလိုသက်ပဲ့အရာတွေနဲ့ မထိန်းချုပ်ထားပါနဲ့လား။ မေမေတို့ အလွယ်တကူပေးတဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေထက် မေမေသားက ပုံအပေါ် တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ပေးနိုင်မည့် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုသာ ပုံ တန်ဖိုးထားချင်လို့ပါ။ သမီးအရွယ်လေးနဲ့ မိဘကို ကလန်ကဆန် လုပ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပုံ ရိုင်းပျာသော် ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမေ”

“အို! မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

အန်တီက သူမကို အသာအယာပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ နားလည်တယ်ပေါ့နော်။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေပေမယ့် မပြောမဖြစ်သည့် အချိန်မို့ ပြောရတာပါ။ အခုကတည်းက အရှိအတိုင်း မပွင့်လင်းပါလျှင် နောက်တစ်ချိန် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရှုပ်အရှင်းတွေကို မည်သို့ ဖြေရှင်းနိုင်ပါမည်နည်း။

“မေမေသားကို လိမ္မာစေချင်လို့ သမီးသဘောအတိုင်း ပုံသွင်းချင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ကိုယ့်သားကို ကောင်းစေချင်တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အခု မေမေပေးချင်တာကိုတော့ ပေးပါရအောင် လောလောဆယ် ခဏပဲသုံးသုံးပေါ့နော်။ သမီးသဘောအတိုင်းပဲ ဒီထက်ပိုငြင်းဆန်၍ မဖြစ်တော့ပြီမို့ ရတနာဘူးတွေထဲ

ထဲတစ်စုံကိုရွေးလိုက်ရလေ၏။ အဝတ်အစားကိုတော့ သခွားမှည့်ဆောင် ဖျော့ဖျော့လေးရွေးပြလိုက်ရပါသည်။ ဇာ မဝတ်ရဲသဖြင့် ပိုးအေးချိုးကိုသာ ပြလိုက်မိတာပါ။ အန်တီကတော့ ဇာနှင့် Match ရွေးရန် ပြင်ဆင်ပေးမည်ဟု ပြောလေ၏။ အဝါရောင်နှစ်သက်သည့် အဝါနုရောင်တွေကို ရွေးလိုက်မိတာပါ။ ကိုကြီးရဲ့သတို့သမီးက နှင်းဆီလေးရောင်မရွေးလျှင် အရောင်တိုက်စရာ မရှိပါလေ။

(၁၀)

ပန်းအိုးကြပ်နေပါသည့်အပင်တွေကို ခွဲစိုက်နေပါ၏။ ဘေးမှာ ကူညီပေးနေပါသည့် 'ဖိုးကျော်' နှင့် 'ပြည့်ပြည့်' ကြောင့် အလုပ်က အမြန်တွင်လေသည်။ ဒီနေ့ခင်းဘက်မှာ လျှော်ဖြစ်သည့် ဆံပင်က ခြောက်ခါစမို့ ဖြန့်ချထားပြီး အောက်ခြေမှာ ထုံထားတာပါ။ အပေါ်ပိုင်း ခြောက်ပြီး အောက်ခြေရှိ ဆံပင်ထုံးတာကို ဖြေလိုက်ပြီး နှစ်ပတ်လျှို ခပ်ဖွဖွလေး ထုံးလိုက်ပါသည်။ ညနေခင်းအလုပ်က အပြီးသပ်ပြီး နဖူးမှချွေးစက်တို့ကို လက်ခုံဖြင့် အသာသုတ်မိစဉ် ခြံတွင်းသို့ ကား အပြာလေးတစ်စီး ဝင်လာလေ၏။

“တိ!”

“ဟယ်! မမဒေါက်တာပါလား!”

“ပြည့်ပြည့်” က သူမကိုပင် မကြည့်တော့ပါဘဲ ပေါ်တီကို အောက်ရပ်သွားပါသည့် ကားဆီသို့ အပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့လက်စအလုပ်ကို အပြီးသပ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ ခဲ့၏။ အင်းပေါ့လေ၊ ဆရာဝန်နှင့်သူမလို သာမန်မိန်းကလေးက ဘယ်အလွှာတူပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဦးစားပေးခြင်းကလည်း ကွာခြားတာ ဆန်းပါလေ။

“သိမ်းတော့မှာလား မမလေး!”

“အင်း ပြီးနေပြီလေ။ ညနေ ရေလောင်းရင် အခုခွဲထားတဲ့ အပင်တွေကို လောင်းဖို့ မလိုတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

“မမရေ! ဘွားဘွားခေါ်နေတယ်”

အခု အိမ်ထဲဝင်ရန် ထလာတာမို့ တိုက်ရှေ့ (ဘေးထောင့်ရှိ) ရေကန်ပိုင်မှာ ခြေလက်တွေဆေးပြီးမှသာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရပါသည်။ အိမ်မှာ ဘွားဘွားတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အချိန်မှာမှ လာရပါသလား။ ‘ကိုကြီး’ ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်လျှင် မျက်နှာပူစရာမရှိတော့မှာပါ။ အင်းလေ ဒီလောက် နှစ်ရှည်ခင်မင် ဝင်ထွက်ခဲ့သည့် လူက ဒီအိမ်မှာ သူမလို သူစိမ်းမှ မဟုတ်တော့တာပဲ။

“ဟော! လာပါပြီ။ ဒီမှာလေ မြေးကြီးအတွက် ဆရာဝန် ချွေးမလောင်းလေး။ သမီးချိုလည်း မှတ်ထားပေးနော်။ မြေးငယ် အတွက် သတို့သမီးလောင်းလေးလေ။ သက်လုံးပုံတဲ့”

ဧည့်ခန်းမှာ လက်ဆောင်ထုပ်တွေ (အိတ်တွေ) တစ်ပုံကြီး တင်ထားပြီး ဘွားဘွားနှင့်စကားထိုင်ပြောနေပါသည်။ ဒေါက်တာ ချောချောလေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အပြုံးဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ပြရင်း လေးစားဟန်ကို ပြလိုက်မိပါသည်။ ဧည့်သည်အတွက် ဧည့်ခံရန်အတွက် ဖျော်ရည်ခွက်က ရှိနေပြီမို့ သူမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တွေးမရပါချေ။

“တို့က ချိုသံစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ထိုင်လေ မြေးရဲ့။ နောက်ဆို ဆွေမျိုးတော်ရမယ့်သူတွေပဲ ဟာ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောမှပေါ့”

ဆက်တီမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ဟန်က အားနာနေသည့် နှယ်ပါ။ ကြည့်ပါဦး။ အိမ်နေရင်း ကပိုကရိုဟန်လေးကတောင် မျက်စိ ထဲ စွဲမက်ဖွယ်ရာ နဂိုယဉ်အလှလေးပါလေ။ ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် ပွလယောင်ဖြစ်နေပါသည်။ ဆံနွယ်တို့ကို နှစ်ပတ်လျှိုဖြစ်သလို ထုံးထား တာတောင်မှ အတော်ရှည်သည့် ဆံပင်နက်တို့မှန်း သိသာနေပါ၏။

မျက်နှာထက် မပြည့်တပြယ်လေး ဖြစ်နေသည့် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားမှလွဲ၍ မည်သည့်အလှအပပစ္စည်းမှ မကူ မလိမ်းထား သည့် သဘာဝအလှရှင်လေးပါ။ အထူးသဖြင့် ဆိုးဆေးမတင်ထားပါ သည့် နီဈေးဈေးနှုတ်ခမ်းဖူးလေးက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးလေးနှယ် ခြစ်နေပြီး နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် အတော်ပင် လိုက်ဖက်လွန်းလေ၏။ နှယ်မှလာသည့် မိန်းကလေးမို့ မျက်လွှာချအားငယ်နေမည်အထင်က နက်ဝန်းလဲ့လဲ့အကြည့်တို့နှင့် ဆုံဆည်တည်ကြည်သည့် ဣန္ဒြေရှိနေမှန်း ဆရာလာမိလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထက် ခြယ်နားကပ်တစ်ခုမှလွဲပြီး မည်သည့် အဖိုး တန်ရတနာပစ္စည်းကိုမှ မဆင်ယင်ထားပါ။ ဝတ်ဆင်ထားပါသည့် တစ် ဆံနွယ်ပါတိတ်လုံချည်နှင့် blouse အညှို့လေးကပင် သူမ၏ ကိုယ် နှစ်ကိုယ်ဝါ တောက်ပမှုကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါလေ။

အလို! ဤမျှ တစ်ခုံစိမ့်ကြည့်ချင်စရာအလှမျိုးကို ‘ကို’ တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံး ရင်မခနဲ စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ ရှိပါ့မလား။ လိုတာ တော် ဖော်ရွေမှုကို အပိုမလုပ်ပြတာကိုက မာနအခံတော့ ထိုက်သင့် တဲ့လောက်ရှိမှန်း သိသာစေတာပါလေ။ ‘ခွဲ’ နှင့်ရွယ်တူဟု သတင်းရ တာမှာမို့ ဒီနေ့ခေတ် မိန်းကလေးတွေလို မျက်စိကလက်စရာ တော်ရုံ တင်ရုံအလှပခု ထင်ထားမိတာ မှားနေပါရောလား။

“အဟင်း ညီမလေးက အတော်လှတာပါပဲလား”

“ရှင်!”

“ဟင်း ဟင်း ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောတော့တာပါပဲလား သမီးအန်ကယ်ပဲ ရွေးရှာပေးတာလေ”

“ဖွဲ့နဲ့ အတော်ရင်းနှီးနေပြီပေါ့လေ”

“ရင်းနှီးပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စကားများတာ မရိုးအောင်ပါ။ မြေးငယ်အကြောင်းလည်း သမီးသိရဲ့သားနဲ့”

“သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြဿနာမတက်ဘူးလား ဘွားဘွား ရဲ့”

“အပြင်မှ တက်တာတော့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အိမ်ကိုတော့ ခေါ်မလာရဲပါဘူး။ အဖေကိုတော့ ကလန်ကဆန်သိပ်မလုပ်ရဲဘူးလေ”

နားလည်ရခက်သည့်အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်လေ၏။ မှန်သည့် စကားမို့ သူမ ဝင်ပြောစရာမလိုပါ။ ဒီလောက်လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေသည့် လူကို ထိန်းရခက်တာ သူမအသိပဲမဟုတ်လား။ အချိန်နဲ့ပြန်လာမှ ဟင်းချန်ထားပေးမည်။ အစားစားချိန်မှန်စေရန် စည်းကမ်းထုတ်တော့တာတောင်မှ နောက်ကျချင်သေးတာ မဟုတ်လား။

“မြေးပြန်ရက်တာ ကြာပြီလား”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပါပြီ ဘွားဘွား။ ဒီကိုလာမယ်”

ဆိုပြီး plan ဆွဲတာ အဆင်မပြေတာနဲ့ပဲ အခုမှ လာဖြစ်တာပါ”

“အလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွားဘွား ညနေစာ စားတော့မယ်ဆို ပြောပါနော်”

“ဒီညနေ အားလုံးအတူတူစားကြမယ်လို့ ပြောထားတယ် မြေးရဲ့။ အားလုံး စောစောပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ပုံ ခဏမီးဖိုချောင် ဝင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟင်! ညီမလေးကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ပြောမနေနဲ့သမီးချိုရေ ဒီအိမ်မှာ မြေးပုံပဲရဲ့လက်နဲ့ ကင်းတဲ့ နေရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အဲဒီခေါက် ထောင့်စေအောင် အကုန် လျှောက်လုပ်ပေးနေလို့ မနည်းတားနေရတယ်။ သမီးခင်ခင် တစ်ယောက် သမီးမွေးထားသလို အဖော်ရလို့ဆိုပြီး ချီးမွမ်းလေရဲ့”

အလို! အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေပြီလား။ သူမလက်နှင့် မကင်းပါဆိုသည့် ခြံနှင့်အိမ် အခြေအနေကို ခြံထဲဝင်လာစဉ်ကတည်းက အကဲခတ်မိခဲ့တာလေ။ ခြံထဲ အလှဆင်တာက Gardener လုပ်နိုင်တာ မို့ ထင်မတားမိပေမယ့် ဒီညှို့ခန်းအပြင်အဆင်ကို တွေ့ရုံဖြင့် စိတ်ထင်

စရာ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဆက်တီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပုံတွေ အပုံတွေ စားပွဲခင်းကိုကအစ အရောင်လွင်လွင်လေး ဆင်တူအုပ်ပေးထားတာ သစ်ခက်သစ်ရွက်လေးဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ထိုးစိုက်ထားပါသည့် ပိန်းပန်း (အလှပန်းအိုးလေး) ကိုမြင်တာနှင့် အဘယ်မျှ မိန်းမဆန် ပီသလွန်းမှန်း သိသာနိုင်တာလေ။

“သမီး” တဲ့လား။ “အန်တီခင်” ကို မိခင်နေရာမှာထားပြီး ပြောဆိုခဲ့ရပါလျက် ‘ချို’ ထက် ပိုပြီးတော့ သူမအပေါ် ခင်တွယ်နေ တာကြောင့် စိတ်ရစရာပါ။ သို့သော် သားအရင်းဖြစ်သူနှင့် သက်ဆိုင် သူမို့ ပိုချစ် ပိုခင်တွယ်တာကို အပြစ်ဘယ်ပြောလို့ရပါမည်နည်း။ ‘ချို’ က ‘အန်ကယ်ဦးအောင်နိုင်’ ၏သားကြီးနှင့်သာ သက်ဆိုင်တာ မဟုတ်လား။

“အန်တီခင်တော့ လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

“သမီးအန်ကယ်လည်း ချစ်တာပါ ချိုရဲ့။ မြေးပုံပုံကို တန်ဖိုး ထားပြီး ပြောဆိုတာကြောင့် မြေးငယ်လေးလည်း နောက်ပိုင်း သိင် ခိုလ်မကျရဲတော့တာ။ နယ်မှာ ပေးစားချင်တဲ့သတို့သားလောင်းတွေ တစ်ပြုံကြီးရှိပါလျက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးလွန်းလို့ မြေးပုံ ကို ပို့ပေးလိုက်ရတာ။ ကလေးက အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်ကို သိင် တော်တာကွယ်”

စိတ်ထဲ မကောင်းသလို ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူတစ်ပါးကို ချီးမွမ်းတာက မင်္ဂလာတစ်ပါးဟုဆိုပေမယ့် ကိုယ်နှင့် ဘာမှမဆိုင် အောင် တော်လွန်းထက်လွန်းနေတာက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်စေတာ လေ။ ‘ကို’ မေမေလိုချင်ခဲ့ပါသည့် ချွေးမမျိုးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤမိန်းကလေးနှင့်မှ ကွက်တီဖြစ်နေရပါသလဲ။

“ခွဲနဲ့သက်လုံးပုံကိုက အဆင်ပြေနေပြီလား”

“ငယ်သေးတဲ့သူတွေဆိုတော့ အခုထိ ဘုန်းဘောက်ပေါ့ ကွယ်”

“ခွဲကတော့ ခေတ်မီတဲ့မိန်းကလေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေ တာမို့ သက်လုံးပုံကသာ လျှော့ပေးရမှာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့”

“မထင်နဲ့သမီးရေ။ ပုံပုံကသာ လျှော့ပေးရင် မြေးငယ်က ပိုဆိုးပြမှာ အသေအချာပဲ။ ပုံပုံက ခင်မာမာလေးပြောပြီး ဆန့်ကျင်ပြလို သူတို့အဆင်ပြေနေတာ။ သမီးမြင်ပါလိမ့်မယ်။ မြေးငယ် အချိုးပြောင်း လာတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့”

“ကိုနဲ့ရော”

“မြေးကြီးကတော့ ညီမလေးဆိုပြီး အဆင်ကိုချောနေတာပါ ပဲ။ အစ်ကိုစကားကို မနာခံချင်တဲ့ ကောင်လေးကပဲ ပုံပုံကို ပုံစံပြောင်း ဖြစ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် အချိုးမပြေတဲ့ မြေးငယ်ကိုပဲ ပုံစံအချိုးပြောင်း

အောင် ပုံပုံ လုပ်နိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာလေ”

‘ကို’ ကတော့ နဂိုကတည်းက ဘယ်သူနဲ့မဆို အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုပေါင်းသင်းတတ်တာကို သိပြီးသားပါ။ သို့သော် တစ်အိမ်တည်းအတူလာနေပါသည့် မိန်းကလေးက ငယ်နုပျိုမျှစ်ပြီး ယဉ်သကိုအလှလေးဖြင့် အကြည့်ခံ ရှုမဝရုပ်ရည်လေး မဟုတ်ပါလား။ ဒီအလှ ဒီအသံရှင်လေးကို နေ့စဉ်ညစဉ် မြင်ပါများပြီး ရင်ခုန်တတ်လာလျှင်ဖြင့် ရင်မောစရာပါလေ။

ရွယ်တူချင်း အဆင်မပြေဘဲ ‘ကို’ ကို ရွေးသွားလျှင်ဖြင့် မတွေးရဲစရာပါ။ ‘ချို’ တုန်းကတော့ မိဘချင်းရင်းနှီးပြီး စကားတောက်ကာ ဤသို့ စိမ့်ပေးခဲ့တာလေ။ ‘ကို’ယ့်တို့ စေ့စပ်ကြစို့ ချို’ ဟူသည့် စကားကို မျှော်လင့်ခဲ့တာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ အချစ်တွေ အသက်တွေဆိုပြီး ခရာတာတာပြောရမည့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ‘ကို’ ရော ‘ချို’ ပါ သူငယ်ချင်းနှယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောဆိုခဲ့တာလဲ သိပ်ကြီး မအေးစက်ခဲ့သလိုပါပဲ။

“အန်ကယ်ရော အန်တီခင်ပါ သဘောကျရင် ဇွဲ ဘယ်ငြင်းလို့ရပါမလဲ”

“ဒင်းကတော့ အမြဲကန့်လန့်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာလေ စတွေ့တုန်းကဖြင့် တောသူမမို့ မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခါးခါးသည်းသည်း-

ပြောခဲ့တာကွယ်”

“ဟယ် အားနာစရာ”

“အဲဒါကြောင့် ဘွားဘွားတို့အားလုံး ပုံပုံကိုအားနာကြတာပေါ့။ ဒီလို အောက်သူတ်ကြေတဲ့ ဇနီးလောင်းမျိုး ဘယ်သွားရှာမှာလဲ”

“အန်တီခင် ဆိုင်ခေါ်သွားသေးလား”

“ခေါ်ပါရင်၊ မြေးကြီးတို့စေ့စပ်ပွဲအတွက် ရွေးပါဆိုတာ မနည်းပြောရတယ်တဲ့။ အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေထွက်ငွေကအစ စနစ်တကျနဲ့ အလဟံသေငွေယိုပေါက် မဖြစ်အောင် ကြီးကြပ်နိုင်တာ သိပ်တော်တာပဲ”

အလို! တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ထုတ်ပြောချီးမွမ်းပြနေပါရောလား။ ‘ချို’ ကိုဖြင့် တစ်ရက်လောက်လာပါဟု တစ်ကြိမ်မျှ ခေါ်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါဘဲ ချွေးမငယ်ကိုတော့ဖြင့် ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ ဆိုင်ခေါ်ပြီး ပစ္စည်းရွေးခိုင်းသတဲ့လား။ မနာလိုတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲခုစရာ ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပါ။

“အန်ကယ်ကလည်း သက်လုံးပုံကို ပိုချစ်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဪ သမီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်။ သမီးက ပိုပြီးပညာတော်တော့ ဂုဏ်ယူရတယ်တဲ့လေ။ မိသားစုအတွက် ဂုဏ်ဖြင့်တင်ပေးမယ့် ချွေးမတဲ့။ ပုံပုံကိုတော့ အလိမ္မာအိမ်ပါ

ချွေးမလေးဆိုပြီး ပြောပါတယ်”

အလိမ္မာ အိမ်ပါ ချွေးမလေးတဲ့လား။ ‘ချို’ ကိုဖြင့် အိမ်ခေါ်ထားမည်ဟု တစ်ကြိမ်မှ မပြောခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒီမှာလာမနေနိုင်သည့် ချွေးမထက် အိမ်မှာလာနေပြီး အိမ်ကိုထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မည့်ချွေးမကိုဖြင့် ပိုချစ်ကြမှာလေ။ အခုကတည်းက ကြိုမြင်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုလဲ ‘ကို’။ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ‘ချို’ တို့က သူစိမ်းလို ဖြစ်တော့မှာပါလား။

(၁၁)

ညွှန်သည်ဧရာဝတီလောကထက် အိမ်ထဲမင်းဟင်းကို နေ့နံ့ညံ့ တုအောင် စားလို့မြိန်အောင် ချက်ဖြစ်တာကြောင့် ဒီညနေမှ ဂရုထိုက်ဖြင့် special ချက်ဖြစ်လေ၏။ မမဒေါက်တာက ဘိုစာသာ နှစ်သက်မှန်း ရိပ်မိသဖြင့် အရသာပျေအောင် သတိထား၍ ချက်ပေးပါသည်။ ‘ပြည့်ပြည့်’ ရော ‘ဒေါ့ကြီးသန်း’ ပါ ဒီနေ့မှ ပိုပင်ပန်းသွားရလေသည်။

“စွပ်ပြုတ်အိုးက စားခါနီးထပ်နှေးရင် ရပါပြီ။ ဒါဆို ပုံရေသွားချိုးတော့မယ်နော်”

“အေးအေး သမီးလေး”

ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး ခြံအလုပ်တွေလုပ်ဖြစ်သလို ညနေ
စောင်း မီးဖိုချောင်ဝင်ဖြစ်ပြန်ပြီမို့ ချွေးတွေထွက်လာပါ၏။ အန်တီတို့
ပြန်မရောက်ခင် ရေထပ်ချိုးပြီး သနပ်ခါးလူးရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့
ပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘွားဘွားနှင့် မမဒေါက်တာက စကားတွေ
ပြောလို့ကောင်းနေတုန်းပါပဲ။

“ဟော ပြန်လာကုန်ကြပြီ”

အန်တီကားက အရင်ရောက်လာပြီး ခြံထဲဝင်လာတာက ‘ကို
ကားဖြစ်ပါ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် အတူဆင်းလာတာမို့ ‘ချို’ က
အိမ်အဝမှ ထွက်ကြိုက်လိုက်မိလေသည်။ အငယ်ဖြစ်သူက အမှတ်
ပိုရနေပြီမို့ ‘ချို’ လည်း တတ်နိုင်သလောက် အမှတ်ရှာရတော့မှာလေ။

“ဟောတော်! သမီးရောက်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ
ကားလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ရောက်တာကြာပြီလား သမီးချို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေစောင်းအချိန်ပါ အန်ကယ်”

“စားမယ့်သူကတော့ ရောက်နေပြီ။ ချက်တဲ့သူတွေက ငြီး
သေးရဲ့လားမသိပါဘူး”

လူကြီးတွေက တွေ့တာနှင့် စကားပြောနေပေမယ့် သကကြွ
ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြုံးပြလေ၏။ ဘာလဲ ‘ချို’ ကိုတော့ ပုံမှန်အတိုင်း

စကားနည်းပြီး ‘သက်လုံးပုံ’ ကိုဖြင့် (အတော်ရင်းနှီးနေပြီမို့) စကားများ
များ ပြောဖြစ်နေပြီလား။ မခွဲအတူနေမည့်ကာလက ဘယ်မှာမှန်းမသိ
ပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကဖြင့် ကံကြမ္မာအတော်ကောင်းပြီး ရောက်နေ
သည့်နှယ်ပါ။

“အန်တီတို့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာတာပဲ”

“အဲဒါတွေ မလိုပါဘူးသမီးရယ်။ လူသာရောက်လာရင်
ဆော်ပါပြီ။ အန်တီချွေးမလေးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လှတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မှာကုလား မယားမှာတော့သူ
ဆိုပြီး ရှေးရိုးစွဲမျိုး မယူဆပါဘူး သမီးရယ်။ သားကြီးက သမီးလို
သက်မြက်ပြီးတော်တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့လက်ထပ်ကြမှာမို့ သားငယ်ကိုတော့
အန်တီအတွက် အဖော်ရမယ့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုပြီး သားဒယ်ဒီ ရှာပေး
တာလေ”

ကြားတာတော့ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။ သို့သော် ကြားပါများ
တော့ နားယဉ်ရမှာ မှန်ပေမယ့် အခုထိ ရင်ထဲမှာနာလာသလိုပါပဲ။
သက်ဆိုင်သူက ဘာဆိုဘာမှ ဖော်ရွေဟန်မပြပါဘဲ ခုချိန်ထိ မတုန်
လှုပ် ရေခဲတုန်းကြီးနယ်လေ။ ဘယ်တော့များမှ ‘ချို’ နှင့် ‘ကို’
ရင်ဘတ်ချင်းနီးစပ်လာပါမလဲ။ ရင်မောရပျို ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ ရယ်။

“ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်!”

အန်တီက ‘ချို’ နှင့်စကားပြောပေးနေသဖြင့် သူ့ အပေါ်ထပ် သို့တက်လာခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေက ဟိုဘက်ခြမ်း (ဘုရားခန်းဘက်) သို့သွား ပြီမို့ သူက အိပ်ခန်းရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ‘ချို’ ပြန်ရောက် ပြီမို့ သူတို့၏ Engage ကိစ္စကို တိုင်ပင်တော့မှာထင်ပါရဲ့။

“အမလေး!”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဧည့်သည်ရှိလို့ ညစာပြင်ပေးဖို့ မြန်မြန်ထွက် လာတာ ကိုကြီးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တာနဲ့ လန့်သွားလို့ပါ”

“ကိုယ့်ရုပ်က အတော်ဆိုးနေလို့လား”

“ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တာ”

အဝါဖျော့ဖျော့ blouse လက်ဖောင်းလေးကို အနက်ခံမှာ နှင်းဆီပွင့်ဝါဝါလေးကျဲထားပါသည့် လုံချည်ဖျော့လေးနှင့် တွဲဝတ်ထား လေ၏။ ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို ဖွတ်ပြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားသဖြင့် သေသပ်ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။ မျက်နှာကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း သနပ်ခါးရေကျဲလေး လူးထားပြီး ပါးကွက်မလိမ်းထားပါခေ”

“ညီ စောပြန်လာမှာလား”

“မသိဘူးလေ”

“ခုနောက်ပိုင်း ညစာအစီ ပြန်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က စောတော့”

“ညနေခင်း လမင်းသာနေပါလားဟေ့!”

ပြောမဆုံးခင် ရောက်လာသည်က ‘ညီ’ ဖြစ်နေပါ၏။ အောက်ထပ်မှာ ရယ်မောနှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ကို ပြေးတက်လာပုံက ပြန်ဆန်သလိုပဲလား။ ‘ချို’ နှင့်အလှူချင်းပြိုင် ဘယ်သူနိုင်ဆိုပြီး ပြိုင်ဆင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာဖြင့် ‘သက်လုံးပုံ’ ၏ အလှက မျက်စိယဉ်ပြီး ရင်ထဲအေးနေတာအမှန်ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြီး”

“ဘာကိုလဲ”

“ရင်တွေခုန်နေပြီလားလို့ မေးတာလေ”

“ကျစ်! အဲဒါ မေးစရာလား”

“ခဏနေဦး၊ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ။ ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြောပါလား။ ညစာစားဖို့ ပြင်ရဦးမှာ”

သူ့ အခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ‘ညီ’ က သူမ၏လက်ကောက် တံကို ဆွဲထားလိုက်လေ၏။ အလို! ဤမျှအထိ ရင်းနှီးပြီး လက်ပွန်း

တတီး အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီလား။ သူမက ရုန်းနေပေမယ့် 'ညီ' က တမင်တကာ မလွှတ်ပေးသလိုပါလေ။ တံခါးမပိတ်သေးပါဘဲ အသာဟထားပြီး ရေချိုးရန် အဝတ်အစားချွတ်လိုက်ပါ၏။

“ဒီ Design အတိုင်း တစ်သက်လုံး နေသွားမှာလား”

“ဒီလို မနေလို့ ကျွန်မက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“ဆံပင်လေး ဘာလေး ဖြတ်ပြီး ခပ် Hot Hot လေး ပြောင်းသွားရင် လန်းသွားမလားလို့ မေးတာလေ။ အဲဒါဆို နည်းနည်း များ စိတ်ကူးပေးမလားလို့ပါ”

ကြည့်စမ်း! အထင်တသေးနဲ့ ပြောရပါသလား။ ဘာများ ပြန်ပြောမလဲဟု နားစွင့်ထားမိလေ၏။ နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်ဆို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများတတ်ကြတာမို့ အခု အနီးနားမှာ သူ့ရဲ့ နေတာကြောင့် ပြောခဲ့ကြပါ့မလားဟု တွေးမိလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ မပြုပြင်ချင်ပါဘဲ သူများကိုမှ ပြင်ခိုင်းရပါသလား 'ညီ' ရယ်။

“အဲဒီလို အပေါ်ယံပြင်လိုက်ရုံနဲ့ အတွင်းစိတ်က ပြောင်းသွား မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ လှချင်တိုင်းလှသွားမှာပေါ့ သက်လုံးပုံရဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“လူဆိုတာ အပေါ်ယံလှတာထက် အတွင်းစိတ်နှလုံးလှဖို့က အဓိကကျတာပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်မကို ပုံပြောင်းပေးစေချင်တာထက် ရှင်သာ ဝေလေ ဝေအကျင့်ကို ပြင်တတ်တာကမှ ပိုအကျိုးရှိမှာပါ ဇွဲသတ္တိရယ်။ လောကမှာ အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးမချတတ်တဲ့လူတွေက သာ သနားစရာကောင်းတာရှင်”

“ဘာပြောတယ်”

မျက်နှာကို မှဲ့လိုက်မိပါ၏။ ‘ကိုကြီး’ ၏ သက်ဆိုင်သူ ရောက်လာတာကြောင့် မင်းနဲ့ငါ့ကိစ္စက ရှေ့ဆက်ရတော့မှာဆိုတာကို မသိပ်မိဘူးလား။ အိမ်ရှိအလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ပေးရုံနဲ့ မာမိုချွေးမနေရာကို အသေအချာ ရပြီဆိုပြီး မာန်တက်နေလို့ မရဘူး ‘သက်လုံးပုံ’။

“ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တာကို မနာလိုမရှိပါနဲ့ သက်လုံးပုံ။ မင်းကိုယ်မင်းသာ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အပြောနဲ့အလုပ် တခြားစီဖြစ်နေတာကို ပြောနေတာလေ”

“ဘယ်လို”

“ပစ္စည်းမမက်ဘူးဆိုရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့မာမိပေးတဲ့

တစ်ဆင့်စာကို လက်ခံသေးလဲ။ မိန်းမမှန်လျှင် ရတနာပစ္စည်းမက်မော
တာကို ဝန်ခံရမှာပေါ့ သက်လုံးပုံ။ ရှေ့မှာတော့ မာန်တက်ပြနေပြီး
နောက်ကွယ်မှာ ယူနေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဟုတ်တယ်မှတ်
လား”

“ရှင် ရှင်”

“မာမိတို့ကို သိမ်းသွင်းလို့ရရုံနဲ့ ငါ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရပြီး အပိုင်တွက်
မထားနဲ့လို့ ကြိုပြောထားမယ်။ မင်းလို တိုက်ဂေါပံတုံးကြီးကို ငါ့ရဲ့
ဟောဒီ Heart က လုံးဝမခုန်ဘူး။ Sorry ပဲ”

‘ညီ’ က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း အိမ်ခန်းထဲဝင်
သွားလေ၏။ အခန်းဝမှာ ခုထိ မတ်တပ်ရပ်နေပါသည့် သူမက လက်
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလေသည်။ စော်ကားတာက တော်
ရုံ သင့်ရုံသာကောင်းပါ၏။ အခုလို အထင်တသေးနှင့် တစ်သက်လုံး
ငြိမ်ခံသွားရမှာကဖြင့် မာနကို ထိခိုက်စေတာလေ။

ကောင်းပြီ ‘ခွဲသတ္တိ’။ ရှင်လည်း စစ်ကြောညာရင် ကျွန်မ
လည်း ရင်ဆိုင်ရုံပါ။ လေးလတည်းပါရှင်။ မိဘတွေကို ကတိပြုခဲ့ရ
တာမို့ သမီးဖြစ်သူမို့ ကတိကို တည်စေချင်တာပါ။ တစ်ဖက်က
မည်သို့ပင် နှိမ်နေပါစေ။ ကိုယ့်ဘက်က စွမ်းဆောင်နိုင်သလောက်
သည်းခံပေးရမှာမို့ပါပဲ။ ဒီလေးလတာကာလပြီးလျှင်ဖြင့် ရှင်နဲ့ လုံးဝ

အပြီးအပြတ်ဆိုတာကို သိစေရပါမယ်။

“ညီမလေး”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှာ
မျက်ရည်တို့အပြည့်ပါပဲလား။ မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်လွှဲလျက် မျက်
တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ရင်း မျက်ရည်ကိုပြန်သိမ်းလိုက်ပုံက မြန်
ဆန်လေ၏။ ခဏအတွင်းမှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြီးက ချက်ချင်းပေါ်လာလေ
သည်။ ဟန်မဆောင်တတ်ပါဘဲ မနည်းကြိုးစားလိုက်ပုံပါလား။

သနားလိုက်တာ ‘ညီမလေး’၊ ရယ်။

“ကိုကြီးတောင် ရေချိုးပြီးပြီ”

“အင်း”

“ညာစာပြင်တော့မယ်”

“ခဏလေးနေပါဦး ညီမလေး”

သူက သူမရှေ့မှာ ပိတ်၍ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက် ပျက်
ယွင်းနေပါသည့် မျက်နှာဖြင့် ဖေဖေတို့ကို မည်သို့ရင်ဆိုင်ပုံပါမည်နည်း။
ဖေဖေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်၍ ရောက်လာပါသည့် မိန်း
ကလေးကို နေ့စဉ် ရက်စက်ပြနေတာကို လွန်နေပြီဆိုတာ သိသင့်တာ
ပါလေ။

“ညီအတော်လွန်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ သူက ဒီလိုပဲ ဘု

ဆတ်ဆတ်ပြောတတ်တာမို့ ကြားကနေ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်

“ကိုကြီးတောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ကားယာဉ်က မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေတော့ မိသားစုဝင်တွေ နေရခက်လို့ပါ။ အထူးသဖြင့်”

“ပုံဆုံးဖြတ်ချက် ပိုခိုင်မာသွားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် တယ်”

“ဘာကို”

“ဒီမှာ လေးလနေဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို ပြောတာလေ”

“မဟုတ်တာ”

“ပြီးတော့ ကိုကြီးညီ အထင်မှားနေတာကိုပြောပေးပါ မေမေ့ဆီက လက်ခံထားတဲ့ပစ္စည်းက ကိုကြီးနဲ့မတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ ဝတ်ဖို့ အတင်းရွေးခိုင်းတာနဲ့ ရွေးထားတာပါ။ အပိုင်ယူဖို့ မဟုတ်ဘဲ ခဏငှားဝတ်တဲ့သဘောနဲ့ပါ ကိုကြီး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကိုကြီးနဲ့မတို့ကြားက အကြောင်းကိစ္စကိုတော့ ပုံလည် သေချာမသိပါဘူး။ သိဖို့လည်း မလိုတူးလေ။ ပုံကတော့ ပုံနှုတ်သား ဝန်ဖိုးအဖြစ်ခံရတာလောက် နာကျင်တာ မရှိတော့ဘူး”

“ပုံပုံ”

“နှလုံးသားဆိုတာ နှလုံးသားချင်းနဲ့ပဲ အလဲအလှယ်လုပ်ရ မယ့်ပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ ကိုကြီးလည်း နားလည်မှာပါနော်။ ဘယ် လောက် ဘယ်၍ ဘယ်မျှဆိုပြီး တွန်ဖိုးဖြတ်ဝယ်လို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ငွေခင်းတဲ့လမ်းမှာ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လျှောက်နေတဲ့ ဇွဲ သတ္တိက ဒါကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သူဖောဖောသီသီသုံးနေပြောနေတဲ့ အချစ်ကို အပေါ်စားလို့ပဲ ထင်နေတာကိုး”

“ဟင်!”

ညည်းညူဟန်ဖြင့် ပြော၍ လှေကားမှ အပြေးဆင်းသွားပါ သည့် သူမ၏ ကျောပြင်လေးကို အငေးသားကြည့်ရင်း သူရပ်ကျန်ရစ် ခဲ့ရလေ၏။ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်လာပြီး နှလုံး သားက တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့်မြည်ဟီးလာသံကြောင့် အံ့ဩမိသွားတာပါ။

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ‘ချို’ နှင့် ဒီလောက်အချိန် အကြာကြီး ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက် တည်ငြိမ်ခဲ့ပါသည့် နှလုံးသားက ‘သက် လုံးပုံ’ နှင့်မှ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး ခုန်ပေါက်လာရတယ်လို့။ ကိုယ်သာ လုပ်ရပါ့မလဲ ‘ညီမလေး’ ရယ်။

(၁၂)

“ညစာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဖေဖေနဲ့မေမေ”

“ဟင်!”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ” တဲ့။ ဘယ်လိုကြီးပါလဲ။ ‘ဇွဲ’ နှင့်ဖြင့် အဆင်မပြေသေးပါဘဲ ခေါ်ပုံကိုက အပိုင်ပါပဲလား။ လူကြီးတွေ မျက်နှာမှာက သဘောကျမှုအပြည့်ဖို့ စိတ်ထဲ တင်းကျပ်သွားရသေးသည်။ “ဘွားဘွား” ကို ကူတွဲ၍ ခေါ်နေပါသည်။ သူမကို အကဲခတ်ပါ၏။ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေး ဝတ်ဆင်မှုပုံ၍ ကြည့်ကောင်းပြီး လှပလှပတာကို အသိအမှတ်ပြုမိလေသည်။

“မမစားလို့ အဆင်ပြေမယ့်ဟင်းတွေ စဉ်းစားပြီး ရွေးချ

ထားတာပါ။ သုံးဆောင်ပါနော်”

“အားပါးပါး! ဒီညနေတော့ Special Hotel စာအတိုင်းပါပဲလား”

“ဒါတွေက သက်လုံးပုံ ချက်တာတွေ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ပုံတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့။ ပြည့်ပြည့်ရော ဒေါ်ကြီးပဲ အကုန်အတူတူချက်ကြတာပါ။ ဘွားဘွား ဒီမှာထိုင်နော်”

ထမင်းစိုင်းပြင်ဆင်ထားတာက တကယ့် Dinner ပွဲအတိုင်းပါ။ အစားအသောက်တွေကို ပန်းကန်လှလှလေးတွေဖြင့် ထည့်ထားပြီး အစီအရိထားထားပုံက စားဖိုမှုကြီးတွေ၏ လက်ရာကိုပြည့်စမ်းကြည့်ရမလိုပါလေ။ အကုန်နေရာယူထိုင်လိုက်ကြပေမယ့် သူမကဖြင့် ဝင်မထိုင်ပါဘဲ ဘွားဘွားအနီးမှာ ရပ်လျက်သားလေး ရှိနေလေသည်။

“သမီးလည်း ထိုင်လေ”

“ပုံ မဆာသေးလို့ပါ မေမေ။ နောက်မှစားပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့များ ညစာစားချိန်မပီရင် မစားရဘူးဆိုပြီး စည်းကမ်းသတ်မှတ်တာ ဘာသဘောလဲ”

“သားငယ်”

“သူ့အပြောနဲ့အလုပ် မညီတာကိုတော့ ဒယ်ဒီတို့ သိသင့်ပါတယ်”

“မင်း စည်းကမ်းမရှိ အလေလိုက်နေလို့ တမင် ဒီလို စည်းကမ်းသတ်မှတ်တာပေါ့။ ဘာများမှားနေလို့လဲ”

“သူက ကျွန်တော်တို့မိသားစုဝင်မှ မဟုတ်တာ”

“ခွဲသတ္တိ!”

“သားလေးကလည်းလေး။ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားမဝင်ဘူး”

“သက်လုံးပုံက ဖေဖေတို့ မိသားစုဝင်အနေနဲ့ ခေါ်လို့ရောက်လာတာလို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ”

“ဒယ်ဒီမှာ မမလိုချွေးမမျိုးရှိနေပြီပဲဟာ။ ကျွန်တော့်ကိုက တောကနေ”

“တိတ်စမ်း!”

“ကဲပါမြေးငယ်ရယ်၊ အဲဒါကို နောက်မှပြောပါ။ အခု ထမင်းစားမှာသာ စားစမ်းပါ”

‘ခွဲ’ က မကျေမချမ်းဖြင့် သူမကို ဆက်ခနဲကြည့်လိုက်လေ။ ဘာလဲ ခုထိ မိဘတွေကို ကန့်လန့်တိုက်နေတုန်းပဲလား။ ဒီလောက် ဆန္ဒပြနေပါလျက် သူမဘက်ကနေ ဆုတ်သွားတာက အံ့ဩစရာပဲ။ သူမိမ်းရှေ့ အပြောခံရပါလျက် မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ပါဘဲ ဘွားဘွားကိုသာ ဂရုစိုက်ပြနေတာပါလေ။

Main Food အနေနှင့် ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ အဲတို့ကို ဆီပြန်ခြောက်ခြောက်လေး ချက်ပေးထားလေ၏။ Side Food အဖြစ် အစိမ်းကြော်ကို ကော်ရည်ဖြင့် ကြော်ထားတာပါ။ အထဲမှာ အသီးအရွက်အစုံအလင် colour စုံဖြစ်သလို သုံးထားသည်က မှီ၊ ကြက်သား၊ ကြက်အူချောင်း၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ ပဲသီး၊ နို့ညင်း၊ ငရုတ်စိမ်းပွ၊ Hotel ပြောင်းဖူးနှင့် ငုံးဥတို့ပါ ပါဝင်နေလေသည်။

အာလူးကတ်သလိတ်ကို ကြက်ဥနှစ်ဖြင့် ကြော်ထားပေးလေ၏။ ကန့်စွန်းရွက်ကို ခပ်ရှည်ရှည်လေးမျှင်ထားပြီး အချောင်းလိုက်လေး ခြစ်အောင် (Hotel စာအတိုင်း) ကြော်၍ ဘဲဥပုံပန်းကန်ပြားတွေထဲ ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်။ ငါးဆုပ်လုံးနှင့် ပုစွန်ကွေးကွေးလေးတွေကို ကြော်ထားသည်က ပန်းကန်လှလှလေးတွေဖြင့် ထည့်ပေးထားပြီး နို့ညင်းချဉ် ပန်းကန်လေးတွေက အအီပြေစေရန် စီမံပေးထားတာပါ။

စားပွဲတစ်ခုလုံးကို ထိန်းစေမည့် Soup က ပန်းကန်လုံးတစ်ခုစီဖြင့် ပန်းကန်ပြားရှေ့တိုင်းမှာ ရှိနေလေသည်။ အသားငါးအသီးအရွက်တို့ဖြင့် ချက်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ရှောက်ရွက်သာ ဆတ်ထားပြီး ငရုတ်စိမ်းပါးပါးလှီးထည့်ထားသလို သံပုရာညှစ်ထည့်ထားနိုး သိစေရန် အခွံစိမ်းစိမ်းလေးတွေကို ပါးပါးလှီးထည့်ပေးထားသူ

ပူရိန်းလက်ရာပါပဲ။

အတော့်ကို ပြည့်စုံလွန်းပြီး မျက်စိထဲမှာရော လျှာမှာပါ စွဲဘွားဖွယ်ရာ ဟင်းလျာတို့ပါပေ။ ဤမျှထိ အချက်အပြတ်တော်လွန် သည့် မိန်းကလေးကို ဒီအိမ်၏ ချွေးမနေရာမှာ ထားချင်တာ အဆန်း မဟုတ်တော့တာပဲ။ ကိုယ့်ထက်အများကြီးသာလွန်နေတာကို စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းပြီး အသိအမှတ်ပြုမိပါတယ် 'သက်လုံးပုံ' တကယ်ပါ။

“ဘွားဘွား ရေခွေးသောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား။ ပုံယူလာပေးမယ်”

“ပြည့်ပြည့် ယူပေးမယ် မမ”

“နေနေ ပြည့်ပြည့်၊ ဘွားဘွားက ခွေးခွေးလေးပဲ သောက် တတ်လို့ပါ။ မမပဲယူပေးမယ်”

လက်ဖက်ခြောက်နှစ်ထားသည့် ခရားထဲသို့ ရေခွေးအဖြူ များများရောပြီးမှသာ ကြော့ခွက်တွေထဲသို့ ဖြည့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်မှာက ဘွားဘွားတို့သားအဖနှင့် ကိုကြီးသာ ရေခွေးသောက်တတ်သဖြင့် သုံးခွက်သာ ထည့်လာပြီး မေမေနှင့် 'ဇွဲသတ္တိ' အတွက်ရော 'မ ဝေါက်တာ'အတွက်ပါ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်တွေထဲ ထည့် ဖြည့်ပြီး လင်ပန်းဖြင့် သယ်လာပေးပါသည်။ အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေး တွေဖြင့် တင်လာပေးတာမို့ စားပွဲနေရာလွတ်တွေမှာ ထားပေးလိုက်

၁။

“ကျေးဇူး”

“ကိုကြီး ထမင်းယူဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း တော်ပြီ”

“မမရော”

“ဝပါပြီ သက်လုံးပုံ။ တကယ့်ကို စားကောင်းတာပါ”

“စားလို့ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“အင်း”

“ပြေးပုံပုံ စရောက်ကတည်းက စားဝင်အိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ် မြေးရယ်”

“ဘွားဘွားတို့စားကောင်းတော့ ချက်ပေးရတာ ပျော်တာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့။ ညနေလက် လမ်းလျှောက်မယ်ဆို။ အချို့ပွဲစားပြီးရင် ဘွားဘွားနဲ့ ပွဲ အတူလျှောက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါရှင် ကောင်းပါ”

ထမင်းစိုင်းကို 'ပြည့်ပြည့်' တို့သိမ်းပေးနေပြီမို့ ဧည့်ခန်း ဆက်တီးစားပွဲသို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါသည့် အချို နို့တို့ကို ယူလာပေးပါ၏။ အအီအဆိမ့်နှင့် အစပ်တွေသာ စားခဲ့ရတာမို့ ဆံချောင်စေမည့်အအေးနှင့်အတူ ပန်းသီးအခွံခွာစိတ်ထားတာကို ခက်

ရင်းတပ်ပြီး ယူလာပေးတာပါ။ ဖျော်ရည်က စတော်ဘယ်ရီနှင့် milk ကို ရောဖျော်ပြီး ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်ထားပေးပါသည်။

“အချို့ပွဲသုံးဆောင်ပါ မမ”

“Thanks!”

“ကဲ! ထိုင်ပါဦးသမီးရယ်။ မိသားစု တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်စရာ ရှိလို့ပါ”

“ပုံ နောက်ဖေးမှာ ရှင်းစရာတွေ ရှိသေးလို့”

“ထိုင်ပါဆိုမှပဲ သမီးရယ်”

အန်တီက သူမကို ဘေးမှာကပ်ထိုင်စေရန် လက်ဆွဲခေါ်လိုက် သဖြင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ မိသားစု ဆွေးနွေးပွဲမှာ သူစိမ်းဖြစ်သည့် သူမက ဝင်ပါစရာလား။ သိပ်မကြာခင် ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပေမယ့် ဘွားဘွားအပေါ်တွယ်မိသည့် သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ရခက်တာအမှန်ပါ။

“သားတို့လူငယ်ချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးမှ ဒေါက်တာမေချိုတို့ နဲ့ ဖေဖေတို့တွေ့ပြီး ပြောရမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးချို သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

‘ချို’ က ရှက်ပြီးလေးပြီးလိုက်မိပေမယ့် သူမကဖြင့် စားပွဲထက် ရှိ အအေးခွက်ကို ငေးကြည့်နေပြီး အတွေးလွန်းနေပုံပါ။ စိတ်နှင့်လူ

မကပ်သလိုပါပဲလား။ ‘ချို’ တို့ကိစ္စကို တိုင်ပင်နေတာ ဘာမှ မသက် ဆိုင်သလိုပါလေ။ ဘာများခက်ခဲလို့ပါလဲ။ တကယ်ဆို ‘ဖေဖေတို့ သဘောပါ’ ဟု လွယ်လင့်တကူ တစ်ခွန်းသာပြောလိုက်ရုံပါ။ အခုတော့ ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေသည်က ဘာသဘောပါလဲ။

“ချိုက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုသဘောအတိုင်းပါပဲ”

“သားကြီး”

“ဟင်! ဗျာ ဖေဖေ”

“ဘာတွေစဉ်းစားပြီး အတွေးလွန်နေသလဲ”

“ကိုကြီးတော့ အိုမှာကြောက်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မြေးကြီးတို့အသက်က မငယ်တော့ဘူးလေ။ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို ပြုသင့်နေပြီ။ မြန်မြန်စေ့စပ်ပြီးတော့ လက်ထပ် ကြပေါ့။ ဘွားဘွား မသေခင် မြစ်လေးနှစ်ယောက်လောက်တော့ ချို သွားချင်တယ်”

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှိုက်လိုက်ပုံက ဘေးမှာရှိနေပါသည့် ‘ချို’ ပင် ကြားလိုက်ရတာပါ။ ဘာကိုများ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ ရပါသလဲ။ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာကတည်းက မျက်နှာသိပ်မကောင်း ဘဲ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်တော့ စားဖြစ်တာလေ။ ‘ကို’ ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဝင်ကြည့်ချင်ပါရဲ့။

“ဘွားဘွား မြစ်ချိုချင်တာက ကျွန်တော့်ကိုပူဆာရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ မွေးပေးရမယ့် မြေးရွေးမလောင်းကို မေးရမှာ”

“ကြည့်! စကားကို နားဝင်ဆိုးအောင် ပြောပြန်ပြီ”

“ချိုက နဂိုကတည်းက ဆရာဝန်မို့ ခုအိမ်ထောင်ပြု ခုကလေးယူတာကိုတော့ လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ မှန်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတန်းယူတာက စိတ်ပျက်စရာပါ။ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည်ဆိုပြီး လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပါရစေဦး။ အိမ်ထောင်ဦးဘဝကို ချိုမြိန်စွာ အိပ်မက် မက်ခွင့်ပေးသင့်တာပေါ့ ‘ကို’ ရယ်။ ‘ချို’ ရင်ထဲကိုတော့ မြင်တတ်ပြီး ‘ကို’ အပေါ် ပျော်ဝင်နေပါသည့် ချစ်ခြင်းကို ငဲ့ကြည့်တတ်သင့်တာလေ။

“ဟုတ်လား သမီးချို”

“ချိုတို့ကိစ္စက တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလို့ရပါတယ် အန်ကယ်။ မာမိလည်း ပြောထားပါတယ်။ အလောတကြီး ကလေးယူစရာမလိုဘူးတဲ့”

ခက်လိုက်တာနော်။ Wedding ကိစ္စက အရင်မလာပါဘဲ ဘယ်နှယ် ကလေးယူဖို့က အရင်ဖြစ်ရပါသလဲ။ တကယ်ဆို ဘယ်နေ့အားမလဲဆိုပြီး စေ့စပ်ဖို့သာ အရင်ဆုံးပြောရမှာလေ။ အခုကော့ဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာပူစရာအဖြစ် ပြောဖြစ်ရတယ်လို့။ သူက ‘ချို’ ပြော

ဘာကို သိပ်အလေးမထားသလိုမျိုးပါ။ စားပွဲကိုသာ ကြည့်နေရာမှ ညီဖြစ်သူထံ ပျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကိုကြီးက မမလို သတိသမီးမျိုးရတာကိုတောင် ကျိုးများနေလား”

“ငါတို့က ဘယ်အချိန်ယူယူ အဆင်ပြေပြီးသားပါ ညီ။ နှစ်ဖက်မိဘသဘောအတိုင်းဆိုပေမယ့် လူငယ်ချင်း ညီစရာတွေ ရှိနေသေးလို့ အချိန်ဆွဲထားတာမျိုးပါ”

“အင်းပေါ့လေ။ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့အမျိုးသမီးကို ဘယ်ထက်လွတ်ခံချင်ပါ့မလဲ”

“မင်းသာ မင်းစာတ်ကို နိုင်အောင်ကပါညီ”

“ဘာရယ်”

“ဆရာဝန်ဖြစ်မှ၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်မှဆိုပြီး မမောက်မာပြုချင်ပါနဲ့ ညီ။ မိန်းမမှာ အဆင်။ ယောက်ျားမှာ အချင်းတဲ့။ မိန်းကလေးမှာ အလှပြည့်စုံရုံနဲ့ တင့်တယ်နေပြီ။ မင်းက ဘာအရည်အချင်းမှ ပြည့်အောင်မဖြည့်နိုင်သေးဘဲနဲ့ သူတစ်ပါးသားသမီးကို အရမ်းကြီးဖိနှိပ်မပြောချင်နဲ့”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စက ကိုကြီးနဲ့မှ မဆိုင်တာ။ ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“မျက်စိရှေ့မြင်နေ ကြားနေရတော့ ကြားကနေ စိတ်မချမ်းသာဘူး ဇွဲရဲ့”

“ကိုကြီး!”

“ဟယ်! သားတို့ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“စကားကို ပြောပြလည်လည် ပြောမှပေါ့သားရယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ချိုက ဘာအဖျက်မှ မရှိပါဘူး ဖေဖေ။ ဖေဖေတို့သာ အိမ်မှာခေါ်ထားချင်တဲ့သတို့သမီးလောင်းကို မဆုံးရှုံးပါစေနဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟင်!”

ပြောပြီးသည်နှင့် ထရပ်လိုက်ပါသည် သူ့ကို လူကြီးတွေက အံ့သြလျက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အငယ်ဖြစ်သူက မသိဘဲ အကြံပေးသည်သူက သူမအကြောင်းကို ဘာလို့ပိုသိနေရပါသလဲ။ ရင်ထဲအောင့်သက်စွာခံစားရပါရောလား ‘ချိုသံစဉ်’။

(၁၃)

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မိုးစချုပ်နေလေပြီ။ အပြင်မှာ မှောင်စပြီးနေသလို ‘ချို’ စိတ်တို့လည်း ရိဝေမှုန်ရှိုင်းနေလေ၏။ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်သယ်ပေးသွားသလောက် ရသင့်ရထိုက်သည် အပျော်က ပြန်မှမရခဲ့တာကိုး။

“Sweetie ပြန်လာပြီလား”

“Yes! Mom”

“Dinner ရော”

“ကိုတို့အိမ်မှာစားခဲ့ပါတယ် မာမီ”

“မချိန်းဘဲရောက်သွားတာ ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာဟင်းတွေနဲ့

ချက်ကျွေးလိုက်သလဲ ပြောပါဦး။ အန်တီနင်း နေကောင်းရဲကလား”

“ဘွားဘွားက ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်”

စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး စာအုပ်ကြည့်ရင်း မာမိက ပြောလိုက်တာပါ။ ဒယ်ဒီတ Off ရက်တိုင်း မနက်ပိုင်း Golf ကွင်း သွားပြီး ညနေပိုင်းလမ်းထွက်လျှောက်တာမို့ ပြန်မရောက်သေးတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် ရောက်နေပြီး အခန်းထဲမှာ Rest ယူနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင် ဘာကိုလဲ”

“သမီးနဲ့ မောင်စွမ်းကိစ္စကို ပြောတာလေ”

“ကိုက ဘာမှမပြောဘူး မာမိ”

“ဟယ်”

“ပြီးတော့ သူတို့အိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက် နေတယ်။ နယ်ကနေခေါ်လာတဲ့ ဇွဲအတွက် သတို့သမီးလောင်းတဲ့ လေ”

“ဘယ်လို”

မာမိက အံ့သြသွားလေ၏။ ‘ချို’ တို့စေ့စပ်ဖို့အတွက် အချိန် စောင့်နေတာကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးဟုထင်ထားကြတာပါ။ အခု

တော့ ‘ချို’ တို့အလှည့်တောင် မပြီးခင် ‘ဇွဲ’ အတွက်ပါ ကြိုပြီးရှာထား ရတယ်လို့။ အဲဒါထက် ပိုစိုးရိမ်စရာက နယ်ကနေ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် ထားပါသည့် ချွေးမလောင်းတဲ့လေ။

“ဇွဲအတွက်ဆိုပြီး မြို့သူတို့ နိုင်ငံခြားပြန်တို့ မရှာပေးဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နယ်ကခေါ်ရှာထားရတာလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ ကောင်မလေးက ဇွဲနဲ့အသက်တူတူပဲတဲ့။ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတယ် မာမိ”

မာမိပြီးလေတော့၏။ မိန်းကလေးချင်း ဤသို့ပြောလေ့ရှိတာ မဟုတ်တာ။ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှဆုံးဟုသာထင်ကြ လို့ပါပဲ။ အခုတော့ ‘ချို’ နှုတ်မှ ဤသို့သော ချီးမွမ်းစကားကြောင့် မာမိ အံ့သြပြီး ရယ်ချင်လာတော့မှန်းသိချေပါသည်။ အပိုပြောသည်ဟု ထင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“တော်တော်များ လှနေလို့လားသမီးရယ်”

“မြင်မှယုံမှာပါ မာမိ။ အိမ်မှုကိစ္စ အချုပ်အလုပ် အချက် အပြုတ်အကုန်အရမ်းတော်တဲ့ အိမ်ရှင်မလေးပဲ။ တစ်အိမ်လုံးက ပိုင်းချစ်နေကြတာ မျက်မြင်ပါ”

“အလို! ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်ရှားပါးတဲ့ သတို့သမီးကို ဘယ်ကရှာတွေ့ခဲ့တာတဲ့လဲ”

“ခွဲက ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်လူငယ်မို့ မိဘတွေကို အခွဲတိုက် ပြီး ဆန့်ကျင်နေတုန်းပါ”

“ဒါဖြင့် စွမ်းကရော”

ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ရစ်ဝဲလာပါသည် မျက်ရည်တို့ကို မာမို့ရှေ့မှာ မနည်းထိန်းနေရလေသည်။ အငယ်ဖြစ်သူ ‘ခွဲ’ က မသိမ်ဘဲ ‘ကို’ က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘သက်လုံးပုံ’ ၏စိတ်ကို ကြိုပြီးသိနေရပါသလဲ။ တကယ်ဆို မိန်းမချင်းတွေကသာ သိရမှာပါ။ ဘယ်လိုလဲ ‘ကို’ ။ ‘ညီမလေး’ ဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်နဲ့များ မေတ္တာအကြင်နာ သဒ္ဓါတရားတွေကို စုပေးဖို့များ ရည်ရွယ်ထားမိပြီလား။ ချွေးမလောင်း အဖြစ် အိမ်မှာခေါ်ထားသည့် မိန်းကလေးကို လက်မလွှတ်ချင်သည့် အန်တီတို့အတွက်က သားငယ်နဲ့အဆင်မပြေလည်း သားကြီးအတွက် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာမို့ စိုးရိမ်စရာပါ။

“ကိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သင့်မြတ်အောင်ပြောဆိုနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့”

မာမိက ‘ချို’ ကို အကဲခတ်နေလေ၏။ သဘောထားသေးသည်ဟု မယူဆစေချင်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်စွာ ထားနေပါလျက် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အရောင်စွန်းထင်းညစ်ပေသွားမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးပါပဲ။ ‘ချိုသံစဉ်’ ဆိုတာ အင်မတန်

နည်းလှပြီး သဘောကောင်းလွန်းသည့် ဆရာဝန်မလေးဆိုသည့် ဂုဏ်မှန်ကို တစ်သက်တာလုံး ပိုင်ဆိုင်သွားချင်ပါသည်။

“သက်လုံးပုံအပေါ် အတော်သံယောဇဉ်ရှိနေပုံပဲ။ နှုတ်ကနေ ညီမလေးလို့ ခေါ်တဲ့ လေသံကိုက နွေးထွေးလွန်းပါတယ် မာမိ”

“ဟင်! ရောက်တာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးဘူးဆို။ ဒီအချိန်ကာလတိုလေးနဲ့ ခင်တွယ်စရာလား”

“ခွဲက မတူမတန်သလို ပြောဆိုဆက်ဆံတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အငယ်အတွက် ရည်ရွယ်ထားတာ မဖြစ်လည်း ပျက်နိုင်တာပဲ သမီးရယ်”

“အဲဒါကိုပဲ ချို စိတ်ပူသွားတာ”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုချွေးမလောင်း အလိမ္မာလေးကို ဘယ်လက်လွှတ်ချင်ဖို့မလဲ မာမိ။ သူတို့ကို ကြည့်ရုံ မြင်ရုံနဲ့ စိတ်ထဲကို သိနိုင်တော့ခက်တယ်”

“စိုးရိမ်စရာရှားလို့ sweet ရယ်။ မာမိသမီးလို အဖိုးတန်တဲ့ ချွေးမမျိုး ဘယ်သွားရှာမှာလဲ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ အိမ်ကိစ္စမှန်သမျှကို အလုပ်သမားငှားပြီး ဖြေရှင်းကြတာ ဒုနဲ့ဒေးပဲဟာ။ ကိုအောင်နိုင်တို့

စီးပွားရေးလောကမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟာမိတို့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ပွဲလယ်တင့်ပေမယ့် မိန်းမမျိုးရွေးမှသာ အဆင်ပြေမှာ။ ဟာမိ သမီးက လူတကာလေးစားအားကျရတဲ့ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ ပိုင်ဆိုင်ထားတာလေ။ မမေထားပါနဲ့ သမီးရဲ့”

ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ငါးချဉ်တော့ ချဉ်တတ်တာ သဘာဝပါပဲ။ ‘ချို’ အပေါ် ဟာမိတို့ချစ်ကြသလို သူ့အပေါ် သူ့မိဘတွေလည်း တန်ဖိုးထားကြမည်သာ။ သမီးလေးကို သူစိမ်းအိမ်သို့ပို့ထားပြီး မင်္ဂလာပွဲပျက်လျှင်ဖြင့် အရှက်ရစရာပါ။ ငါ့ကြည်စိတ်ချလို့ လက်ထဲအပ်ထားခဲ့သမျှ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ဘယ်ငြိမ်စေချင်ပါ့မလဲ။

“ဟာမိလို့ပဲ သက်လုံးပုံရဲ့မိဘတွေလည်း သဘောထားကြမှာပါ”

“သမီး”

“စွဲသာ စိတ်ဝင်စားရင် အဆင်ပြေသွားမှာအမှန်ပါ။ ဒါလည်း ချိုတို့ Engage က မြန်မြန်အဆင်ပြေမှာ”

“သူတို့ချင်း မပြေလည်တာကို သမီးက ဘာများကူညီပေးရမှာတဲ့လဲ။ လူစိတ်ဆိုတာ ပြောင်းရခက်တာ သမီးသိရဲ့သားနဲ့”

အစွဲလန်းကြီးသူရဲ့စိတ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်ပုံပါ။ မှန်

တယ်။ ‘ချို’ လည်း ဟာမိတို့လူကြီးချင်း ပြောဆိုဖြစ်ပြီး အတော်လေး ကြာမှ သူနှင့် ဆုံခွင့်ရခဲ့တာပါ။ စကားနည်းပြီး အေးစက်စက်နိုင်သည့် character ကို ဘာကြောင့်များ သဘောကျမိခဲ့ပါလိမ့်။ အရယ်အပြုံး ရှားပါးလွန်းပြီး အနေတည်လွန်းတာမို့ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရတာပါ။

အခုတော့ အဲဒီအေးစက်စက် ရေခဲတုံးကြီးက မိန်းကလေး တစ်ဦးကြောင့် အကြည့်တွေ အပြုံးတွေ နွေးထွေးချိုမြိန်နေရတယ်လို့ ‘ချို’ နဲ့တော့ ပြောစရာမရှိသလို ငြိမ်နေတတ်ပြီး သူမနှင့်ဖြင့် ‘ညီမလေး’ ဆိုပြီး မကြာခဏ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုတတ်နေတာလေ။ ဘာကြောင့်များပါလဲ ‘ကို’။ ‘ချို’ တို့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ကာလက ဒီထက်မက ရှည်လျားခဲ့တာကို မေ့နေရပါသလား။

“ဟာမိတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါပြလိုက်ပါတယ်။ လူငယ်တွေကိစ္စကို လူငယ်တွေသာ ရှင်းရမှာလေ။ လူကြီးတွေစီစဉ်ပေးမှ အဆင်ပြေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်သာ ထိန်းတတ်ရမှာမဟုတ်လား။ ဒီထက်ပိုရင်းနှီးပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပေါ့ ‘ကို’။

“စွမ်းကို သဘောကျခဲ့လို့ မြင့်မိုရ်ကို အားနာခဲ့မိတာ။ သစ္စာသာသိရင် ငြိုငြင်တော့မှာပဲ”

“အန်တီသစ္စာထက် မြင့်မိုရ်ကို ပိုမျက်နှာပူစရာပါဟယ် ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ။ ချိုကမှ မြင့်မိုရ်ကို မချစ်နိုင်တာ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စိတ်ကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်လို့ပါ မာမီ”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်”

“မြင့်မိုရ်က ချိုကို First year ကတည်းက အခုချိန်အထိ စိတ်ဝင်စားခဲ့ပြီး စောင့်နေတုန်းပါ။ ချိုက ခုထိ လက်မထပ်သေးဘဲ လွတ်လပ်တဲ့သူမို့တဲ့လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ မာမီလည်း သူငယ်ချင်းသစ္စာ အားနာပါတယ်။ သားမြင့်မိုရ်ကိုလည်း မျက်နှာပူတယ်။ အိမ်ကို ထဲထွက်ခဲ့တဲ့ကလေးမို့ ခုချိန်ထိ ချစ်ခဲ့ရတာပဲလေ”

ရင်ထဲနှမ်းလျှာသွားရပါ၏။ ဆေးရုံမှာ အမြဲတစေတွေ့နေရတဲ့ မျက်နှာတွေကြောင့်ပင် မဟုတ်လား။ လူငယ်ချင်းကိစ္စမို့ ‘အန်တီသစ္စာ’ ကတော့ စိတ်မခုပါ။ အချစ်ဆိုတာ ပေးချင်တိုင်းပေးလို့မရသလို ယူချင်တိုင်းလည်း တောင်းလို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီယူဆချက်က ‘ကို’ ထံမှာရော ရှိနေလို့လားကွယ်။

“တကယ်လို့ အင်းလေ၊ ပြောလို့ ဘယ်ရဦးမှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ မာမီ”

“စွမ်းနဲ့ကိစ္စ မပြေလည်ရင်ဆိုပြီး ကြိုတွေးမိလိုက်လို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုဖြတ်ပြီး သားမြင့်မိုရ်နဲ့ ပြန်ပြေလည်တာက မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တာပဲ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကျ ကုန်မှာပါ မာမီ။ လက်ရှိလည်း ‘မြင့်မိုရ်’ ကို ငြိချင်နေတဲ့ ဆရာဝန်မလေးတွေ ရော မမတွေပါ အများကြီးရှိနေတာပါလေ။ သို့သော် ‘မြင့်မိုရ်’ ကဖြင့် အားလုံးကို အလုပ်တွဲဖက် partner ဆိုသည့်သဘောမှာလွဲ၍ ပိုရင်းနှီးအောင် မနေတတ်ပါချေ။

“ချယ်ရီတို့ ဘယ်တော့ wedding တဲ့လဲ”

“December လောက်လုပ်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ထပ်ကုန်ကြတာ ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။ သမီးနဲ့သားမြင့်မိုရ်ပဲ ကျန်တော့ ဂရုစိုက်မိကြတော့တာပေါ့။ ကလေးကို သိပ်ကြီးမစိမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်”

“ဪ မာမီကလည်း ချိုနဲ့မြင့်မိုရ်က ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ပေမယ့် ပြောမနာ ဆိုမနာနဲ့ နားလည်မှုရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မြင့်မိုရ်က အမြဲတစေ သည်းခံပေးနိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ”

“အဲဒီလို သည်းခံတဲ့သူကိုပဲ သမီးက နိုင်စားနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟမိနော်”

“ရွယ်တူမို့ အခြေရန်ဖြစ်စကားများမှာဆိုပြီး ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူကို ဓာတ်ပုံလေးပြမိတာနဲ့ ပစ်ကြွသွားတာပဲ။ စွမ်းဆောင်နိုင်ကို ရွေးခဲ့တာ brain နဲ့လား။ heart နဲ့လားတောင် မသိတော့ဘူး။”

“နှစ်ခုစလုံးနှင့်ပါ” ဟု မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။ ကိုယ့်ကို မွေးခဲ့တဲ့ မိခင်မို့ သိနှင့်ပြီးသားဖြစ်မှာမို့ပါပဲ။ ‘ကို’ က အသက်ကြီးလေမယ့် တည်ကြည်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သည့်သူ မဟုတ်ပါ။ မိန်းမချောလေးတွေမြင်လျှင် ဖော်ရွေသည့်အပြုံးမျိုးဖြင့် မြောလေ့ရှိတာက ‘မြင့်မိုရ်’ ပါပဲ။ ‘ကို’က ခပ်တည်တည်နေတတ်တာမို့ ‘ချို’က သဘောကျခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ခွဲအတွက် ကောင်မလေးထက် ပိုညံ့တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်နေလား”

“အင်း”

“သမီးကလည်း ကိုယ့်ပညာနဲ့ကိုယ်ပဲလေ”

“အဲဒါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်လုံးပုံချက်ကျွေးတာကို တစ်အိမ်လုံး မြန်ရေယုက်ရေ စားကြတာမို့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားရတာ ခြံထဲဝင်လိုက်ကတည်းက မျက်စိရော ရင်ထဲမှာပါ အေးသွားတာအမှန်ပဲ။ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ အလှပန်းအိုးထိုးထားတာ”

က ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ ပိန်းပန်းလှလှလေးတွေကို အလှအနန်းရွက်လေးတွေနဲ့အတူ ထိုးထားတာ ပညာသားပါပါပေ။

ဟမိပင် သဘောကျသည့်နှယ် မြူးလေတော့၏။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ မလုပ်တတ်ပါသည့် ‘ချို’ ကိုတော့ မသင်ခိုင်းပါဘဲ စာတစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာလေ။ အိမ်ထဲမင်းမင်းကိုသာ နှစ်သက်ပါသည့် ‘ကို’ အတွက် အလုပ်သမားတွေ ချက်ကျွေးပါသည့် အစား အသောက်တွေကို နေ့စဉ် ညစဉ် စားခိုင်းလို့ ဖြစ်ပါမလား။

‘သက်လုံးပုံ’ ကြောင့် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေပါသည့် ‘ကို’ ကို စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် မည်သို့ လုပ်ဆောင်ပေးရမည်နည်း။ သူမ နယ်ပြန်သွားပါက ထိုအိမ်မှ ဘာတွေများဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြမှာပါသိမ့်။ အထူးသဖြင့် အနီးနားမှာ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေးခဲ့ပါသည့် ဘွားဘွားက လွမ်းနာကျတော့မှာ အမှန်လေ။ ‘ခွဲ’ တော့ မည်သို့ဖြစ်မည်မသိပါဘဲ ‘ကို’ ကရော။

ဒါ ဆိုသည့် လူကြီးတွေ၏ အမိန့်ကို ဘယ်ကာလအထိ တာရှည်ခံမှာ
ဤလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီး”

“ပုံ ဒီကိုစရောက်ကတည်းက ကြုံပြီးပြောခဲ့ပါတယ်။ လူကြီး
တွေ သဘောဆန္ဒအတိုင်းလာခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ပုံတို့လူငယ်ချင်း
အဆင်မပြေရင် ပြန်ပါမယ်လို့။ ဒါကြောင့် ပုံကို သားချွေးမ မြေးချွေးမ
လို့ မြင်တာထက် ခဏတာလာတည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်လို့ပဲ မြင်စေချင်
ခဲ့တာပါ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်။ မေမေတို့က သမီးအပေါ်မှာ
ဧည့်သည်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဘယ်တုန်းကထားခဲ့လို့လဲ”

အန်တီတို့လူကြီးတွေက ဒီလိုသဘောထားပေးမယ့် အန်တီ
သားဖြစ်သူက ‘ပုံ’ အပေး ထိုသို့သဘောထားတာကို မသိလျော့
သလား။ အခန်းချင်းနီးကပ်စွာနေပါသည့် ‘ကိုကြီး’ ကဖြင့် ‘ပုံ’ တို့
အခြေအနေကို သိသိသာသာကြီး ခိုင်မိနေတာလေ။ ဝင်မပါသင့်၍
ငြိမ်နေမှန်း သိလေ ညီဖြစ်သူက ပို၍ ရှေ့တိုးပြီး ရဲတင်းပြလာတော့
တာမဟုတ်လား။

“ဟုတ်သားပဲ မြေးရယ်၊ ဘွားဘွားတို့ မိသားစုအားလုံးက

(၁၄)

မိသားစုအကုန်ရပြီး ထိုင်နေကြတာမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိပါ
၏ ‘ကိုကြီး’ ကို ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲပြောမိသည့်စကားကြောင့် ဒီ
အခြေအနေအထိ ဖြစ်မည်မှန်း မထင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဆုံး
ဖြတ်ထားပါသည့် စိတ်ကို ပြန်ပြင်ဖို့ ဆန္ဒက ‘ပုံ’ မှ မရှိပါချေ။

“သားကြီးပြောတာ တကယ်ပဲလား သမီးပုံပုံ”

သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိ၏။ လူငယ်ချင်းပြဿနာကို
ဒီတိုင်းထားပြီး မသိယောင်ဆောင် မပေးနိုင်ဘူးလား။ သားအငယ်က
‘ပုံ’ အပေါ် ဒီလောက်မောက်မာရင့်သီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေမဖြင့်
အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် မလိုလားမှန်း အသိသာကြီးပါ။ “သည်းခံပေး

မြေပုံကို ချစ်နေတာ သိရဲ့သားနဲ့”

နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ပြောကြပေမယ့် မိသားစုအကုန်လုံးမှ မဟုတ်တာလေ။ မျက်ရည်မကျဖေမယ့် ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းနည်းနေမည်ဆိုတာကို သူ ခန့်မှန်းမိပါ၏။ စာင်းထားသည့် မာနလေးကြောင့် အခုလို မတ်မတ်ရပ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ ညီလေးကြောင့် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ stress ရနေတာကို သူသာအသိဆုံးပါပဲ။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ကူညီပေးမှ ‘ညီမလေး’ နဲ့ ‘ညီ’ တို့ပြေလည်ကြမှာပါလိမ့်။

“ပုံ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားမို့ပါ ဘွားဘွား”

မျက်ရည်ဝဲလာတာက ဘွားဘွား ‘ဒေါ်နှင်းမြ’ သာ ဖြစ်လေ၏။ ဤအဘွား၏ ကျန်းမာရေးကိုသာ တစ်အိမ်လုံး စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေရတာကို သိပါရဲ့လား ‘ညီ’။ မိဘတွေ စီစဉ်ပေးနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံစေချင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း လေ့လာပြီး သဘောတူလိုက်ပါလား။ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိသည့် မိန်းကလေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနဲ့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတာမျိုး မဖြစ်သင့်ပါလေ။

“ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ ဖေဖေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား”

“မေမေမြင်နေရတာတော့ သမီးလည်း ပျော်နေပုံပါပဲ”

ပျော်တာတဲ့လား။ အဖိုးတန်လက်ဝတ်လက်စားတွေ အဝတ်အစားတွေ ဆင်ပေးရုံနဲ့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမည့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ချောပြုံးများ ‘ပုံ’ ကို မြင်နေပါသလား။ အိမ်ရောက်လာကတည်းက စိတ်မပျော်သလို မျက်နှာတည်ပြီး ‘ကိုကြီး’ ၏ကားပေါ် ပါလာခဲ့သည့် မြင်ကွင်းက မနေ့တစ်နေ့ကတုန်းကလိုပါ။ မြင်ရုံနဲ့ အကဲခတ်နိုင်တာက ‘ကိုကြီး’ ပါပဲ။ စားစေချင်၍ ချက်ကျွေးတိုင်းလည်း ကျွေးဖူးတင်သည့် အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်တာလေ။

အဝတ်အစားတွေကို စက်နှင့်လျှော်တာမကြိုက်သည့် အတွက် လက်နှင့်လျှော်စေပြီး ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူတွေကို မဲနယ်ပြာရည် အနည်းငယ်ဖြင့် ဆိုးပြီး မီးပူတိုက်ပေးတာကို ‘ပုံ’ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေး ခြစ်တာကြာပြီပဲ။ အဝတ်ဗီရိုထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ပေးတာ အင်္ကျီ ခိုတ်ဖြင့် စီချိတ်ပေးထားတာ ဝတ်ရင်း ‘ပုံ’ အပေါ် ‘ကျွေးဖူး’ တစ်ခွန်း ပြောပြီး ဒီနေ့ ဘာမှနဲ့ဝယ်လာပေးရမလဲဟု ခပ်တိုးတိုးမေးလေ့ရှိတာ ဘာ ‘ကိုကြီး’ ပါ။

ဘာတစ်ခုလေးပဲ လုပ်ပေး လုပ်ပေး ဘာမှ မမှုသလိုဟန်ဖြင့် style တစ်ခွဲသားဖြင့် နေတတ်သည့် လူကို ‘ပုံ’ က ရိုသေလေးစားပြီး ဒီဘဝအတွက် အားကိုးလို့ရနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်တိုင်ဝင်ငွေရှာနိုင်သည့် မိန်းကလေးမို့ ကိုယ်လက်ထပ်ရမည့်ယောက်ျားကို အားကိုးအားထား

ပြုသင့်ရမှာလေ။

အခုထိ အလုပ်မယ်မယ်ရရ မလုပ်ချင်ပါဘဲ လက်လျား လက်လျား အချိန်ဖြုန်းနေသည့် လူကို မည်သို့သော မျက်စိဖြင့်မြင်ပြီး စိတ်ဝင်စားရပါမည်နည်း။ သားဖြစ်သူကိုတော့ ရေရေရာရာ မမေးပါဘဲ 'ပွဲ' ကိုသာ ဂရုတစိုက် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေရတယ်လို့။ ရင်မော လိုက်တာနော်။

“မိဘတွေ သက်ရှိပင်ရှားရှိနေလျက်နဲ့ မိဘနဲ့ဝေးဝေးနေရတဲ့ သားသမီးတွေက တကယ်တမ်း ပျော်နိုင်ပါ့မလား မေမေ”

“ဒါကတော့သမီးရယ်။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာရင် မိဘနဲ့ခွဲပြီး နေကြရတာ သဘာဝ မဟုတ်လား”

“အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်လို့ အိမ်ခွဲနေရတာ ဒါမှမဟုတ် အလုပ် ကိစ္စတွေကြောင့် မိဘနဲ့ ခွဲနေဖြစ်တာမျိုးကမှ သဘာဝပါ မေမေ။ ဘယ်အလုပ်မဆို ရည်ရွယ်ချက်ရှိမှသာ သင့်လျော်တဲ့ရလဒ်နဲ့ ပြီး မြောက်အောင်မြင်နိုင်မှာပါ။ အခုလက်ရှိ ဒီကို ပုံရောက်နေတာ ရည် ရွယ်ရာမဲ့နေသလိုပဲလို့ ထင်ပါတယ်”

“အလို!”

ဤသို့ ပြောဆိုတတ်မည်ဟု ထင်မထားမိတာအမှန်ပါ။ ဘယ် အလုပ်မဆို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရတယ်တဲ့လား။ ‘ညီ’ ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်

သိုက်စဉ် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မကျေမနပ်ဟန်ကိုသာ မြင်နေရပါ သ်။ သူမစကားထဲမှာ နားစိုက်ထောင်ရမည့်အရာတွေ ရှိနေတာကို သိသလိုပါပဲလား ‘ညီ’ ရယ်။

“သမီး ဒီလိုတွေးမိမယ်လို့ ဖေဖေ ထင်မထားဘူး ပုံပုံ။ သမီး ဖေဖေကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရပါမလဲ”

“ပုံမိဘတွေက နားလည်မှုရှိပြီးသားပါ ဖေဖေ။ ဒီကိုလွှတ်ရ တဲ့အကြောင်းအရင်းကိုလည်း ပုံကို သေချာရှင်းပြပြီးမှ လာခိုင်းလိုက် တာပါ။ လူကြီးတွေစိစဉ်ပေးချင်ပေမယ့် လူငယ်ချင်း မသင့်မြတ်ရင် ခဏစောပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ကြားလား ဇွဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျစ်!”

“ညီက ညီမလေးနဲ့မှ သင့်လျော်အောင်မနေတာကိုး”

ဆတ်ခနဲ ရန်လိုစွာကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်က သူ့ထံရောက် လာလေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အသက်အရမ်းကွာလွန်းပါသည့် ‘ညီ’ က သူ့အပေါ် ရိုသေရမှာထက် ဆိုးပြုရိုင်းပြတာကိုသာ လုပ်ခဲ့ တာပါ။ လူကြီးတွေ လေသံမာနှင့်တောင်မှ မပြောဆိုဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကြီး သာသည်နှင့်အမျှ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောကောင်လေး ဖြစ်

လာတော့တာ မဟုတ်လား။

“ကိုကြီးကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ဝင်မပါပါနဲ့”

“သားငယ် မရိုင်းနဲ့နော်”

“ဒယ်ဒီတို့နဲ့ သင့်တင့်အောင် ပြောတတ်လို့ ကိုကြီးက အမြဲ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ အချိန်တန် ကုမ္ပဏီကို လက်လွှဲယူရမယ့်သူက ပူစရာမှမလိုတာ။ ဘာမဆို ကောင်းပေတော်ပေ ချီးမွမ်းခံရတဲ့လူက ပဏာဝင်မယူချင်ပါနဲ့”

“ခွဲသတ္တိ!”

“သားကလည်းကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုကြီးကို ရိုင်းပျရသလား”

“ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောတော့ ရိုင်းချင်ရိုင်းမှာပေါ့ မာမိ။ လွိမ္မာတဲ့သားတစ်ယောက် ရှိပြီးသားမို့”

“ဟေ့ကောင်!”

“ဟယ်! လန့်လိုက်တာ သားရယ်။ မြေးငယ်ကို ဖြည်းဖြည်း သာသာ ဆုံးမလို့ရပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ဘွားဘွားပဲရှိတယ်”

“အကြီးအငယ်ဆိုပြီး ဘက်လိုက်လို့ မခွဲချင်နဲ့သားငယ်။ မင်း ပြောဆိုပုံတွေက ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ အမေဖြစ်သူက အိမ်မှာ အမြဲမရှိတာနဲ့ မင်း လတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေတာ”

“ဒယ်ဒီက မာမိကို အပြစ်ဖို့ချင်တာလား။ ဆိုးတာက ကျွန်တော်ပါ။ မာမိမှ မဟုတ်တာ”

“ကြည့်! ဒီကောင်တော့”

‘ပုံ’ ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေရာမှ သားအဖတွေ စကားများကြပြန် ချေပြီ။ ဒီအိမ်မှာ မိသားစုဝင်နည်းပြီး ဘာလို့များ စည်းလုံးမှုမရှိရပါ သလဲ။ အငယ်ဖြစ်သူကိုသာ စုပြုံပြီး အပြစ်တင်ကြသလို အငယ်က လည်း ခေါင်းဆိတ်မခံပဲ ပြန်ခွပ်တတ်နေတာမဟုတ်လား။ မိခင်ဖြစ်သူ ကို ကာကွယ်တတ်တာကိုတော့ ‘ပုံ’ သဘောကျမိတာအမှန်ပါ။

“အမေကျ တယ်သိပြီး မလိမ္မာတာက ဘာအချိုးလဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုးတောနေတာက တော်တော်များ လွန်နေလို့ လား ဒယ်ဒီ။ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်တွေ ဖြေရှင်းနေရလို့လား။ ဆေးပြားတွေ၊ ဆေးခြောက်တွေ၊ No (4) တွေ သုံးပြီး အိမ်ကလူတွေ ကို ရန်ရှာ ငွေတောင်းနေလို့လား”

“ဘာ! အဖေကိုပြန်ပြောပြန်ပြီ။ မင်းကတော့ ငါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကို”

“မင်းရဲ့သား ပြောပုံဆိုပုံ အချိုးပြေလို့လား။ မဆုံးမခဲ့လို့ ဒီကောင် ဒီလောက် ဂျို (ချို) ထောင်နေတာ။ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရ တဲ့ကောင်။ ငွေကို မရှာတတ်ဘဲ ခုချိန်ထိ ငွေသုံးဖြုန်းဖို့သာသိတာ။

မင်းခြေထောက်ပေါ် မင်း မရပ်တည်နိုင်ဘဲနဲ့များ ခေါင်းထောင်ပြနေ တာလားကွ။ တောက်!”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒယ်ဒီပြောဆိုဆုံးမလို့ မရတဲ့ သားပေါ့။ ဒယ်ဒီမှာ လိမ္မာတဲ့သားဆိုလို့ ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ရိုနေ တာပဲ။ တော်ပြီပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“အရင်က ဒီလောက်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီတောသူမရောက်လာ ပဲ ပိုပြောတာသိတယ်။ အန်တီကြီးကို မာမိုထက် ပိုချစ်ခဲ့တာ ထားပါ တော့။ ကိုကြီးလောက် ကျွန်တော့်အပေါ် မချစ်နိုင်တာက ဘာကြောင့် လဲ”

“ဇွဲသတ္တိ! မင်း”

ဘုရားရေ! ပေါက်ကွဲထွက်လာခြင်းက မျှီသိပ်ထားတာ မှား နေတာကြောင့်လားမသိတော့ပါ။ အမေနှစ်ဦး (ညီအစ်မနှစ်ယောက်)ကို ယှဉ်ပြတာက ထားပါတော့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ် ဝန်တိုမစ္စရိုယစ်တိက မလျော့ပါးသေးတာပါလိမ့်။ ဖခင်က ချစ်ခြင်းကို မရနိုင်သည့် အချစ်ငတ်နေသည့်သားတဲ့လား။ သူမပင် မျက်ရည်ဝဲလာ ရတာပါ။

“အဲဒါ ညီ အထင်မှားနေတာပါ”

“လေပြည်လေးနဲ့ ချောပြောတတ်မှာပေါ့။ ကိုကြီးကို ဒယ်ဒီ ဘယ်တုန်းကများ လေသံမာနဲ့ ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အမြဲတစေ လိမ္မာ ကြောင်း ချီးမွမ်းခံရတဲ့သူက နာကျင်မှုဆိုတာ ဘာမှန်းသိတာမှ မဟုတ် တာ”

“ကိုယ် အသုံးမကျတာကိုဝန်မခံဘဲ အစ်ကိုကို အကြောင်း မပြန်စမ်း။ မင်းကို အမွေဖြတ်ပြီး အိမ်ပေါ်က မဆင်းခိုင်းတာ ကံ ကောင်းတယ်မှတ်!”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒယ်ဒီအတွက်တော့ ဒီကောင်က လမ်းဘေး က ကျောက်ခဲပါ။ အသုံးမကျတဲ့ အလကားကောင်ပါ။ လွှင့်ပစ်ချင်တဲ့ အချိန် လွှင့်ပစ်လို့ရတဲ့ အမှိုက်လိုကောင်မှန်း သိပါတယ်”

“တော်ပါတော့ မြေးငယ်ရယ်”

“ဘွားမြေးကို ခြေချုပ်ထားချင်ရင် တခြားနည်းနဲ့ ထားခိုင်းပါ ဘွားရယ်။ ဒီမိန်းမနဲ့တော့ အစာင်းမပေးစားချင်ကြပါနဲ့။ လောကမှာ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့အတူနေရတဲ့ ငရဲကို မာမိနဲ့တင် ကျေပေးလိုက်ပါ တော့”

“သား!”

“အေး တခြားကိစ္စတွေ မင်း ခေါင်းရှောင်ခဲ့တာ ငါ ဘာမှ ပြောချင်ဘူး။ သမီးနဲ့ကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ မဖျက်နိုင်ဘူး ဇွဲသတ္တိ။

သက်လုံးပုံဟာ ငါ့ချွေးမ ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေရဲ့။ ဒါများ အလွယ်လေးပါ။ ကျွန်တော် မယူလည်း ကိုကြီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့။ First မဟုတ်လည်း second လောက်တော့”

“ကဲကွာ!”

“ဟဲ့ ဟဲ့! လုပ်ကြပါဦး”

ဖေဖေ လက်ပြန်နိုက်ချက်က အတော်ပြင်းထန်လေ၏။ ခုံထိုင်နေသည့် ‘ညီ’ က ဇက်လည်သွားသလို နှုတ်ခမ်းပါ ကွဲသွေးထွက်သွားရတာပါ။ ထင်မထားသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မင်သင်နေရင်းမှ သူက ဖေဖေကို အမြန်ဖမ်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။ အန်တီသားဖြစ်သူကို လက်ဆွဲခေါ်လိုက်စဉ် ပုတ်ထုတ်၍ ရုန်းသွားလေ၏။

“သား”

“နင့်ကိုမုန်းတယ် သိလား!”

“ခွဲသတ္တိ!”

သူမက စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်ပါသည်။ ညီကြောင့် မျက်ရည်ဝဲလျက် ငေးကြည့်နေသည်က ‘ပုံ’ ရယ်ပါ။

(၁၅)

အတော့်ကို မျက်နှာပူစရာကြီးပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်က ကြောက်လန့်ဖို့ပင် ကောင်းနေတာပါ။ ‘ပုံ’ ကို မုန်းတယ်တဲ့လား။ ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ။ နယ်ကိုပြန်ရုံပေါ့။ စာသင်ပေးနေသည့်ကျောင်းသားတွေကို စာအတူသင်ပေးသည့် ဝမ်းကွဲအစ်မကို အပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

“နီးတာတော့ နီးပြီ။ မနက်က ဘုရားရှိခိုးပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတာပါ။ ခုထိ ပြန်မထွက်သေးဘူး”

“ကလေးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီထင်တယ်”

ဘွားဘွားအသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားရလေ၏။ ဒီနေ့ ဘာချက်ရ

မည်ဆိုတာကို ညကတည်းက ပြောထားပြီးပြီမို့ မီးဖိုချောင်မဝင်ဖြစ်
တော့ပါချေ။ အိမ်ညှော်ခန်းရှင်းလင်းတာကို ခပ်မြန်မြန်လေးလုပ်ပြီး
အခန်းထဲမှာပဲ နေမိတာပါ။ ပြန်ချင်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်သွားလို့မရမှန်း
သိပါ၏။ မိဘတွေ၏ ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ ကားလက်မှတ် ကြိုမှာပြီး
မနက်စောစော ပြန်ခွင့်ရမှာလေ။

“သမီးလား ပြောလေ”

အဝတ်အစား မီးပူတိုက်ပြီး ခေါက်ထားတာကို ဗီဂိုထဲထည့်
ရင်း အိမ်ကို phone ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ပြောဆိုတာနှင့် ဒီက
အကြောင်းအရာတွေကို အကုန်အစင်ပြောလို့မှ မဖြစ်တာဘဲ။ အိမ်မှာ
နေတုန်းကလည်း ဘာမှ ပြဿနာမဖြစ်တာမို့ မေမေ့ကို တီးတိုးတိုင်ပင်
တာမျိုးမှ မရှိခဲ့ပါ။

“ပုံ သမီးလေး”

“မေမေတို့ နေကောင်းကြရဲ့လားဟင်”

“ဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေရလား။ ကောင်း
တယ် သမီးရဲ့။ အဲဒီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“သမီးကို အားလုံး ဝိုင်းချစ်ကြတာဆို။ သမီးဖေမေ
ကိုအောင်နိုင်က တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ phone ပြောဖြစ်ကြလို့သိတာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

အလို! ဖေဖေတို့က စကားပြောဖြစ်ကြတာတဲ့လား။ ဒါဖြင့်
ဒီကအခြေအနေတွေကို ဘာလို့များ မပြောတာလဲ။ လူကြီးတွေစီစဉ်
ပေးချင်သည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်ချင်နေတာက ဤအိမ်မှ လူဆိုး
မင်းသားပင် မဟုတ်ပါလား။ မတည့်ပါဘူးဆိုနေခါမှ တိုက်တွန်းကြလို့
အခုတော့ အမှန်းခံနေရလေပြီ။

“သားငယ်နဲ့ အခုထိ အဆင်မပြေသေးဘူးလား သမီး”

“ဒီလိုပါပဲ”

“သမီးတို့က ငယ်သေးလို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လေ့လာပြီး ရင်းနှီးအောင် ပို့ထားတာလေ။ ဟိုကလေးက အလိုလိုက်
ခံထားရလို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာကို သမီးက သည်းခံပေးရမှာပေါ့ မဟုတ်
ဘူးလား”

“နွဲ့ဆိုး” တဲ့လား။ ဒီမှာကဖြင့် အပေအတေ အရိုင်းအစိုင်း
လေး ဖြစ်နေတာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိုးမှန်းသိပါလျက် မပြင်
ချင်တာက ဘာကြောင့်လဲ။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မသိစိတ်မှာ
အားငယ်စိတ် ဖုံးလွှမ်းနေတာကိုတော့ သူမ ရိပ်မိနေပါ၏။ သို့သော်
နှိုင်းခြားမှာ စာသွားသင်ခဲ့ပါသည့် လူကို သူမလို နယ်ကလူက ဘယ်လို
များ လမ်းညွှန်ပြလို့ရပါမည်နည်း။

“ပုံက သည်းခံပေမယ့် သူ့ကိုက ဆိုးတာပါ မေမေရယ်”

“မေမေပြောတယ်လေ။ မိသားစုအချင်းများလည်း ကြားက
နေ ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးရမှာ သမီးတာဝန်ပဲဟာ။ မမခင်က
အပြင်ထွက် ငွေရှာနေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီကလေးက မိခင်ရင်ငွေဝေခွဲ
ဆုံးမပဲ့ပြင်တာမျိုး မရှိခဲ့တာ သမီးသိရဲ့သားနဲ့။ အကုန်အစင် ပြောပြ
မှ လွတ်လိုက်တာကို မေ့လိုက်ရသလား”

ဟော! အဆူခံပြန်ပြီ။ ကိုယ့်အပြစ်မဟုတ်လည်း လက်ညှိုး
ထိုးခြင်းခံရပြန်ပါရောလား။ ဒီမိသားစုဝင်တွေက တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ဖြင့် အစေးမကပ်ကြသလို ချက်ပြုတ်စားသောက်ပုံကအစ ဘုံးဘော
လအောအပြည့်အလုံ့ရှိ စည်းစနစ်ကျအောင် သူမ အဘယ်မျှ ကြီးကြား
ပေးရပါသလဲ။

“ပုံ ပြန်လာလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟင် မေမေကလည်း”

“သမီးဖေဖေကို ကတိပေးပြီးမှ သွားတာကို မမေ့နဲ့လေ
ဘာလဲ မပျော်ဘူးလား”

“အင်း”

“ပေး ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ အင့်”

“အစ်ကိုသမီးနဲ့လေ”

“အဲဒီကိုလွှတ်တာ အပျော်ခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးပုံ။ ဘာ
ပြဿနာရှိလို့လဲ၊ ဖေဖေကိုပြော”

“ဖွဲက သမီးကိုမှန်းတယ်တဲ့ ဖေဖေ။ ပုံ ပြန်လာချင်ပြီ”

“သမီးကလည်းကွာ။ စိတ်ဆိုးတုန်းပြောတာကို နားလည်
ပေးရမှာပေါ့။ အောင်နိုင်က နဂိုကတည်းက ဖေဖေလိုစိတ်ဆတ်တဲ့သူ
ပဲဟာ။ သားငယ်ကို လက်ပါမိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သိရဲ့သား
နဲ့ သားအဖကြား ရင်စေ့ပြီး ဖြန်ဖြေပေးရမှာ သမီးက သိရမှာပေါ့”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားရပါ၏။ မာန
ခပ်ကြီးကြီးဖြင့် ပြန်မည်ဆိုပြီး ချက်ချင်းထပြန်လို့ မရသည့် ဘဝပါပဲ
သား။ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးကတော့ ရင်ဖွင့်ပြောပြီးနေလေပြီ။
သူမတို့ လူငယ်ချင်းကဖြင့် ခုထိ မျက်စောင်းထိုးပြီး လေသံမာ အသံ
မြတ်ဖြင့် ပြောဖြစ်နေတုန်း မဟုတ်ပါလား။ ဖြန်ဖြေပါတဲ့။ အမိန့်က
ဘုလာပြန်လေပြီ။

“ပုံ မနေချင်တော့ဘူး”

“အဲဒါက ငိုတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ပျော့ညံ့တာမျိုး ဖေဖေ မလိုချင်ဘူး သက်လုံးပုံ။

မျက်ရည်လွယ်တဲ့ လူတွေကို ဖေဖေ အထင်သေးမှန်း သမီးသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

ပါးပြင်ကို ချက်ချင်းသုတ်လိုက်ရပါ၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တောင်မှ ခံစားခွင့်မရပါလား။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပေမယ့် မလိမ္မာလို့ ဆုံးမတာမျိုးက သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှ မရှိသေးပါဘူး။ အခုတော့ ဘာဆိုတာမှ မပတ်သက်မိသေးပါဘဲ ဒီသူ့စမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် အခုတော့ အပြောခံရလေပြီ။ နင့်ကို ‘ပုံ’ လည်း မုန်းချင်ပါပဲ၊ ‘စွဲသတ္တိ’ ရယ်။

“သမီးကို ယေယေကတည်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်တတ်အောင် ဖေဖေ ဆုံးမပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ နတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားစရာမလိုမှန်း သိရမှာပေါ့”

“ပုံ သိပါတယ်”

“ဒါရဲ့ ဘာလို့ အသံကတုန်နေရတာလဲ”

“ခင်စာဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာလို့ရော မရဘူးလား ဖေဖေ”

“မကျဘူး။ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးဆုံးအောင်မလုပ်နိုင်ဘဲ လည်ပြန်တာ အရှုံးသမားနဲ့ပဲ တူနေမှာပေါ့ သက်လုံးပုံ”

“ပုံကို မလိုလားတဲ့သူနဲ့ ဘယ်အချိန်ထိ အတူတူရှိနေဦးမှာ

သံ”

“မလိုလားဘူးဆိုတာ သမီးမှာ လိုအပ်ချက် ချို့ယွင်းချက် ဘစ်ခုခု ရှိနေလို့ပေါ့။ ဒါလေးတောင် မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ပုံကို ဆံပင်ဖြတ်ခိုင်းပြီး ခေတ်ပေါ်မိန်းကလေးလို ပုံစံပြောင်းခိုင်းတာနဲ့ မလုပ်ချင်ဘူး ဖေဖေ”

“ခွဲက ပြောင်းခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ခေတ်လူငယ်မို့ ဒီပုံစံလိုချင်တာမျိုးဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်က ပြောင်းလဲချင်ရင် သူ့ကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ သမီးချယ်”

“ပုံတော့ မထင်ပါဘူး”

“ပြောပြန်ပြီလား”

“ဒေါက်! ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်သွားရလေ၏။ ဖုန်တက်နေပါသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို (ရေပတ်ဝတ်ဖြင့် တိုက်ပြီး မစင်ပြောင်တာမို့) လျှော်ရန်အတွက် ဗီဂိုအပေါ်မှ ချထားတာကိုကိုင်ရင်း ဖေဖေနှင့် phone ပြောနေတာကို ရပ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“လာပါပြီ”

တံခါး lock ချထားသဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်ချင်သလို ဝင်လာ၍ မရပါ။ သူမက အမြဲသတိရှိသည့်လူမို့ ဘာမဆို လုံခြုံအောင် စိတ်ချစွာ နေတတ်လေ့ရှိလေ၏။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် တံခါးဝမှ ရပ်နေသည်က ‘ကိုကြီး’ ဖြစ်နေပါသည်။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးဝမှ အခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါက ပြန်ဖို့လုပ်နေတာလား”

“ဟင်! မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် အဲဒီအိတ်က ဘာလဲ”

“အဲဒါက”

“ညီမလေးကို ပြန်ခွင့်မပြုသေးဘဲ ပြန်လို့မရဘူးဆိုတာ သိထားရမှာနော်”

“ဟော! လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ လူကို အမိန့်တွေချည်းပေးနေကြတော့မှာလား။ တကယ်ဆို ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်ကြတာက ‘ပုံ’ ကြောင့်ဆိုတာကို သိရမှာလေ။ လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောသည့် ညီဖြစ်သူကိုတော့ ချောမော့မပြောပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ပုံ’ ကိုလူက ရပါသလဲ။

“Phone ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်!”

“ဦးဦးနဲ့လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ အိမ်ပြန်ချင်ပြီဆိုပြီး တိုင်တာဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်က မြေးတွေထက် ဒီမြေးမလေးကို ပိုချစ်ခင်ဘွယ်တာနေတာကြောင့် ‘မပြန်စေနှင့်’ ဟု ကြိုပြောထားတာမဟုတ်လား။ အိမ်ရာထက်မှာ တင်ထားပါသည့် phone နှင့် ခုတင်ခြေရင်းနား ချထားပါသည့် ခရီးဆောင်အိတ်က ဘယ်အခြေအနေဆိုတာကို သိသာစေတာလေ။

“အိမ်ပြန်ချင်နေပြီလား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလေ၏။ မျက်ရည်ဝဲလာတာကို သူ မမြင်စေရန် အကြည့်လွှဲသွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာနော်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို သင့်မြတ်အောင်ပြုလုပ်ပေးရမှာက သူ့တာဝန်တဲ့လား။ ညီဖြစ်သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေလေ။ ဒီမိန်းကလေးအပေါ် အားနာစိတ်ဖြင့် ကရုဏာသက်လာမိတာကို မည်သို့ သုပ်ရပါ့မည်နည်း။

“ဦးဦးတို့က မပြန်လာခိုင်းဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“ပြောသားပဲ။ ဒီမှာ အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက် နေခိုင်း ထားတာကို။ သိရဲ့သားနဲ့ ဘွားဘွားစိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ချင်ပါ နဲ့လား ညီမလေးရယ်”

“ပုံကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုပြဿနာတွေ ရှုပ်နေတာကြောင့် ပါ။ ပုံမရှိတော့ရင် ဒီမှာ အရင်လို ငြိမ်းချမ်းနေမှာပဲမဟုတ်လား”

“ကိုယ်တို့မိသားစုထဲမှာ ပူညံ ပူညံဖြစ်အောင်လုပ်တာ ညီမ ရှိတာပါ ညီမလေးရဲ့။ သူ့ကိုငယ်သေးလို့ဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ ပိုဆိုးပြနေတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင် စည်းကမ်းရှိလာတာ ညီမ လေးကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ နည်းနည်းလေး လိမ္မာလာတာလေ”

နာခေါင်းလေး ရှုံ့သွားလေ၏။ သဘောကျစွာ ပြုံးမည်ထင် ပေမယ့် မပြုံးပါချေ။ ရွယ်တူတို့၏စိတ်ထားကို သူ မလေ့လာ အကဲ မခတ်နိုင်တာ ခက်ပါရဲ့။ တံခါးပေါက်ကိုမှီရပ်ရင်း သူနှင့်စကားပြောနေ တာမို့ အခန်းတွင်း သန့်ရှင်းနေတာကို မြင်နေရလေသည်။ ဒီလောက် လိမ္မာပြီး မိန်းကလေးပီသလွန်းပါသည့် ကောင်မလေးကို လက်မလွှတ် ပါရစေခဲ့လား ‘ညီ’။

“ပုံလည်း သည်းခံနိုင်သလောက်တော့ နေပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပျက်လာရင်တော့ ဘယ်သူတားတား မရတော့ဘူးနော်။ တကယ် အိမ်ပြန်သွားမှာ”

“အဲဒီအခါ ပုံတစ်ယောက်တည်း မပြန်စေရပါဘူး ညီမလေး ခဲ့။ အဆူခံရလည်း အတူတူခံရအောင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာပါ”

“ဟင်”

‘အတူတူအဆူခံလို့ရအောင်’ တဲ့လား။ အိမ်အထိပြန်ပို့ပေး မယ်တဲ့လေ။ ဖြစ်ပါ့မလား ‘ကိုကြီး’ ရယ်။ ဒီကလည်း ပြန်မလွှတ်ချင် အိမ်ကလည်း ပြန်မခေါ်ချင်နဲ့ ‘သက်လုံးပုံ’ ရဲ့ဘဝကတော့ သောင်စပ် မှာ တင်တဲ့ ငါးကလေးလို အသက်ရှူမဝဘဲ ဖုတ်လို့က် ဖုတ်လို့က် ဖြစ်တော့မှာပါလေ။ ဟိုအိမ်မှာရော ဒီအိမ်မှာပါ နေခွင့်မရပါဘဲ လေလွင့် ညက်လို ဘယ်ဆီမှာ နားခိုခွင့်ရပါ့မလဲ။ အတားအဆီးတွေနဲ့ ‘သက်လုံး ပုံ’ ကို တစ်သက်လုံး ချုပ်နှောင်ထားချင်ကြပါသလား။

(၁၆)

ညနေထမင်းဝိုင်းမှာ လူစုံ၍ (ဖွဲ့မှလွဲ၍) စားရပါ၏။ ဘွားဘွားပင် နောက်ကျနေတာတောင်မှ အတူစားတာမို့ ရှောင်လို့ မရပါဘဲ ခုံမှာထိုင်နေရပါသည်။ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တရှောင်ရှောင်ဖြင့် တမင်မတွေ့အောင်နေဖြစ်တာ တစ်ပတ်ကျော်နေလေပြီ။ ဒီအရိပ်မှာခိုပြီး ဒီအိမ်က လူတွေနှင့် ဘယ်အချိန်ထိ မမြင်အောင် ရှောင်လို့ရပါမလဲ။

“ခုတလော သမီးပုံပုံ ဝင်မချက်ဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ ပုံကို မလာခိုင်းလို့ မီးဖိုခန်းမဝင်ဖြစ်တော့တာပါ”

“အင်း ဘယ်လိုပဲ တူအောင်ချက်ချက် လက်ရာက ကွာတာ အမှန်ပဲ။ ဒီပဲသုပ်တော့ စားကောင်းသား”

“အဲဒါ မမလေး၊ သုပ်ပေးတာပါ ဘာဘ”

“ကောင်းရော”

ဖေဖေက တမင်တကာ စကားရှာပြီး တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပုံပါ။ တစ်ခန်းတည်းအတူနေသည့် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် စကားရောပြောဖြစ်ပါရဲ့လား။ သားဖြစ်သူအပေါ် လက်ပါခဲ့သဖြင့် မေမေ့မျက်နှာက အခုထိ မပျော့ပြောင်းသေးပါချေ။ ကိုယ့်သားအလွန်ကို သိနေတာမို့ သည်းခံပေးနေပုံပါ။

ဘယ်လိုပဲပုံစံသွင်းပါစေ။ ဒီအိမ်ဆည်းလည်းလေးက လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေဆဲပါပဲ။ လူကြီးတွေက ပြောမနိုင်၍ လွှတ်ထားလေ ဒီကောင်လေးက ပိုရွံ့ပြီး သွားချင်တိုင်း သွားတော့တာလေ။ ‘ပုံ’တော့ လက်လျှော့ချင်ပါပြီ ဖေဖေ။ အစကတည်းက မသင့်မြတ်ကြပါဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား နီးကပ်လာမှာတဲ့လဲ။

“ဗိုက်ပွမှာစိုးလို့ အများကြီး မစားပါနဲ့ ဖေဖေ”

“နေမကောင်းဖြစ်တော့ ဖေဖေ့ရွေးမဒေါက်တာ လာကုပေးမှာပေါ့ သမီးရဲ့။ မပူပါနဲ့”

အသားဟင်းတွေကို ဒေါ်ကြီး စီမံပေးတာမို့ မနေတတ်ပါသည့် သူမက အရွက်ကြော်နှင့် ပဲဖြူကိုပြုတ်ပြီးသုပ်တာနှင့် ဟင်းချိုဗူးလေးကိုတော့ လုပ်ပေးဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝင်မချက်သည်နှင့် ထမင်းဟင်းတွေ စားမကုန်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာများနေမှန်းလည်း သိနေ

ပါ၏။ ဤအိမ်၏ အိမ်ရှင်မက ဘာမှမပြောသဖြင့် မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ကြည့်ရင်း အနေကြပ်နေရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်မှတ်လား သားကြီး”

“ချိုလည်း မနက်ဖြန်လာမယ်ပြောထားပါတယ် ဖေဖေ”

“Good! ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ တစ်အိမ်လုံး silence ဖြစ်နေတာကို ပြေလည်စေမယ့်အရာတော့ တစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိရမှာ”

“သားက မြေးကြီးတို့ကို စေ့စပ်ပေးတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

သူ မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ ‘ညီ’ တို့နှစ်ယောက်ကိုဖြင့် ခြေလည်အောင် မညှိပေးပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မြားဦးက သူ့ဘက်ကို လှည့်လာရပါသလဲ။ ပြောထားတာဖြင့် ‘ချို’ နှင့် သူ့ကို လူငယ်ခင်တိုင်ပင်ပါဆိုပြီး အခုတော့ လူကြီးတွေက ပါဝင်လာပြီး pressure ပေးကြတော့မလား မသိပါ။

“ပြီးတော့ သမီးပုံပုံနဲ့လည်း ဒီထက်ပိုရင်းနှီးဖို့လိုတယ်”

“ချိုနဲ့လား ဖေဖေ”

“အေး”

မေမေ့အကြည့်က သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသဖြင့် ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားရပါ၏။ ‘ပုံ’ ကြောင့် သားလေးအရိုက်ခံရတာ

နာကျင်နေလား မေမေ။ ဒီလိုမှန်းသာ သိခဲ့လျှင် ဒီမြေကိုနင်းဖို့ ဒီအိမ်မှာ ခိုနားဖို့ မိဘတွေလွှတ်တာကို ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်ခဲ့မိမှာ ပါ။ ကိုယ့်ကိုမလိုလားမှတော့ ဒီမိသားစုဝင်ဖြစ်ချင်လို့မှ မရတော့တာ လေ။

“ခင့်သားက ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲ။ ပုံစံမပြောင်းပါလား”

“သားကို ခွေးနဲ့နှိုင်းပြန်ပြီ”

“လိမ္မာလာမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေလည်း အလကားပဲ”

“ဖေဖေတို့ကို ပြီးရင် ပြောစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပေးပါ”

“အခုမပြောဘူးလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမသိစေချင်တဲ့စကားမို့လို့လဲ”

“ထမင်းစားနေတုန်းမို့ မပြောသေးတာပါ ဖေဖေ”

“ဪ Ok လေ”

သူက အကြည့်ကို သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါဆိုပြီး အခုတော့ သူကြီးတွေထံ ခွင့်တောင်းတော့မှာလေ။ ပြန်မလွှတ်ပါဟု အခါခါ ပြောထားပါလျက် အခြေအနေက ထင်ထားသလို မဖြစ်ဘဲ ပိုဆိုးလာလေပြီ။ ‘ချို’ နဲ့ကျွန်တော့်ကိုစွဲထက် ‘သက်လုံးပုံ’ ကိစ္စက ပိုအရေး

ကြီးနေပါပြီ ဖေဖေ။

“ပြဿနာဖြစ်သွားလို့ ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခဏစောင့်နေတာပါ ခင်။ တောင်းသမျှ လက်သိပ်ထိုးပေးနေသရွေ့ ခင့်သားက အဆိုးအတော ပျက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် လူကြီးလား။ လူကြီးဆိုရင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ရမှာပေါ့။ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေရှာနိုင်ပြီလား။ ခြေစမ်းပါ”

“ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်နေမယ်ဆိုတာကို ကိုမှ မလွှတ်တော့ဘဲ”

“ကျောင်းတက်လည်း ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် လေ့လာပြီး Ph.D ဘွဲ့ထိ ယူလာမှာမို့လို့လား။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဝေလေသေသုံးဖြုန်းနေတာ သူ့ကိုယ်သူ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသား ထင်နေလားမသိ။ စကားက တတ်သေးတယ်။ မူးယစ်ဆေးမဆုံးတတ်တာကို ထိုင်ကန်တော့ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“သားကလည်းကွယ်”

“မေမေတို့ပြေးကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် လွှင့်ပစ်ခံရမယ် မေမေ အဘွားနဲ့အမေက ဇွတ်အလိုလိုက်နေသ၍ ဒီကလေး လိမ္မာ လား”

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ စကားကုန်ပြောလိုက်ပြီ။ ဒီအဖေ စကားကို မနာခံရင် ငါ့သားမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ”

“ကို!”

“ဟယ်! သားကလည်း”

“နောင်ကျင့်အောင် မထားသ၍ ပုံစံက ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ညို့ကို ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် ဖေဖေ”

“ပြောလည်းရမှာမဟုတ်ဘူး စွမ်းဆောင်နိုင်။ ဒင်းက သားကြီးကို အမြဲမနာလို မရှုစိမ့်တဲ့ စိတ်ပဲ မွေးခဲ့တာကြာပြီ။ ဘယ်တုန်းက များ မင်းကို အကောင်းပြောခဲ့လဲ စဉ်းစားကြည့်”

“မိသားစုပဲ ဖေဖေ။ စိတ်ဝမ်းကွဲနေတာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အရင်လို သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်မယ့် နည်းလမ်းကောင်း ရှိပါဘယ်”

“ဘာများလဲ ပုံပုံ”

ထမင်းစားတာပြီးပြီမို့ ထရပ်လိုက်ရင်း ပြောဖြစ်လေသည်။ ညညိုခန်းမှာ ခဏထိုင်ပြီး ပြောရုံပါ။ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရမည့်တာဝန်က ဧည့်သည်မှာပဲ ရှိတာလေ။ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာဆိုတာ အပြင်သူ ဝင်ရှင်းလို့မရနိုင်တာမို့ အလိုက်တသိနဲ့ ပြန်လာရုံပါ ဖေဖေ။

ဒီသမီးဖြစ်သူကို အပြစ်တင်ချင်လည်း ကြိုက်သလိုသာလုပ်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့လေ။

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဘေးမှာလိုက်လာရင်း တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည့် သူ့ကို မော့ကြည့်လေ၏။ မျက်ဝန်းမှာ ဆုံစဉ် ရင်ထဲထိ မြင်နေရသလို စိတ်ထဲမှ သိနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ အပူတွေ ပြည့်နေပါသည့် ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးချင်နေပြီလား ‘ပုံပုံ’ ကိုယ်ထင်နေသလို ဖေဖေတို့ကို အခုမပြောလိုက်ပါနဲ့ဦး။

“ဒီမှာ ပြောချင်လား။ ဒါမှမဟုတ် အပေါ်ရောက်မှ ပြောမလား”

“ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒါဆို အပေါ်ထပ်တက်ကြတာပေါ့။ အပေါ်ကိုပဲ office ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ပြည့်ပြည့်’ ကို မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပြီး ဖေဖေတို့နောက်မှ လိုက်တက်ခဲ့ပါ၏။ ‘ကိုကြီး’ က အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီမသွားသေးပါဘဲ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေလေသည်။ ဘယ်နည်းနဲ့ မကမက တားမြစ်ဦးမှာပါလဲ။ ‘ပုံ’ အပေါ် သမီးလို သဘောထားပါလျှင်

ဒီအိမ်မှာ မိသားစုဝင်အဖြစ် ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့်ရှိ ဘာပါလေ။ ‘ကိုကြီး’ မတားဆီးချင်ပါနှင့်။

“ပုံပုံ”

“ရှင်”

“ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောမှာမဟုတ်လား”

“ကိုကြီးနားမထောင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ကိုပဲ ပြောရမှာပါ”

“မပြောရဘူး”

“ပုံကိစ္စမှာ မပြောလို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောနေပါသည့် သူမတို့နောက်မှ ဆောက်လာပါသည့် ‘ခွဲသတ္တိ’ ကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေ သ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒင်းရှေ့မှာ ပစ္စည်းတွေ ပြန်အပ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင် ဘာမှ ညဘက်စောပြီးပြန်ရောက်လာသတဲ့လား။ သူမတို့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း အတော်နီးကပ်စွာ လာရပ်သဖြင့် ခြေလှမ်းကို အမြန်ရွှေ့လိုက်စဉ် ‘ကိုကြီး’ ၏ လက်မောင်းနှင့် ထိသွားရလေသည်။

“ကိုကြီး”

“ပုံပုံကိုတားနေတာပါ ညီ”

“ဘာကိုတားနေရတာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ။ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“သက်လုံးပုံရဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် ကိုကြီးက သိနေရတာလဲ”

“ညီ”

“မေးတာဖြေလေ။ ဘာလဲ ဒေါသထွက်ပြီးပြောခဲ့တဲ့စကားကို အတည်လို့ထင်နေသလား”

“ဘာ”

“ဟင်!”

အံ့ဩသွားရပါ၏။ “မုန်းတယ်” လို့ ပြောတာက အတည်မဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ သူနှင့် အနားကပ်ပြီး ရပ်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ သူမ၏လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်တာက မြန်လိုက်သည့်လက်ပါပဲ။ အရပ်လေးနယ် ‘ညီ’ လက်ထဲပါသွားရသည့် ‘သက်လုံး’ ကြောင့် ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ အောင့်သက်နာကျင်သွားရလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို အပိုင်မယူချင်ပါနဲ့ ကိုကြီး”

“ဘယ်လို”

“ကိုကြီးမှာ မမချိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ကျေနပ်မှုမရှိ

“ညီ!”

“သူ့ကို ခေါ်လာတာ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုတာ မသိလို့

ဘား”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပြောလိုက်တာလေ။ ဘာလဲ ငြင်းချင်သေးလို့ ဘား။ ကိုကြီးနဲ့ သက်လုံးပုံကြားမှာ နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ဒီလို မရိုးသားတဲ့အပြုအမူက ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ!”

“အို! ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ”

“ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့လူကို သွားငြိရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ် သက်လုံးပုံ။ ဒီလေးတောင်မှ နားမလည်ဘူးလား”

“ညီညီ!”

သူမဖျက်နှာ ရဲရဲနီသွားရလေ၏။ ထင်ရက်ပြောရက်လေခြင်။ မတတ်သက်ချင်လို့ ‘မုန်းတယ်’ ဟုပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် သူမ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော မဆိုင်သလိုနေပြရမှာလေ။ အခု ဘော့ဖြင့် သူပိုင်သည့် သက်ပုံပစ္စည်းနယ် ဆွဲလားရမ်းလားနှင့် နိုင်ပြနေတာက ဘာသဘောလဲ။

“ဖယ်နော် လှဘတ်!”

“အသာနေစမ်းပါ”

“ကျွန်မက ရှင်တို့ပိုင်တဲ့အရုပ် မဟုတ်ဘူးရှင်။ အသက် ရှိတဲ့လူရှင်၊ လူ”

“ပုံပုံ”

“သက်လုံးပုံ”

သူမက ‘ညွှီ’ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာလေ၏။ လက်ထဲမှာ အထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် ဘူးတစ်ဘူးကို ကိုင်၍ ဖေဖေတို့ရှိရာ ဘုရားခန်းရှေ့ ဧည့်ခန်းဆီ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် အန်နီ ရှေ့စားပွဲထက်မှာ ထိုပစ္စည်းတို့ကို တင်လိုက်လေ၏။

“ပစ္စည်းတွေ ပြန်အပ်ခဲ့ပါတယ် မေမေ။ ပုံကို အိမ်အပြင် ပြန်ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာရယ်”

“မပြန်ရဘူး။ ဖေဖေ ခွင့်မပြုဘူး သက်လုံးပုံ”

ကြမ်းပြင်ထက် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဒါ- အသနားခံပြုနေတာပါလား ‘သက်လုံးပုံ’။

(၁၇)

ကားကို တိုက်ရှေ့မှာရပ်၍ ဆင်းလိုက်ချိန်အထိ တစ်စုံတစ် ဦးမျှ ထွက်မကြိုကြပါ။ အိမ်ကလူတွေ ဘယ်များရောက်နေလို့ပါလဲ။ ဘာပါမည်ဟု phone ကြိုဆက်ထားပါလျက် ကြိုဆိုသူမဲ့နေလေ၏။ ကားသံကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်မှ အပြေးထွက်လာသည်က ‘ပြည့် ပြည့်’ ဖြစ်နေပါသည်။

“မမဒေါက်တာ ရောက်လာပြီ”

“အန်တီတို့ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် မမဒေါက်တာ။ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားပါရှင်”

“Ok! ဒါတွေသယ်သွားလိုက်နော်။ Lunch စားပြီးရင် အချိုတည်းလို့ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထဲပါလာသည့် သစ်သီးထုပ်ကို ပေးခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ တက်ခဲ့ရပါ၏။ ဒီလောက် နှစ်အတော်ကြာ ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက် ဒီအိမ်ပေါ်ကို တစ်ကြိမ်မှ မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အောက်လုပ်နှင့်ညီထဲမှာသာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ‘ကို’ နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရချိန်က ရှားပြီး အိမ်ကိုသာ လာတွေ့ဖြစ်တာပါ။

“ဪ... သမီးချို”

“နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား အန်တီ။ ဒီနေ့ နားတာလား”

“မဖြစ်မနေရက်မို့ နားရတာပဲ သမီးရယ်”

“ဘွားဘွားရော”

“ရှိတယ်၊ လသာဆောင်မှာ နေပူဆာလှုံနေလေရဲ့”

အန်တီနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရမှာလား။ ဘွားဘွားရှိရာ လသာ ဆောင်ထိ ထွက်ရမလား။ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရသဖြင့် အန်တီအနီးမှာပင် ရပ်နေမိလေသည်။ ‘ကို’ တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုရော သူမကိုပါ အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရပါလေ။ အိမ်က လိုတာထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်က လန့်စရာပင် ကောင်းနေပါသည်။

“ကိုတို့ညီအစ်ကိုရော မမြင်ပါလား”

“ဖွဲ့ကတော့ ရေချိုးနေတယ်။ (ထိုင်လေ သမီးရဲ့။ အေးအေး

ဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား။ သမီးအန်ကယ်နဲ့ စွမ်းကတော့ မနက်ပိုင်း Golf ကွင်းသွားတာ ပြန်လာနေပြီတဲ့”

အဖေဖြစ်သူနှင့် အတူလိုက်သွားသတဲ့လား။ ‘ချို’ လာမည် ဆိုမှ စောင့်နေတာမျိုးမဟုတ်သဖြင့် ရင်ထဲအောင့်သွားရလေသည်။ အပြီတစေ ဖိတ်ခေါ်နေပါသည့် မိသားစုက အခုတော့ဖြင့် တကယ်ပဲ သွေးအေးနေသလို အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ အန်တီက နှုတ်လူးတစ်ခုဖြင့် ရတနာဘူးထဲမှ ကျောက်တွေကို အရည်အသွေး စစ်ဆေးပြီး ရွေးချယ်နေတာပါ။

“ချိုရောက်လာတာ စောသွားတယ် ထင်တယ်”

“မစောပါဘူး သမီးရယ်။ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“မာမီလည်း ပြောပါတယ်။ တစ်ရက်လောက် Dinner အတူစားဖို့ ချိန်းချင်တာ မအားဘူးတဲ့လေ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်။ အလုပ်များတဲ့သူတွေမို့ အန်တီ မလည်ပါတယ်”

“အိမ်မှာ ချက်မကျွေးနိုင်လို့ ဆိုင်မှာပဲ ခေါ်ကျွေးချင်တာတဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အန်တီတို့လည်း သမီးပုံပုံရှိနေလို့ ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးနိုင်တာပါ”

“ဒါနဲ့ သက်လုံးပုံရော အန်တီ”

“သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အိမ်မှာ စကားများလို့ နှစ်ရက်လား သုံးရက်လားမသိ အနီးထဲအောင်းပြီးနေတာနဲ့ အိမ်မှာ စားသောက်တဲ့ plan က ပျက်ရော။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်တဲ့လူက အခုလည်း အိမ်ရာဖုံးတွေ လျှော်ဖို့ ယူသွားလေရဲ့။ အခန်းတွေအကုန် လိုက်ကာ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ အိမ်ရာဖုံး အသစ်ချုပ်ပြီး လဲထားပေးတယ်လေ”

ချီးမွမ်းပြန်ပြီလား။ အိမ်ကိုလာရင် နည်းနည်းတော့ အခဲခက်လိမ့်မည်ဟု ‘ကို’ ပြောထားတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီကိုလာတိုင်း နေရခက်သည့်စိတ်ကတော့ မပြေပါလား။ အန်တီနှင့် စကားပြောတာ ထက် ဘွားဘွားနှင့်ပြောတာက ပိုအဆင်ပြေသလိုဟု ထင်မိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“အန်တီတို့ပျော်နေရောလား”

“အင်း အန်တီတို့လူကြီးတွေထက် လူငယ်တွေအပေါ် မူတည်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ခုထိ ဇွဲတို့ အဆင်မပြေလို့လား အန်တီ”

“မသိဘူး မပြောတတ်ဘူး။ ကလေးတွေစိတ်ကို မဖတ်တတ် တော့ ခက်တယ်။ မနေ့ကဆို သက်လုံးပုံ မျက်ရည်ကျတာ၊ အန်တီ ခုထိ ရင်ထဲမကောင်းဘူး”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! ငိုသတဲ့လား။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကြောင့် နှင့်များ မျက်ရည်ကျရပါသလဲ။ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်ရည်ဆိုတာ ပုရိသ တွေကို ဖြိုလှဲနိုင်သည့် လက်နက်ဆန်းတဲ့လေ။ ‘ကို’ တို့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျတာတဲ့လား ‘သက်လုံးပုံ’။ အသည်းမာမည်ထင်ထားပါ သျက် ပျော့ညံ့လှချည်လား။

“ဘာအတွက်နဲ့ငိုတာလဲ”

“အိမ်ပြန်ခွင့်တောင်းတာ”

“ဪ... သူပြန်ချင်လည်း လွှတ်လိုက်ပေါ့ အန်တီရယ်။ ခဏပြန်ချင်တာလည်း ဖြစ်မှာပါ”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ သမီးရယ်။ ဟိုပြန်သွားတာနဲ့ ဒီကိုပြန်လာမှာ မဟုတ်မှန်း သိလို့ပေါ့။ ခေါင်းမာတဲ့သားအဖတွေ ပြိုင်နေကြတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အရုပ်လုသလို ဖြစ်မှာပဲ ဖို့တာ”

“ဟင်!”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဘာသဘောနှင့်ပြောတာပါလိမ့်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လူကြတာတဲ့လား။ ပြောတော့ဖြင့် ‘ဇွဲ’က စိတ် မဝင်စားဘူးဆိုပြီး ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ‘ကို’ ကရော ‘သက် လုံးပုံ’ အပေါ် တပ်မက်စိတ်တို့ ဖြစ်တည်လာပြီလား။ စိုးရိမ်စရာ

အခြေအနေပါ။

“ကိုတို့က လူကြတယ် ဟုတ်လား”

“အန်တီတော့ သေချာမသိဘူး။ သားငယ်အော်လိုက်လို့ နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်ရတာ။ အဲဒါလည်း ပြီးရော ပုံပုံက ပြန်ချင်ပြီ ပြောတော့တာပဲ”

“ဟောတော်”

“မမရောက်နေပြီလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဇွဲရဲ့”

ရေချိုးပြီး ထွက်လာပါသည့် ‘ဇွဲ’ က မျက်နှာတည်ရင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာမှန်း သိပါသည်။ အစက တောသူမနှင့် ပေးစားရသလားဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ‘ဇွဲသတ္တိ’ က ခုတော့ စိတ်ပြောင်းလာလေပြီလား။

“ဘယ်ကိုသွားဦးမှာလဲ”

“ချိန်းထားတာဖျက်လို့ မရလို့ပါ ဟာမီ။ စောစောပြန်လာမယ်”

“စောစောဆိုတာ ည (၁၁) နာရီလား”

“မေမေကပါ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးနေပြီပေါ့လေ။ ညစာအမီ (၇) နာရီမကျော်ပါဘူးဗျ”

“ဘာလဲ၊ စိတ်မချလို့လား”

“ဟင်း ဟင်း... မမသာ မမလူကြီးကို သေချာထိန်းပါ။

ဇွဲတို့က အေးဆေးပဲ။ ကျွန်တော်သွားပြီဟာမီ”

“အေးပါ”

အမေဖြစ်သူထံ ခွင့်တောင်းတတ်လာပါရောလား။ ထူးဆန်းပါပေ။ ဆံပင်ရှည် ကုတ်ထောက်အောင်ထားလေ့ရှိသည့် ပုံစံက ခုတော့ ဆံတိုတိုကပ်ကပ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးဖြစ်နေလေပြီ။ မျက်စိရှုပ်ပွနေအောင် Handchane တွေ ဂေါ်ကွင်းတွေ ကြိုးတွေ ဝတ်လေ့ရှိရာမှ ခုတော့ နာရီနှင့်လက်စွပ်မှလွဲ၍ ရှင်းရှင်းလေး ဝတ်ထားတာပါ။ အထူးသဖြင့် T-shirt အဖြူကို Jeans နက်ပြာဖြင့် တွဲဝတ်ထားပုံက style ကျပြီး သန့်နေတာ မဟုတ်လား။

ဒီချာတိတ်တော့ ကောင်မလေး ကြွလာအောင် ပြုစားနေပြီ ဆင်ပါရဲ့။

“ဘာကိုပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ကျိတ်ကြွေဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“အံ့ဟာ ဝေးသေး”

‘ဇွဲသတ္တိ’ က တစ်ချက်ရယ်ရင်း လေချွန်လျက် ဆင်းသွား

လေ၏။ ‘မာမိမုန့်ဖိုး’ ဆိုပြီး မတောင်းတာက အထူးအဆန်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် အစောကြီးကတည်းက တောင်းထားပြီးသားလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်လူကြီးကို ထိန်းထားတဲ့ ဒါက သတိပေးခြင်းများလား ‘ကို’။

“ဘွားဘွားနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ် အန်တီ”

“အေးအေး သမီး။ ခဏနေ ပြည့်ပြည့် ဖျော်ရည်လာပို့ပေး လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားဘွားရှိရာသို့ (လသာဆောင်ရှိရာ) ထွက်လာစဉ် ‘ခွဲ’ ၏ ကားနီလေးက ခြံထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဘွားဘွားက နေရိပ်သည် နေရာမှာ ခုံဖြင့်ထိုင်ရင်း စာအုပ်ဖတ်နေသဖြင့် ‘ချို’ ရောက်လာတာကို မမြင်ပါချေ။ နံဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မှ လှည့်ပြောလေသည်။

“အတော်ပဲ ဘွားဘွားကို ဒီဟာလေး ဖတ်ပြပါဦး”

“ဟင် . . . ပါဠိစာတွေလား”

“ဪ ဖြေးချိုလား။ ဘွားဘွားက မြေးပုံလိုထင်လိုက်တာ”

စာကြည့်မျက်မှန်ချွတ်ရင်း ပြုံးလျက် ပြောလိုက်လေ၏။ ဒါတွေလည်း ဖတ်ပြတတ်တာပဲတဲ့လား။ ဒီအိမ်မှာ ဒီကောင်မလေး မလုပ်ပေးတတ်သည့်အရာဟူ၍ မရှိတော့သလိုပါလေ။ ‘ပြည့်ပြည့်’

သီးစုံဖျော်ရည်ယူလာပေးသဖြင့် ဘွားဘွားနှင့်အတူ သောက်ဖြစ်လေသည်။

“ဘွားဘွား စိတ်ကြည်လင်ရဲ့လား”

“ခုတလော မကြည်ဘူး သမီးရယ်။ ဒီမြေးအငယ်ကြောင့် အိမ်မှာ ကျွတ်ကျွတ်ညံတာ မပြီးတော့ဘူး”

“အိမ်ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“အေး”

“ဘွားဘွားလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်ပြန်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ”

“မြေးချိုက သိသားပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း မြေးလေးပုံပုံ နှက်ရည်ကျရှာတာ”

“ညီအစ်ကိုတွေ စကားများကြသေးတယ်ဆို”

“မြေးကြီးက ဘာမှမပြောရှာပါဘူး။ မြေးငယ်ကသာ ပွက်လောညံနေတာ။ ပြောတော့ တောသူမမို့ မယူချင်ဘူးဆိုပြီး”

ဘွားဘွားအကြည့်က အောက်သို့ရောက်သွားသဖြင့် ‘ချို’ ပါသိုက်ကြည့်မိလေ၏။ မြက်ခင်းစပ်မှာ ကြိုးတန်း၍ အဝတ်လှန်းနေပါသည့် သူမကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။ ပင်ပန်းလွန်းပါသည့် အိမ်အလုပ်တွေကို သူမ ဝါသနာပါပြီး လုပ်ပေးနေတာက မျက်မြင်ပင် မဟုတ်

လား။ ဘွားဘွားက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ပြုံးနေလေ၏။

“အခု ဇွဲက မပြန်ခိုင်းတာလား”

“သူ့အဖေက မလွတ်တာ။ ခေါင်းမာချက်ကတော့ သားအဖတွေ တူပါ”

“မယူချင်ဘူး” ဆိုသည့်စကားကို ဆက်ပြောရန် စောင့်နေသော်ငြား မကြားရပါလေ။ ညီဖြစ်သူ စိတ်ဝင်စားပါလျှင် ဒီကိစ္စပြေလည်ပြီဖြစ်ပါလျက် တာအကြောင်းအရာကများ ‘သက်လုံးပုံ’ ဟု ပြန်ခွင့်မရတာပါလိမ့်။ အိပ်ရာခင်းတွေ စောင်တွေက လေးလံပြီး ကြီးမားသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လှန်းနေတာက ခက်ခဲစရာပါ။

အဝတ်လေ့ကို ယူလာမေးပါသည့် ‘ပြည့်ပြည့်’က အိမ်ထဲ လုပ်စရာရှိပုံဖြင့် ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ နိုင်လွန်ကြိုးတွေက လေးလံသည့်အဝတ်တွေကြောင့် အိကျလာသဖြင့် သူမက ဟိုနေရာ ဒီနေရာ လိုအပ်သလို ဝါးလုံးဖြင့် လိုက်ထောက်လေ၏။ မြင့်သွားသည့် အဝတ်စားကို လက်လှမ်းမမီတော့သဖြင့် ခုံယူ၍ တက်လှန်းနေပြန်သည်။

“ဟိ!”

ခြံထဲသို့ အန်ကယ့်ကားလေး ဝင်လာလေ၏။ သားအဖတွေ ပြန်လာချိန်က (၉) နာရီခွဲခါနီး အချိန်ပါပဲ။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားမီးလိုက်သဖြင့် ကားကိုမမြင်ရတော့ပါချေ။ သို့သော် မျက်စိရှေ့မြင်ကွင်း

ပြန်ရောက်လာသည်က ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ ဟူသည့် ‘ကို’ ဖြစ်နေပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ သူမထံကို သွားရပါသလဲ။

အကူအညီပေးရန် ပြောဆိုပုံဖြင့် လက်ထဲမှ ချည်စောင်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ သူမက ခေါင်းခါငြင်းဆန်လျက် ပြန်ယူရင်း ခုံပေါ်တက်၍ ရပ်လိုက်၏။ မြေမညီသည့်နေရာမှာ ယိုင်သလိုဖြစ်သွားပါသည့် သစ်သားခုံက ‘သက်လုံးပုံ’ ကို ခန္ဓာကိုယ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်စေလေသည်။

“ဟင်!”

ခုံက ပစ်လဲကျသွားသလို သူမကို ပွေ့ချိုထိန်းမတ်ပေးလိုက်သည်က ‘ကို’ ပါပဲ။ ခြေထောက်ကို ကြည့်ရင်း ပြောဆိုနေတာကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီမှန်းသိလိုက်ပါ၏။

(၁၈)

“သမီးချို ရောက်နေပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အတော်ပဲ၊ ဒီနေ့လယ်စာ အတူစားကြရတော့မှာပေါ့”

“မမဒေါက်တာရေ!”

အန်ကယ်နှင့်စကားပြောနေစဉ် အောက်ထပ်မှ ‘ပြည့်ပြည့်’ က အပြေးအလွှားရောက်လာလေ၏။ ‘သက်လုံးပုံ’ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် တာသေချာပြီပေါ့လေ။ ‘ကို’ က ဂိုးသားစိတ်ဖြင့် သူမကိုပွေ့ချီခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့။ ‘ချို’ ကို ချက်ချင်းခေါ်ခိုင်းလိုက်တာကြောင့် ရင်အေးသွား ရတာ အမှန်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြည့်ပြည့်”

“မမပုံပုံလေ အဝတ်လှန်းရင်း ခုံလဲကျသွားလို့ ခြေထောက် ခာနေပြီ အဲဒါ”

“လာပြီ လာပြီ”

လှေကားမှ သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာ ဆိုင်စေပြီး သူမခြေထောက်ကို (ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လျက်) နိုင်ကြည့်ပေးနေတာက ‘ကို’ ပါပဲ။ မျက်နှာလေးရှုံ့ပြီး တီးတိုးညည်း ညှုနေပါသည့် ‘သက်လုံးပုံ’ နှင့် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေပါသည့် ‘စွမ်း ဆောင်နိုင်’ က မသိလျှင် ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းနယ် ကြည့် ဆကားစေနေပါ၏။

လုံချည်အောက်နားစမှာ ရေစက်တို့ စိုနေတာ။ ကျစ်ဆံပြီး ကျစ်ထားပါသည့် ဆံစနားသပ်စပ်မှာ ချွေးတို့သီးနေတာ။ မျက်နှာလေး ရှုံ့ပြီး မျက်ရည်ဝဲရင်း ခြေထောက်ကို ကိုင်ထားပါသည့် မိန်းကလေးက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေတော့ ခက်ရချေရဲ့။ ရင်ထဲပူစရာပါလေ။

“တော်တော်နာသွားလား”

“အင်း”

“ကိုယ်ပြောသားပဲ ညီမလေးက ကိုယ့်စကားဆို ဘယ်တော့ နားမထောင်ချင်ဘူး။ ဒီအလုပ်တွေကို ပြည့်ပြည့်ကို လုပ်ခိုင်းပါဆိုနေ ခါ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

“လာပါပြီ ကိုကိုကြီး၊ ဒီမှာ ရေခဲအိတ်ပါ”

‘ပြည့်ပြည့်’ ယူလာပေးသည့် ရေခဲတုံးလေးတွေ ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကို လှမ်းယူလျက် ကိုယ်တိုင်ပင် အုပ်ပေးနေတာပဲ။ ခြေထောက်က အတော်ရောင်ရမ်းနေတာမို့ တကယ် ခြေခေါက်သွားမှန်း သိသာစေပါ၏။ ဘေးနားရောက်လာပါသည့် ဆရာဝန်က ဘာမှ မလုပ်ပေးရဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့မည်နယ်ပါ။

“မမဒေါက်တာ”

“ဪ... ချို”

“ဒီဆရာဝန်လက်သစ်က အတော်မြန်သားပဲ”

“အကြောတင်သွားတာထင်တယ် ချိုရဲ့။ ဆေးခန်းသွားကြည့်ထင်တယ်”

“ခဏလေး၊ ချိုကြည့်ဦးမယ်”

သူက ‘ချို’ ကြည့်ပေးလို့ရစေရန် ဘေးသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်တယ်။ သို့သော် ရေခဲအိတ်အုပ်ထားပါသည့် လက်ကိုတော့ မလွှတ်ပေးချေ။ ထိုင်ခုံပုလေးထက် တင်ထားပါသည့် ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကြည့်လိုက်မိ၏။ တကယ်ပင် အကြောတင်သွားသဖြင့် ဒီလောက်နာတာမို့ သူမ ညည်းညူနေတာ မဟုတ်လား။

“ကျွတ်! ကျွတ်! တော်တော်ယောင်သွားတာပဲ။ ချိုလည်း

ဆေးအိတ်မယူလာမိတော့ ဆေးခန်းသွားမှ ကောင်းမယ်”

“ဖိုးကျော်! ဖိုးကျော်! ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်နေပြန်လဲ”

“ကိုဖိုးကျော်က ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဈေးသွားဝယ်ပါတယ် ကိုကိုကြီး။ နေ့အိတ်နဲ့ အခြောက်အခြမ်း တစ်လစာ ဝယ်ရမှာမို့ ကြာမှာပါ”

“ကျွတ်! အရေးအကြောင်းဆို အားကိုမကိုးရဘူး။ ကိုယ်ပဲ အိတ်ပို့ပေးတော့မယ်”

“နေပါစေ ကိုကြီး၊ နောက်မှပဲ”

“နောက်ကြာမှသွားရင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။ ခြေထောက်ဖြတ်လိုက်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်! ကိုကြီးကလည်း”

“သွားမယ် ... သွားမယ်။ ချိုလာလေ မလိုက်ဘူးလား”

“ဪ... အင်း”

ဧည့်သည် ဖွဲ့ချီလျက် ထွက်သွားပါသည့် မြင်ကွင်းကို ကြောင်အင်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူ လှည့်ခေါ်လိုက်မှ ဝမ်းနည်းသော ဖြစ်သွားရပါ၏။ ပြောသားပဲ၊ ‘ချို’ ၏ ‘ကို’က ဘာမဆို အိတ်လက်လွတ်မဖြစ်သည့်လူပါလို့၊ နှစ်ယောက်တည်းထွက်သွားပါက အိတ်ပဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာလေ။

“နမော်နမဲ့ကိုနိုင်တယ်”

“ကိုကလည်းလေ ဒီလောက်နာနေတဲ့ညီမလေးကို ထပ်
နေပြန်ပါပြီ။ မသနားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကရုဏာသက်လို့ ပြောမိတာပါ ချိုရယ်။ ဖြစ်မှာစိုး
ပြောရင်းနဲ့မှ ဖြစ်သွားတာ။ တကယ်ပါပဲ”

“ပုံအပြစ်ပါ ကိုကြီးရယ်။ မြေမညီတဲ့နေရာမှာ ထားထား
ခုံကို မရွှေ့ဘဲ တက်လိုက်မိလို့ပါ”

တပျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂလိ-
ဆေးခန်းကြီးကိုသာ မောင်းခဲ့လေ၏။ ဒီအချိန်က ရိုးရိုးဆေးခန်း
မဖွင့်ချိန်မို့ ဒီနေရာကိုလာရခြင်းပါပဲ။ ကားရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် ‘ခုံ
က အရင်ဆင်းနှင့်ကာ ဆေးခန်းကြီးထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ အရိုးအကြေး
ဆရာဝန်ရှိရာအခန်းကိုမေးရင်း လူနာအမည်ပြောလျက် စာအုပ်
လိုက်ပါသည်။

“ရပြီလားချို”

“Wheel chair နဲ့တင်ခေါ်လိုက်ပါ ကို။ အပေါ်ထပ်
တက်ရမှာ”

ဆေးခန်းဝန်ထမ်းကောင်လေးက တွန်းလှည်းခုံယူလာ
တာမို့ ပွေ့ချီလာပါသည့် သူမကို ခုံထက်တင်လိုက်လေ၏။ ဦးနှောက်
lift ရှိရာဆီတွန်းလျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ဝန်ထ-

လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုတာကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် တွန်း၍
ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

“ရှေ့ကအခန်းမှာတဲ့”

လူနာရှင်းချိန်မို့ ပါရဂူဆရာဝန်က ရှေ့လူနာကို အေးအေး
ဆေးဆေး စစ်ပေးနေလေ၏။ ထိုလူနာထွက်မှပင် သူတို့ဝင်ရလေ
သည်။ အသက်ကြီးကြီး ဆရာဝန်မဟုတ်သလို လူငယ်ဆရာဝန်မို့
သူက မျက်နှာတည်သွားရလေ၏။ ညီမလေးကိုပြမှပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ခပ်ငယ်ငယ်ယောက်ျားဆရာဝန် ဖြစ်ရပါသလဲ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ခုံပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခြေခေါက်သွားတာပါ”

“အဲဒီလောက် ဆော့ရလား”

“အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်တာပါ”

“ခြေထောက် ဒီမှာတင်ပြီး ထိုင်လိုက်နော်။ အံ့မာ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်လုံး ပါလာတာတောင် မကုပေးဘဲ ဘယ့်နှယ် ငါ့ဆီ
ခေါ်လာရသလဲ မိချို”

“ရှင်! ဪ ကိုကိုသက်”

‘မြင့်မိုရ်’၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဖြစ်နေသဖြင့် အံ့အံ့သွားရပါသည်။
သူငယ်ချင်းတွေ မကြာမကြာတွေ့ဖြစ်တိုင်း ဒီအစ်ကိုကို စာမေးဖူးခဲ့

သဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာ 'ကျော်သက်' နှင့်သူမ ခြေထောက် အခြေအနေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဖြစ်၏။ ပျော်တတ်ပါသည် အစ်ကိုနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း စကားပြောကြားသွားရလေသည်။

“ဘာတော်လဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ နင့်ကိုပြောတာ”

“ကိုက ချီရဲ့ အင်း”

“ပေါက်ပြီ ပေါက်ပြီ ငါ့ညီ ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ကိုကိုသက်နော်”

“ဒါဖြင့် ဒါက ယောင်းမလေးပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့”

“ကျေးဇူးပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီ”

စကားပြတ်စေရန် နှုတ်ဆက်ပြီး wheel chair တွန်း၍ ထွက်လာပါသည်။ သူ့နောက်မှ အမြန်လိုက်လာခဲ့ရပါ၏။ ‘ကိုသက်’ ကိုပင် ကောင်းကောင်းမနှုတ်ဆက်ခဲ့ရပါ။ အောက်ထပ်ငွေရှင်း ကောင်တာမှာ ခဏရပ်ပြီး ဆေးယူတာ ကုသခရင်းတာတို့ကို သူ လုပ်ပေးသဖြင့် ဝန်ထမ်းဦးလေးကြီးက သူမကို ကားနားအထိ

ပေးလေသည်။

“ရဲ့လား သမီးလေး”

“ရပါတယ် ဦးလေး။ ဒီတိုင်းဆင်းလိုက်လို့ရပါတယ်။

ကျေးဇူးပါနော်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“ကျစ်! စောင့်ပါဆိုနေမှ”

ကားရှိရာဆီရောက်လာသည့်သူက ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး ခင်း သူမကို တက်စေလေ၏။ ဆေးခန်းလာစဉ်ကတည်းက ဤသို့ပင် နီးခဲ့တာမို့ နေရာပြောင်းစီးဖို့ အဆင်မပြေပါ။ ‘ယောင်းမလေး’ တဲ့။ သူနှင့်သူမကို မောင်နှမဟုတ် ထင်သားပါသည့် ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ခုနေတာက ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ပတ်တီးမဖြေမချင်း အလုပ်တွေသိမ်းကျုံးလုပ်ဖို့ မပြင်နဲ့”

“ခြေထောက်ဖြစ်တာနဲ့ မလုပ်လို့ရမလား။ လက်ကပဲလုပ်

တာပါ ကိုကြီးရဲ့”

“တွေ့လား။ မလုပ်နဲ့ဆို ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောဘူး။ ပြောရခက် သိက်တာ”

ခုထိ ဆူနေတုန်းပဲမို့ နောက်ခုံမှာထိုင်နေသည့် ‘ချီ’ က သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်မိလေ၏။ နှစ်အကြာသိခဲ့ရတဲ့သူထက် နိစ္စဓူဝ

မြင်ခွင့်ရနေပါသည့် 'သက်လုံးပုံ' က ပိုပြီးနီးကပ်နေတာလေ။ ဒါနဲ့ 'ကို' က 'ချို' နှင့်ဝေးကွာပြီး 'သက်လုံးပုံ' ကို တစ်သက်လုံး ပုံပြီး သံယောဇဉ်တွယ်သွားလျှင်ဖြင့် မတွေးရဲစရာပါပဲ။

“နောက်ဆို သတိထားပြီးလုပ်မှာပါ”

“အင်း... ပြောတော့ပြောတာပဲ”

“ခုတလော ဇွဲ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ကို”

“သေချာတော့ မသိဘူး ချို။ အန်တီက လိုသလောက် ပေးနေသရွေ့ ညီက အချိုးပြင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နားလည်အောင် ပြောရင်ရမှာပါ”

“ဘယ်တုန်းကများ ရခဲ့လို့လဲ”

“ဪ... အရင်က လမ်းသရဲလို ဆံပင်ရှည်ညှဉ်းသိုးသိုး style က အခုအများကြီး ပြောင်းလဲသွားတာမဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲ”

သူက ဘေးမှာရှိနေပါသည့် သူမထံ အကြည့်ရောက်သွားလေ၏။ 'သက်လုံးပုံ' က ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ငေးရင်း အတွေးလွန်နေပုံဖြင့် 'ချို' တို့ပြောနေတာကို သတိမထားမိပါချေဘာလဲ သူမစကားကို 'ဇွဲ' တစ်ယောက် နားထောင်တတ်နေပြီလား အံ့သြစရာပါ။

“ပြန်လာကြပြီ”

ခြံထဲဝင်နေပြီမို့ 'ချို' ပြောတာကို မဖြေဖြစ်တော့ပါ။ ကားပေါ်မှ 'ကို' က အရင်ဆင်းပြီး သူမထိုင်သည့်နေရာ တံခါးကို ဖွင့်၍ လက်မောင်းမှကိုင်ပေးပြန်လေ၏။ မိန်းကလေးချင်းတွဲတာထက် အားပြုလို့ရမည့် ယောက်ျားလေးကို တွဲတာက ပိုအဆင်ပြေတာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေရပြန်လေသည်။

“သက်သာရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခြေထောက်အားမပြုဘဲ နှစ်ပတ်လောက်ငြိမ်ငြိမ်နေမှ အနာမြန်မြန်ပျောက်မှာတဲ့။ ဆရာဝန်ပြောလိုက်တယ် အန်တီ”

“တော်သေးတာပေါ့။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ သက်သာသွားလို့”

“ဒေါ်သန်းရော ပြည့်ပြည့်ကိုပါ ပြောထားတယ်နော်။ သမီးပုံပုံကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်စေနဲ့”

“ပုံကိုက မလုပ်ရရင် မနေနိုင်ဘဲ လုပ်မိလို့ပါဖေဖေ။

ပြည့်ပြည့်တို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“အစစ သမီးလိုက်လုပ်ပေးနေလို့ သူတို့အပျင်းထူကုန်တာပေါ့။ ကဲကဲ! နေ့လယ်စာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စားကြမယ်လေ။ သမီးချိုလည်း ဟိုပြေး ဒီလိုက်နဲ့ ပင်ပန်းနေပြီ။ လာလာ စားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ဒေါ်ကြီး ဈေးသွားသည်ဆို၍ ဒီမနက်ပိုင်း မီးဖိုချောင်ဝင်တာလည်း ‘သက်လုံးပုံ’ ပဲထင်ပါရဲ့။ ဟိုတစ်ခါလို Hotel စာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ဒီတစ်ခါက မြန်မာဟင်းစစ်စစ်တွေချည်းပါလေ။ ခြေထောက်နာနေပါသည် သူမကို အရင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည့်နေရာက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ခုံဖြစ်နေပြန်လေ၏။

* ကြက်သားနှင့်အာလူးဆီပြန်၊ ငါးကြော်နပ်၊ ဝက်သားလုံးကြော်၊ အမဲသားစင်းကော၊ မုန့်လာဥကို အချောင်းလေးအတိုင်းလှီး၍ ကြက်ဥနှင့်ရောကြော်တာတစ်ခွက်၊ ကန်စွန်းရွက်နှင့်ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ရိတ်ရိတ်လှီး၍ ချဉ်စပ်လေးကြော်တာက တစ်ခွက်ပါ။ ငါးပိချက်ကို ငရုတ်သီးစိမ်းရော၍ ခပ်စပ်စပ်လေး ချက်ပြီး တို့စရာအစုံနှင့် တွဲစားရလေ၏။ အရည်သောက်ကို ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ထဲ ငါးကြင်းတုံးလေးတွေ ရော၍ အအိပြေချက်ထားလေသည်။ ခံတွင်းမြိန်စရာတွေပါပဲလား။

(၁၉)

ခြံထဲရှိခုံတန်းမှာ အတူထိုင်ဖြစ်လေ၏။ နေ့လယ်စာစားပြီးချိန် မှီ အချိန်က (၂) နာရီကျော်ခန့်ပါ။ အရိပ်ရှိနေပါသည့် ပိတောက်ပင်အောက်ရှိခုံမှ သစ်ရွက်ဝါတွေ ကြွေကျနေပါသည့်မြင်ကွင်းက ရှေ့မှာပါပဲ။ မြက်ခင်းစိမ်းထက် သစ်ရွက်ကြွေတိုင်း ကောက်ပြီး တောင်းထဲထည့်တတ်ပါသည့် မိန်းကလေးက အခုတော့ ခြေထောက်နာနေသဖြင့် ခြံထဲပင် မလာဖြစ်တော့ပါချေ။

သူမ ခြေထောက်ပြဿနာဖြစ်သွားသဖြင့် ဖေဖေက ‘ချို’ နှင့် သူ့ကို ဘာမှ သေချာမပြောဖြစ်တော့ပါ။ “သားတို့ ဘယ်တော့လောက် Engaage လုပ်ဖြစ်မလဲ တိုင်ပင်ဦး” ဟူသည့်စကားကို ကြားဖို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပူနေရပါသလဲ။ ဒီမနက်မှာ နောက်

ထပ်တစ်ကြိမ် ထူးဆန်းစွာ ခုန်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံး သားကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်က ခုထိတိုင်ပါ။

“ကို”

ခေါ်သံကို မကြားသလို ငေးငိုင်နေလေ၏။ လေထဲလွင့်လာ ပါသည့် သစ်ရွက်ဝါလေးတွေကို ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ ငေးကြည့်နေ တာပါလား။ စိတ်နှလုံးမကပ်ရအောင် ‘ကို’ ကို ဘယ်အရာကများ ဆွဲဆောင်ထားရပါသလဲ။ ‘ချို’ စိတ်ပူနေရတဲ့ရက်ကိုတော့ မရောက် သေးပါဘူးနော်။

“ကို”

“အင်း”

“ဘာတွေ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ ကို”

“ညီမလေးခြေထောက်နာနေလို့ အခုထိ ရင်ပူနေတုန်း

ချို”

“ဟင်”

“ညီမလေးက အရမ်းလိမ္မာပြီးတော်လည်း တော်တယ် ညှိထက်ပိုပြီး”

အလို! မျက်ရည်ဝဲပြီး လေသံတုန်၍များ ပြောနေပါရောလား ‘သက်လုံးပုံ’ အပေါ် ကရုဏာသက်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပေမည်

(၅၂၈) ထက်ပိုသာတာကိုတော့ မပေးသင့်ပါလေ။ ခေါ်လာကတည်းက ‘ခွဲ’ အတွက်ဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ မေတ္တာမိုးတွေ စွေလို့ ရပါမလား ‘ကို’ ရယ်။ တကယ်ဆို နှစ်ရှည်လများ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ ‘ချို’ ကိုသာ မြင်တတ်ရမှာပေါ့။

အခုတော့ ‘ညီ’ နှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ‘သက်လုံးပုံ’ အပေါ် သနားစိတ်က တဖြည်းဖြည်း စုပုံလာပြီလား။ ‘မပြန်ရဘူး’ ဆိုသည့် ဝိတ်ပင်တားဆီးမိန့်က ‘အန်ကယ်ဦးအောင်နိုင်’ ထုတ်ပြောတာမှန်ပေ မယ့် ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ ကပါ အနည်းအကျဉ်းပြောဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ‘ကို’ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးဖို့များ စဉ်းစားနေပြီလားဟင်။

“ခွဲက စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”

“အဲဒါကိုပဲပြောနေတာ”

“ဒါဆိုလည်း အန်ကယ်ကို နားဝင်အောင် သေချာပြောပြီရှင် ဆိုပြန်ချင်နေတာကို အတင်းဆွဲထားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ လူ့ ဘာ သူ chance နဲ့သူ ရှိသင့်တာလေ”

“အင်း ကိုယ်လည်းပြောတာပဲ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကိုက လွှတ်ချင်တာ ခက်တယ်။ ပြီးတော့ ပုံပုံက နယ်မှာ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်း မိဘလုပ်ငန်းကို ကူညီနေတဲ့သူပါ။ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဒီမှာ အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေတာလို့မြင်မှာ အမှန်ပဲ”

ဘုရားရေ! ဤမျှ တွေးပေးတတ်နေပြီလား။ ဘေးမှာရှိနေသည့် 'ချို' ကိုဖြင့် ဘယ်လိုခံစားနေမှန်း တစ်ခါလေးမျှ မမြင်ပါဘဲ သူမကိုဖြင့် အလုံးစုံမြင်ပြီး စာနာပေးနေတာလေ။ 'ချို' က 'ကို' အတွက် ဘယ်အခန်းကဏ္ဍမှာ ဖြည့်ခွင့်ရမှာတဲ့လဲ။ 'ကိုယ်တို့ စေ့စပ်သင့်ပြီ' ဆိုပြီး ပြောလာနိုးနဲ့ မျှော်ကိုးစောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ 'ချို' ထံ တစ်ဆိတ်! ငဲ့ကြည့်ပေးပါဦးလားကွယ်။

“လူကြီးတွေက ပိုပြီးသိမှာပါကိုရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပိုခက်တယ်ပြောနေတာပေါ့။ လူဆိုတာ ကိုယ်အတွက်သာ ကိုယ်သိတတ်တာ သဘာဝပေမယ့် ကိုယ်တို့အပေါ် ကြွကြီးတယ်လို့ သူ မမြင်စေချင်ဘူး ချို”

“ဘယ်လို”

“အထူးသဖြင့် သက်မဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်တဲ့ သက်ရှိတစ်ခုချို့” တွက် ဖေဖေတို့လုပ်ရပ်က ဥပဒေနဲ့တောင် မညီသလိုဖြစ်နေပြီ။ အခန်းထဲ လှောင်ပိတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ပုံပုံရဲ့စိတ်အကျဉ်းချသလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

အလို! သူပြောမှပင် အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်မိတော့၏။ ဟုတ်သားပဲ။ 'ချို' ကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးဖြစ်တာ တာကြောင့်များ မေ့နေရပါသလဲ။ မိန်းမချင်း စာနာစိတ်ဆိုတာ

ထားမိသလို ဖြစ်နေတာက ရှက်စရာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံစားဘေးဖြူစင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထားခဲ့ပါလျက် မေ့လျော့နေရတယ် သို့။ ကိုယ်မချစ်နိုင်ပါပဲ (ကိုယ့်ကိုလည်းမချစ်ပါဘဲ) ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မျက်စိစုံမှိတ် လက်ထပ်သင့်ပါရဲ့လား။

“ချို၊ ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲဟင်”

“ဟင် မလိုပါဘူး ချို။ ကိုယ်တို့မိသားစုကိစ္စမို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းရမှာပါ”

ခုထိ 'ချို' ကို မိသားစုဝင်အဖြစ် မသတ်မှတ်သေးပါလား။ အန်ကယ်တို့က သူ့စိမ်းမဟုတ်ဘူးဟု ပြောနေပေမယ့် 'ကို' ရင်ထဲမှာ ဖြင့် 'ချို' က ခုချိန်ထိ သူ့စိမ်းအဖြစ်သာ ရှိနေဆဲပါလေ။ ဒီအခြေအနေကရော ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲလာမှာတဲ့လဲ။ 'ချိုသံစဉ်' ကို 'ကို' ရဲ့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် မြင်တတ်အောင် ကြည့်သင့်နေပါပြီရှင် ခယ်။

“စိတ်ပျက်နေပြီလား ချို”

“ရှင်”

“အိမ်ကိုလာတိုင်း ပြဿနာက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲကြုံနေရတာမို့ မေးတာပါ။ ချိုကိုရော ချိုမာမိတို့ကိုပါ အားနာစိတ် ဖြစ်မိတယ်။ သဘောထားပြည့်ကြတဲ့သူတွေမို့လေ”

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားရပါ၏။ ငဲ့မကြည့်ဘဲ မမြင်တာထက် ထင်မိတာ မှားပါရောလား။ သဘောထားပြည့်သူတွေတဲ့။ ‘ချို’ မိသားစုကို တကယ်ပဲ ဤသို့မြင်ပေးတာပေါ့နော်။ ကျေးဇူးပါ ‘ကို’ အားငယ်သလိုဖြစ်ချင်နေသည့် စိတ်က ချက်ချင်းပြေပျောက်စေပေး၏။

“မာမိတို့လည်း နားလည်မှာပါ ကို”

နားလည်မှာတဲ့လား။ ဒီအရွယ်ရောက်လူငယ်တွေမို့ ရင်ဘက်ထဲကအရာကို ဦးစားမပေးသင့်တာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ အရာကို မည်သို့ ငြိမ်အောင် ထိန်းရပါမည်နည်း။ အခြေအနေသိထားပါလျက် ဒီဦးနှောက်က လက်သင့်ခံရမှာပါ။ သို့သော် မသိစိတ်၏ ငြင်းဆန်ခြင်းက သူ့ရင်ကို မီးတောက်နယ် ပူလောင်စေတော့ခက်သားလား။

“အချစ်” ဆိုတာကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဆွေးနွေးရမှာလား ‘ချို’။ မျက်စိရှေ့ခင်းထားပါလျက် ပန်းမွှေရာဟု မမြင်မိဘဲ မြက်ခင်းစိမ်းနယ် မြင်ယောင်ခံစားနေမိတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ထိုယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဟိုအရင်ကထက် ပိုပြီးရင်းနှီး နွေးထွေးလာမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ‘ချိုသံစဉ်’ နှင့် ဆုံရတိုင်း သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက ထုံးအတိုင်း အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ကိုယ်တို့လူသားတွေ မမြင်နိုင် မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာဆိုတာ ချိုလည်းသိနေမှာပါ”

“အင်း”

“ကိုယ်တို့ထင်သလို ဖြစ်မလာရင် ချို စိတ်ခုသွားမှာစိုးမိတယ်”

“ဘာကို ဘာကိုလဲ”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပြန်၏။ စကားရိပ်ပြချင်ပေမယ့် အားနာစိတ်က လူကို နှိပ်စက်နေသည့်နယ်ပါ။ ‘ကိုယ်တို့စေ့စပ်ဖို့ မဖြစ်တော့ရင်’ ဟု ဘယ်လိုပြောရက်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ရထားပါလျက် သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ခွဲပါသည့် ‘ချို’ ကို ငြင်းဆန်ဖို့က အားလျော့စေတာလေ။ ‘ချို’ ရောသူလိုပဲ မိဘတွေကြောင့် လက်ခံဖြစ်တာများလားဟု တွေးလာမိချေပြီ။

“ဪ လူကြီးတွေစိမ့်တဲ့အတိုင်း တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်မယ်လို့ မထင်ထားစေချင်လို့လေ”

“ရှင်!”

“ချိုတော့ နားလည်မှာပါ။ သိမယ်လို့လည်းထင်ပါတယ်”
ဘာသဘောလဲ ‘ကို’။ အခုကတည်းက နိမိတ်ပြနေပြီလား။ ‘ချို’ တို့က လူကြီးတွေစိမ့်ပေးတာထက် ပိုသာတဲ့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ ရှေ့ဆက်

လာခဲ့တဲ့သူတွေပါ။ 'သဘောမကျလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး' ဆိုတာမျိုး
'ကို' နဲ့စတွေ့စဉ်ကတည်းက မပြောဖြစ်ခဲ့တာကို သိထားပါရဲ့လား။
ဘယ်လိုမိန်းကလေးကမှ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်
စေ့စပ်ခွင့်ကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံမှာမှ မဟုတ်တာလေ။ ဒါကို
နည်းနည်းလေးသော်မျှ မရိပ်မိဘူးတဲ့လား။

"ကိုက ... ကိုက၊ ချိုတို့ကိုစွကို ဖျက်ပစ်ဖို့များ စဉ်းစားထား
ပြီလား"

"ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး ချိုရဲ့။ အဲဒီလိုထင်သွားလို့လား"

"ကိုပဲ လူကြီးတွေ စီမံသလို ဖြစ်လာချင်မှ ဖြစ်မယ်ဆင်
အဲဒီသဘောမဟုတ်ရင် ဘာလဲ"

"Sorry ပါချို။ ကိုက ညီနဲ့ညီမလေးတို့ကို တွေးမိ
ပြောလိုက်မိတာပါ"

သက်မကို ကြိုတင်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အမျိုးမျိုး တတ်နိုင်
'စွမ်းဆောင်နိုင်'။ လူကို ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့ ချက်ချင်း ပြောင်းဆဲ
အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းပါဘိ။ အမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင်ကို ဆွဲဆောင်
ရှိပါလား 'ကို'။ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေသည့် အနေအထားဖြင့်ပင်
သူကိုခွဲကြည့်လိုက်မိတော့၏။ သူကတော့ မြက်ခင်းပြင်ကို ငြိကြည့်နေ
ဆဲပါပဲ။

"ချိုတို့ကိုစွက အခုချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့မှ
မလိုအပ်တာကိုရဲ့။ အချိန်ယူစဉ်းစားလို့ ဖြစ်ပါတယ်"

"တကယ်လား"

မျက်ဝန်းက ဖျတ်ခနဲလက်သွားလေ၏။ အလို! ဒီစကားကို
နှုတ်လင့်နေတာများလား။ ဟာမိတို့က သေချာစေရန် တိုက်တွန်းနေပါ
သုက် 'ချို' နဲ့ရမည့် သစ်ငုပ်တိုကြီးက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေတော့
ဆက်သားလား။ 'ချို' အတွက် စဉ်းစားပေးတာထက် 'ညီမလေး'နှင့်
ဆက်သက်ပြီး စိတ်လှပရှားနေတာကို ဖုံးကွယ်ချင်ပေမယ့် ပါးနပ်သည့်
ချို က မြင်နေရလေပြီ။

ရင်မောရပျံ 'ကို'။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အမြန် အတင်းအကျပ်ကြီး စီစဉ်စရာမှ
မလိုတာ ကိုရဲ့"

"အင်း"

"လောလောဆယ် ချိုတို့ကိုစွကို ခဏဖယ်ထားပြီး ဇွဲတို့
အတွက် စဉ်းစားပေးကြတာပေါ့"

"သိတယ်၊ ချို ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ"

ခုံတန်းထက် ထောက်ထားပါသည့် လက်ဖမိုးကို အုပ်မိုး
ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ နွေးလိုက်တာနော်။ တမင် အသားယူတာ

မဟုတ်ပေမယ့် အဘယ်မျှ ကြင်နာယုယတတ်သည်ဆိုတာကို ဤသို့ အသေးအမွှား အပြုအမူကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်တာမဟုတ်လား။ ပိုင်ဆိုင်ရမှာထက် စွန့်လွှတ်ရမှာကို နှမြောတတ်လာအောင် မပြုစားဆင် ပါနဲ့လား။

“ဖေဖေက ကိုယ်တို့ကို မြန်မြန်စေ့စပ်ပေးချင်နေတာကြောင့် ပြောရခက်နေတာ။ ဒါဆိုလည်း ကိုယ်တို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ဆိုပြီး အကြောင်းပြလိုက်ရအောင်နော်”

“အင်း”

‘ချို’ လက်ဖျားလေးကို အနည်းငယ်မျှ ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိပါ၏။ အကြီးစိတ်ဖြင့် အငယ်တွေကို နားလည်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်လား။ အစစပြည့်စုံပါသည် ‘ချို’ က လိုအပ်ချက်မရှိအောင် မွေးဖွားလာတာ လေ။ ‘ညီမလေး’ နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဝန်တိုတာမျိုး မပြသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပို၍ကြည်နူးမိတာ အမှန်ပါ။ ဖေဖေတို့စိမ့်ပေးတာထက် သူနှင့် ‘ချို’ လူငယ်ချင်းအဆင်ပြေတာကမှ ပိုသင့်လျော်တာလေ။

“ချိုမာမိ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင်! ဪ Dinner စားမယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်”

“အချိန်ဖြင့်မရှိဘဲနဲ့။ အန်တီကိုပြောလိုက်ပါ။ ငါ့သားနဲ့ ဆုံ ချင်ရင်လည်း ကိုယ်တို့အိမ်မှာပဲ ဆုံကြတာပေါ့။ အင်း ညီမလေး

ဆွဲထောက်ပြန်ကောင်းမှလေ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့နော်”

“အင်းပါ”

ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့လေ။ ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်တဲ့လူတွေ သဲမှာ ‘ချို’ တို့ပါ အပါအဝင်ဖြစ်နေပြီလား။ ဦးစားပေးခြင်းထဲမှာ ‘ချို’ က နံပါတ်စဉ် (၁) မှာ မရှိပါလား ‘ကို’။ ဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ အမြဲတစေ ရန်လိုနေတတ်ပါသည် ညီကို ငဲ့ကွက်ပေးတာကို မပြောလို ဆဲမယ့် ‘ဇွဲ’ နဲ့ပတ်သက်ရမယ့် မိန်းကလေးကို ‘ချို’ ထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာကို ကြောက်မိတာ အမှန်ပါ။

သို့သော် အချစ်ဆိုတာကို ဒေသိပ္ပာယ်ဖွင့်ရခက်ခဲမှန်း ‘ချို’ သည်း သိနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့အလိုလို ဖြစ်တည်လာတဲ့အရာ ဘစ်ခုကို အမိန့်ပေးတားမြစ်လို့မှ မရတာလေ။ ‘ကို’ ရယ်။ ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးမိတဲ့ ‘ချို’ ချစ်ခြင်းတွေကို မြင်ပေးလှည့်ပါ တော့လား။

(၂၀)

အလုပ်သွားရန် ပြင်ခ ဘင်ပြီး ဆင်းလာပါ၏။ ခြေထောက်နာ
နေသည့် သူမက အိမ်အောက် ဘင်ညှို့သည်အိပ်ခန်းမှာ နှစ်ပတ်ကြာ
နေနေတာမို့ အခန်းထဲမှထွက် လိုက်တိုင်း (သူမ၏အခန်းတံခါးပိတ်
ထားတာကို ကြည့်ရင်း) ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေလေသည်။
ဖေဖေက ကုမ္ပဏီကို ဒီနေ့ နေ့ဘက်ကျမှရောက်မှာမို့ သူသာ ခပ်စော
စော ထွက်ဖြစ်တာပါ။ မနက်စဉ် စားရန် အလယ်ခန်းသို့ ဖြတ်ခဲ့စဉ်
ခြေလှမ်းက တံခခနဲ့ ရပ်သွားရ ပါ၏။

“ကျစ်! အဲဒါ ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

“အမလေး!”

ပန်းဂေါ်ဖီပွင့်ခြွေနေရ င်းမှ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။

မနက် (၇) နာရီပင် မထိုးသေးပါဘဲ ဒီကိုရောက်လာရပါသလား။
ဆမင်းစားခန်းရှိရာမှာ ထိုင်ရင်း လုပ်၍ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေကာ
မှ ပက်ပင်းကြီးမိရတယ်လို့။ ‘ကိုကြီး’ က သူမလက်ထဲမှ ဓားနှင့်
plastic ဆန်ကာကို ဖျတ်ခနဲ လုယူလိုက်လေသည်။ အညော်ရှောင်
ခင်း ဒီမှာထိုင်မိကာမှ ပြဿနာဖြစ်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ကို ကိုကြီး”

“ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလို့ ကိုယ်လည်းပြောထားတယ်။ ဖေဖေ
လည်းပြောတယ်။ နားမထောင်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ခြေထောက်နာနေလို့ အပေါ် အတက်
အဆင်း ခက်ခဲမှာမို့ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းမှာ နေခိုင်းတာ ခဏပဲ။
ဒီဟာတွေ ဒါတွေလုပ်မှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားပါရဲ့နဲ့ ညီမလေးက
ခေါင်းအရမ်းမာတယ်ကွာ”

မျက်ရည်ဝဲသွားရပါ၏။ အပြစ်က ပီစီရလေးလုပ်မိလည်း ပြော
ချင်တာပဲလား။ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလို
မျက်နှာတည်ကြီး ဒီလေသံမာမျိုးဖြင့် ပြောတာက စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်း
မိတာအမှန်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အလကားနေပြီး အခန့်သားစားဖို့ မပြင်နဲ့
ဆိုသည့် ‘ခွဲသတ္တိ’ ကိုလည်း လန့်ရ၊ အခု ‘ကိုကြီး’ ကိုလည်း ရှိန်ရနှင့်

နေရခက်ပါဘိ 'သက်လုံးပုံ'။

“ပြည့်ပြည့်!”

“ရှင်! ကိုကိုကြီး”

“ဒီမှာလာယူ၊ နင်တို့ကိုမှာထားတယ် မဟုတ်လား။ ပုံပုံကို ဘာမှမလုပ်စေနဲ့ဆိုတာ”

“ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့”

“ပုံက ကူညီပေးချင်တာပါ။ ပြည့်ပြည့်တို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရဲ့”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ။ ဒီတစ်ခါ သားငယ်မဟုတ်ဘဲ သားကြီးလား”

အန်တီပါ ဆိုင်ဖွင့်ရန် ဆင်းလာပြီမို့ သူတို့ပြောနေတာကို ကြားသွားလေ၏။ မနက်စောစော ဘွားဘွားဖို့ ကြက်ဥပူတင်းနှင့် နွားနို့ကျိုပေးတာကိုသိလျှင် ပိုဆိုးမှာပါ။ 'ဇွဲသတ္တိ' နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် နေဖြစ်တာမို့ ဆူညံပူညံအသံက အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ သူမ အလုပ်လုပ်လို့ ဆိုပြီး 'ကိုကြီး' ဆူသံသာ ထွက်လာတော့တာပါ။

“အန်တီသမီးကို ပြောမရလို့”

“ဟောတော်! သမီးက ဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“အဲဒီလိုလုပ်တာကိုပဲ ပြောနေတာ။ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ မရဘူး။ ခြေထောက်နာနေလို့ ငြိမ်မလားမှတ်တယ်။ လက်ကိုပါ ကြိုးတုပ်ထားရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟယ်! သားကလည်း ပေါက်ကရပြောတော့မယ်။ ဟုတ်သားပဲသဲ မီးရယ်။ နားနားနေနေလေး နေပါဆိုတာ”

“ပုံက မနေတတ်လို့ပါ မေမေ”

“အဲဒီလို ထလုပ်နေမှတော့ ဒီခြေထောက်က သက်သာပါတော့မလား။ မပြောချင်ဘူး”

မပြောချင်ဘူးဆိုပြီး သူက တပျစ်တောက်တောက် ပြောနေတာမို့ အန်တီက ပြီးလေတော့၏။ ပြောရင်လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာတော့ စကားနားမထောင်ဘဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်သည့်အကျင့်ကို မည်သို့ဖျောက်ခိုင်းရပါမည်နည်။ 'ပြည့်ပြည့်' က ဘွားဘွားသောက်ပြီးသည့် နို့ခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို ယူလာတာကိုလည်း သူမြင်မိပြန်လေသည်။

“ဘွားဘွား ဘာစားတာလဲ”

“ပူတင်းနို့နို့”

“တွေ့လား။ အဲဒါလည်း အစောကြီးထလုပ်ပေးတာ”

မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိုလေ ပုံကပြောပြပြီးတော့”

“အင်္ဂုမပြောပါနဲ့။ ဒီအိမ်မှာ ဒီမုန့်မျိုး ပြည့်ပြည့်ရော ဒေါ်ကြီး ပါ မလုပ်တတ်မှန်း သိတယ်။ မညာတတ်ဘဲ မညာနဲ့”

“ကဲ! breakfast စားဖို့ ဆင်းလာတာမဟုတ်လား။ စားစရာ ရှိ စားပြီးသွားပါတော့သားရယ်။ အဘိုးကြီးလို ပွစိပွစိ မရွတ်နေပါနဲ့”

“သူစကားနားထောင်ရင် ပြောစရာမှမလိုတာ။ ဒီကြားထဲ ပျင်းလို့ဆိုပြီး သိုးမွှေးချည်က မှာသေးတယ်။ တော်ပြီ မဝယ်လာပေး ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း”

“သမီး သိုးမွှေးထိုးမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆို အန်တီ”

“မဝယ်လာနဲ့ အန်တီ။ လက်ရောက်ရောပါညောင်းတဲ့ အလုပ် သူ့ဖို့လို့ လုပ်ချင်တယ်”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိတော့၏။ အကုန်ထောင်စေ့အောင် ပြော နေတော့တာပါပဲ။ ဒါတိုင်းက ဘွားဘွားနှင့်အတူ စကားပြောလိုက် တရားစာအုပ်ဖတ်ပြလိုက်နှင့် မပြင်းရပါ။ အခု ဒီခြေထောက်နာနေတာ

နှင့် ဘွားဘွားလည်း သူမကို အားနာသည်ဆိုပြီး မခေါ်ပါချေ။ ထောင့်နဲ့ ထောင့်ဖြင့် မီးဖိုချောင်ဝင်လည်း မကြိုက်။ ရှာကြံပြီး အလုပ်ကူညီ တော့လည်း မနှစ်ခြိုက်ပြန်ပါ။ ဒါဖြင့် သူမက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“ဒီတိုင်းကြီး တစ်ပတ်လောက် နေနေရလို့ပါ”

“အဲဒီလိုမနေချင်ရင်-အနာမဖြစ်စေခဲ့ပေါ့”

“ဘယ်သူက တမင်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ့မလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“လူကြီးကို ပြန်ပြောနေပြန်ပြီ။ ငရဲကြီးချင်လို့လား”

နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရတော့၏။ သူမ စိစဉ်ပေးထားသည့်အတိုင်း ထမင်းပူပူကို ပဲပြတ်ဆီဆင်း ဆားနယ်၍ ယူလာပေးတာမို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိနံ့မှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အန်တီကတော့ သောက်နေကျ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကိုသာ ခပ်သွက်သွက်စားနေပါ၏။ မနက်အဆာပြေ ထမင်းစားနေသည်က သူနှင့်သူမသာ ဖြစ်နေလေသည်။

“စားချင်တာ ဘာမှာချင်သေးလဲ”

“မဟုတော့ဘူး”

“ဘာလဲ၊ အဲဒါက စိတ်ကောက်တာလား။ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရလို့ ဆန္ဒမပြချင်နဲ့။ အကြီးကဆုံးမရင် အငယ်က နာခံတတ်ရ တယ်”

အန်တီက မျက်ခုံးပင့်သွားပြီး သူနှင့် ‘ပဲ့’ ကို အကဲခတ်သည့်

နယ် ကြည့်နေလေ၏။ စကားထဲမှာ အမှားပါလို့များလား။ မဟုတ်
သေးပါဘူး။ ‘ပုံ’ တို့က ဒီတိုင်းပြောနေကျစကားတွေပဲ ပြောတာပဲ။
သို့သော် စကားနည်းသည် ‘ကိုကြီး’ က နှုတ်မှ ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်တာက
ဖြင့် ထူးဆန်းနေလေသည်။

“Morning! မာမီ”

“ဟဲ့! ထူးထူးဆန်းဆန်း”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ‘ညီ’ ရောက်လာသဖြင့် သူက ဘာ
မပြောတော့ဘဲ ထမင်းနယ်ထားတာကိုသာ ဇွန်းဖြင့် မြန်မြန်စားနေ
၏။ သူထမင်းကသာ လျော့သွားပြီး သူမပန်းကန်ကဖြင့် အနည်းငယ်
သာ လျော့သေးလေသည်။ အပြင်မထွက်ရတာမို့ ဖြည်းဖြည်းစား
တာထင်ပါရဲ့။

“ပြည့်ပြည့်ရေ! သားငယ်အတွက် Cup ယူလာပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“သက်လုံးပုံ”

“ရှင်”

“တစ်ဇွန်းလောက် ခွံ့ကျွေးပါလား”

“ဟင်!”

“အဟုတ်! အဟုတ်!”

“ဟယ်! ရေခွေးသောက်လေ သားကြီးရဲ့”

လူရှေ့ သူရှေ့ တမင်ခွဲပြတာထင်ပါရဲ့။ အန်တီနှင့် သူမကြား
မှာ ဝင်ရပ်နေပြီး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူပင် ထမင်းသီးတော့
တာလေ။ ဒါက ဘာသဘောလဲ ‘ညီ’။ မနက်အဆာပြေကို break-
fast စားနေကျဖြစ်ပြီး ဒီမနက်မှာ ဘာအချိုးဖြင့် ထလုပ်ပြန်ပြီလဲ။
သူမက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ‘ညီ’ ကို မော့ကြည့်နေလေသည်။

“စားချင်ရင် သပ်သပ်နယ်ခိုင်းပါလား”

“ကျွန်တော်က သူပန်းကန်ထဲကဟာပဲ စားချင်တာ ကိုကြီးရဲ့။
နည်းနည်းလောက် အမြည်းပေါ့။ ကျွေးလေ သက်လုံးပုံ”

သူမက ဇွန်းဖြင့် ထမင်းခပ်ပြီး ခွံ့ကျွေးလိုက်ရလေ၏။ ဘာ
အကြောင်းအရာဖြစ်အောင်များ တမင်လုပ်ခိုင်းတာပါလိမ့်။ ‘ဇွဲ’ ၏
မျက်နှာကတော့ သာမန်ပုံစံအတိုင်း ဘာမှမပြောင်းပါချေ။ ‘ကိုကြီး’
ကသာ မျက်နှာရဲ့ပြီး ဒေါသထွက်သလိုအကြည့်ဖြင့် စူးခနဲ ကြည့်လေ
တော့၏။ အမလေး! လန့်စရာကြီးပါလား။

“ကော်ဖီခွက်ရပါပြီ အန်တီ”

“အေးအေး”

“Coffee ငဲ့ပေးပါ သက်လုံးပုံ”

“မင်းမှာလက်မပါဘူးလား”

“ဟာ! ကိုကြီးက ဘာအထာလဲဗျ။ ကော်ဖီအိုးက သူနဲ့နီးလို့ ထည့်ခိုင်းတာပဲကို။ မဆီမဆိုင် တင်းပြနေပြန်ပြီ”

“ကဲပါ သားရယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာမဟုတ်တာ လေးနဲ့ စကားများဦးမယ်။ ပေး ပေး မာမိထည့်ပေးမယ်”

“သက်လုံးပုံထည့်ပါဆို”

“ဟေ့ကောင်!”

“ဟယ်! လန့်လိုက်တာ”

“ပုံပုံက အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းခိုင်းချင်သလို ခိုင်း ပြီး မနိုင်စက်ချင်နဲ့”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ဒါလေးထည့်ခိုင်းတာ ပင်ပန်းမှာမို့လို့လား။ ကိုကြီးက blind ကြီးကွာ”

“ညီညီ!”

“ဟိုနှစ်ကောင် စကားများပြန်ပြီလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ဖြစ်ပြီ။ ဘယ်လိုညီအစ်ကိုလဲ”

ဖေဖေပါ ရောက်လာပြီမို့ သူ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရပါမိ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ‘သက်လုံးပုံ’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာတွေဖြစ်နေ ပြီလဲ။ ‘ညီ’က ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း နေပြနေသည့် ပုံစံပါလေ။

“ဘာဖြစ်လဲ သားကြီး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော် သွားနှင့်ပြီ”

“စားလို့ပြီးရဲ့လား”

“ပြီးပြီ”

“Coffee သောက်ဦးလေ သားကြီးရဲ့”

“မသောက်တော့ပါဘူး အန်တီ၊ ဖိုက်ပြည့်နေပြီ”

ခုံကိုရွှေ့၍ ထရပ်ရင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ သူ အမြန်ထွက် လိုက်ရလေ၏။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေတာကို ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူမကိုတော့ စကားနားမထောင်လို့ ဆူပြနေပြီး ညီဖြစ်သူကို မပြော နိုင်တာကမှ ရှက်စရာလေ။ မင်းတော့ မဟုတ်သေးဘူး ‘စွမ်းဆောင် နိုင်’။

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“မသိပါဘူး ကိုရယ်။ သားငယ်က သမီးကို ကော်ဖီခွဲခိုင်း ချာက စတာ”

“ဒါလေးခိုင်းတာ ပြဿနာဖြစ်စရာလား။ ကလေးတွေ သည်း မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် မာမိ”

“အေးအေး သားအလုပ်အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မာမိရဲ့၊ ဇွဲတို့က အမြတ်မရရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“အေးပါ အေးပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားပြီဆို ထမင်းစားခန်းထဲ သူမပါ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဆေးစရာပန်းကန်တွေပါ သယ်လာတာကိုဖြင့် ‘ပြည့်ပြည့်’ က သူမလက်ထဲမှ ယူသွားလေသည်။ ဘာမှကူစရာမတော့တာမို့ ဧည့်ခန်းဘက်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့စဉ် ဖေဖေနှင့်မေတို့ တီးတိုးပြောနေသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“သားငယ် ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပ်တူလုပ်ငန်းလုပ်နေတာ။ ကားဝရောင်းနဲ့ Work shop တွဲလုပ်တာတဲ့။ အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကအကြောင်းလဲ ခင်”

“ကိုသားနှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်မရလို့ပြောတာ”

“နှစ်ယောက်စလုံး”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးပုံပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပုံစံတွေပြောင်းနေအမှန်ပဲ”

“သားငယ်လား သားကြီးလား”

“ဪ... နှစ်ယောက်စလုံးပါဆိုမှ။ စောစောကပဲ သားပုံပုံကို ထမင်းခွံကျွေးခိုင်းတာနဲ့ တစ်ယောက်က ဒေါပွတော့တာ”

ကြည့်လေ”

“ကျစ်! ပြဿနာက ရှာကြုံဖြစ်ပြန်ပြီ”

သူမရင်ဘတ်ကို အသာဖိရင်း သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အန်တီထင်သလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

(၂၁)

ကားကို ကုမ္ပဏီကားပါကင်မှာရပ်လိုက်ပါ၏။ စိတ်တိုလိုက် တာနော်။ 'ညီ' က 'သက်လုံးပုံ' ကိုမုန်းတယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး အခု ဘာလို့များကပ်ချင်ရပါသလဲ။ တမင်တကာဖြင့် သူ့ရှေ့မှာလုပ်ပြသလို ပါ။ သူကလည်း သူပါပဲ။ မျက်စိရှေ့ အမြင်မတော်လို့ ပြောမိတာ ကြောင့် 'ညီ' ကပါ သူ့ကိုပြန်ပြောတာမဟုတ်လား။

Lift ဖြင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာဆီ တက်ခဲ့စဉ် phone message ဖို့သံကြောင့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ခဏယူကြည့်လိုက်မိပါသည်။ စအားလပ်သည့်ကြားမှ 'ချို' ၏ Morning ဟု နှုတ်ဆက်စာပါ။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေသည့်သူက ဘယ်လိုများဖြစ်နေပြီလဲ။ ရင်ခုန်

တောက တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ထပ်တာက အခြားတစ်ယောက် တော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

“မင်္ဂလာပါ GM”

“အင်း... သုတ၊ ခဏနေမှ ဒီနေ့ schedue ယူလာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ PA ကိုမှာခဲ့ပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။ Aircon နှင့်ထားပေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခုထိ ပူလောင်နေရတာက ဘာကြောင့် ဒါလဲ။ အိမ်မှပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲထက် တင်လိုက်ပြီး နှုတ်ပြတင်းရှိုရာဆီမှာ ရပ်နေမိလေသည်။ အပြင်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရပါသည် အလင်းဖြင့် နေ့စဉ်မြင်နေကျ မြင်ကွင်းက မရိုးသွားပါ သေး။

အချိန်တန် ကုမ္ပဏီဆက်ခံမည့်သားကြီးတဲ့လား။ ဒီဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးက အဘယ်မျှ ကြီးပြီးလေးလံသလဲဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင် တာလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ညီမလေးရယ်။ စတွေ့ကတည်းက သင့်ယဉ်လေးနဲ့ နဂိုအလှမိန်းကလေးမို့ 'ညီ' နဲ့ မတန်ဘူးဆိုပြီး တွေးမိခဲ့ ရတာမဟုတ်လား။ ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ မင်းအပေါ် မှာ ကိုယ့်နှလုံးသားက ထူးဆန်းစွာ ခုန်ခဲ့ရလို့ ရင်ပူခဲ့ရတာပါ။

တကယ်ပဲ ချစ်မိနေပြီလား 'သက်လုံးပုံ'။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အတွေးက တိခနဲ ရပ်သွားရလေ၏။
ငေးနေလို့မှ အကျိုးမရှိတာပဲ။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည့် ‘သုတ’
က သူတိုင်သည့်စားပွဲခုံရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဆုံလည်ခုံမှာ ထိုင်
လိုက်ရပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်သည်နှင့် ကိန်းဂဏန်းတွေကို
ဘယ်ကာလအထိ ခေါင်းကိုက်အောင် ကြည့်ရဦးမှာပါလိမ့်။

“ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ GM ခဏနေ၊ MD ရောက်ရင် ရုံးခန်းကို
လာဖို့ပြောထားပါတယ်။ ဒီနေ့က meeting မရှိပါဘူး။ ထိုင်းနဲ့ စင်ကာပူ
က Fax ဝင်တာကို စောင့်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံခြား phone အဝင်စောင့်ရဖို့
ရှိပါတယ်။ ပစ္စည်းမှာမယ့်ကုမ္ပဏီ phone မှိ GM ကိုယ်တိုင်ပြောရမှာ
ပါ”

“ဘယ်အချိန်တုလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး”

“ဖေဖေရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးပါဘူး GM။ ကျွန်တော့်ကိုကြိုပြောခိုင်းထား

လို့ပါ”

“ပြီးရောလေ”

ဘာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ သူ့ကို phone မခေါ်ဘဲ PA ကို
ဘာကြောင့်ပြောထားရပါသလဲ။ မနက်က ယူနေ့နွေးနွေး ပြဿနာဖြစ်တာ
ကို မေးမှာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ‘ညီ’ နှင့် သူက ဆယ်ခါမှာ
ခြောက်ခါလောက်က ဤသို့ ဘုဘောက်ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်လား။
အထူးသဖြင့် ‘စွဲလတ္တီ’ ၏ သူ့ကိုအမြင်မကြည်လင်သည့်အစွဲက ချွတ်လို့
မှ မရတာလေ။

‘သုတ’ လာတင်ပေးသွားသည့် File တွေကို မစစ်ခင် ရုံး
ဘက်လက်မှတ်ကို အရင်ဆုံး ထိုးပေးရပါ၏။ PA ထွက်သွားမှပင်
အလုပ်စလုပ်ရန် အာရုံစိုက်လိုက်ရလေသည်။ နိုင်ငံခြား phone က
ဘုမ္မဏီကိုပင် ဆက်မှာမို့ ဒီညတော့ မှောင်ဦးမည် ထင်ပါရဲ့။ မနက်ဖြန်
သန်ဘက်ခါလောက် ခြေထောက်ပတ်တီးဖြည့်ရန် ညီမလေးကို
ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ရဦးမှာလေ။

“တူ”

“သားကြီး စွမ်းဆောင်နိုင်။ ဖေဖေရုံးခန်း ခဏလာပါဦး”

Intercon မှ အသံမြည်လာသဖြင့် စစ်လက်စစာရင်းကို
အပြီးသစ်စစ်လိုက်ပြီး ဘေးစားပွဲရှိ file အပုံမှာ ပြောင်းတင်လိုက်ပါ၏။
သူ မစစ်ရသေးတာက အလုပ်စားပွဲပေါ်ဖြစ်ပြီး စစ်ပြီးသမျှ အလုပ်ကို
ဘေးစားပွဲမှာ ပြောင်းထားကျင့်ရှိတာကို PA လည်းသိပြီးသားမို့

မှားစရာမရှိပါ။ ကဲ! လာဦးဆိုတော့လည်း သွားရတာပေါ့။ တော်ရုံ personal ကိစ္စမျိုးကို ဖေဖေက ကုမ္ပဏီမှာ မပြောတတ်ပါချေ။

“ဝင်ခဲ့ သားရေ”

ဖေဖေရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် အခန်းထဲမှာ ရှေ့နေကြီး ‘ဦးလှမောင်’ နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ တံခါးကို ပြန်စွပ်တံခါးပြီး ဆက်တီတွေရှိရာဆီသို့ လျှောက်လိုက်ပါသည်။ အန်ကယ် ‘ဦးလှမောင်’ က စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ပြန်စုထပ်လိုက်ပြီး Attache case ဖွင့်၍ထည့်ကာ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ဘာစာချုပ်တွေများ ဖေဖေချုပ်နေပြန်ပြီလဲ။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် ဦးအောင်နိုင်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုလှမောင်။ Thaks! ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သွားပြီ ငါ့တူကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“လာလော့ သား။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောရအောင်”

ရှေ့နေကြီးပြန်သွားမှ သူက ဆိုဖာခုံမှာ ယိုင်လိုက်ပါ၏။ ဘာများပြောမှာလဲ။ ကုမ္ပဏီမှာပြောတာကြောင့် အင်လုပ်ကိစ္စသာ ပြန်နေမှာပါဟု ထင်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ အသွားရောက် နှစ်မိသားစုနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာချုပ်စာတမ်း ချုပ်စရာမလိုတာကို။

“ပြော”

“ဗျာ ဘာကိုပြောရမှာလဲ ဖေဖေ”

“သားအဖချင်း ပွင့်လင်းမှပေါသားရာ။ ဒီမှာ မင်းရဲ့ညီရော အန်တီပါ မရှိဘူး။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလို့ရတယ်”

သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရပါ၏။ ညီဖြစ်သူနှင့် အမွေဆိုင်ကိစ္စမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကို တိုင်ပင်ခွင့်တာပါလိမ့်။ မနက်က breakfast စားရင်း ပြဿနာဖြစ်တာမျိုးက သူနှင့် ‘ညီ’ မကြာခဏ စကားများတတ်သည့်အကျင့်အတိုင်းမို့ မထူးဆန်းပါချေ။ ဒါဖြင့် ဖေဖေက သူ့ကို ဘာများပြောခိုင်းနေပါသလဲ။

“အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မနေနဲ့လေ။ ဒီတိုင်း မြဲစိစိနေနေလို့ ဘာတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကို ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“သမီးပုံပုံနဲ့ သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင် case ”

“ဗျာ!”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သုံးပွင့်ဆိုင် case ဟုပြောရပါသလဲ။ အဖေမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တို့ မရှိသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ဘာပြောသည်ကို စဉ်းစားမရပါဘဲ လူကထူပူသွားရလေ၏။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ

နော်။ အိမ်ကိုရောက်လာကတည်းက 'ခွဲသတ္တိ' အတွက်ဆိုပြီး ကြံ
ပြောထားခဲ့သည့်ကိစ္စက သူ့ကြောင့်နဲ့ ပျက်လို့ဘယ်ရပါမလဲ။

“ညီမလေးက ညီမလေးက ဘာများပြောလိုက်လို့လဲ”

“ပုံပုံကိုမေးရမှာမဟုတ်ဘူး။ သားကို မေးနေတာလေ”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ နေ့မကောင်းလို့ ဆေးခန်း
ပို့ပေးတာက အပြစ်မှမဟုတ်တာ”

“မုန့်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ပေးတာကရော”

“အဲဒါ အဲဒါလည်း ဝယ်လာပါဆိုပြီး သူ့မှာလိုက်လို့ ဝယ်ပေး
ရတာပဲ။ ဘာများဆန်းလို့လည်း ဖေဖေရဲ့”

“အတည်ပြောတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ချိုသံစဉ်ကို ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖူးသလဲ”

“အဲ!”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းက အရှိက်ကို တည်
တည်ထိလေ၏။ သေစမ်း! အမေးရှိလျှင် အဖြေကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြေနိုင်ရမှာပေါ့။ အခုတော့ ပြောစရာမရှိသည့်နှယ်
ဆွံ့အသွားရလေသည်။ ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ။ 'စွမ်းဆောင်နိုင်' ကို
ချောင်ပိတ်ပြီး မရမက စစ်မေးနေပြီလား။

“အဲဒါက မဆိုဘူးလေ။ ညီမလေးက အိမ်မှာလာနေတဲ့
ဘလေးမို့ သူ့စိတ်ပျော်အောင် ထားရတာပါ ဖေဖေ”

“ဪ... ဪ”

လွယ်လင့်တကူ လက်ခံသည့်လေသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရွဲသလို
ခွဲသလို လေသံမျိုးဖြင့် အံ့သြပြလေ၏။ နေရခက်လိုက်တာနော်။
ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုး အခိုင်အမာပေးနိုင်မှ အဆင်ပြေမှာပါ
လိမ့်။ 'ညီ' နှင့် အဆင်မပြေ၍ ပြန်ချင်နေပါသည် 'သက်လုံးပုံ' ကို
အတင်းအကျပ် နေခိုင်းတာထက် ချောမော့ပြီး ပျော်အောင်ထားတာက
မှ သဘာဝကျမှာလေ။

“ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံသလိုပဲ”

“ယုံစရာမှမရှိတာကိုး သားရဲ့”

“ဖေဖေ”

“ပြောစမ်းပါ။ သမီးပုံပုံကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဗျာ!”

“မေးခွန်းက ရှင်းရှင်းလေးကို ရှုပ်အောင် မဖြေချင်နဲ့ သား

ကြီး”

“ဖေဖေက ဖြေရခက်တဲ့မေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်ဘူးလေ”

“Yes (or) No တောင် မဖြေတတ်ဘူးလား။ ညံ့ပါ

စွမ်းဆောင်နိုင်”

လူက ထူပူလာပြီး မျက်နှာပါ တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာတော့
၏။ ပြဿနာပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ဖေဖေ။ စိတ်ဝင်စားတာထက်
ရင်ထဲက နှလုံးသားက နိုးထပြီးခနဲတာက ‘အချစ်’ မဟုတ်လား။
‘သက်လုံးပုံ’ ကို ချစ်နေပါပြီဆိုပြီး ဖေဖေကို ဘယ်လိုများ ဝန်ခံရဲပါ
မလဲ။ လူဆိုတာ စောင့်ထိန်းရတဲ့ ‘စည်း’ ဆိုတာ ရှိတာလေ။

“မဖြေဘူးလား”

“ဖြေစရာမှမရှိတာ”

“သားကြီး”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိစ္စကို မမေးပါနဲ့လား ဖေဖေ။ နဂိုကတည်း
က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ညီက မကြည်လင်တာသိရဲသားနဲ့။ ပြဿနာ
မဖြစ်အောင် သတိထားပြီးနေနေရတာ ကြာပြီ။ အရင်ကတည်းက
ရန်ရှာတတ်တဲ့ ညီက အခု အပြစ်ဖို့စရာလူရနေတော့ ပိုဆိုးတယ်”

ဖေဖေက သူ့ရေရွတ်သမျှကို ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေ
ရင်း စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောတော့လည်း မယုံပြန်
ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ‘ချို’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးမည်ထင်ထားသမျှ မြားဦးကို
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘သက်လုံးပုံ’ ဘက်သို့ လှည့်သွားရတာပါလိမ့်။ ဖေဖေ
အတွေးကိုဖြင့် ဘာတွေရှိနေမှန်း သူနားမလည်ပါချေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ပြောသည်ဆိုတာမျိုးက ဒီလို ရင်တွင်းဖြစ် ခံစားချက်တွေကို ပြောဖို့
ဘယ်သင့်လျော်ပါ့မလဲ။

“ဒါဖြင့် အိမ်ခွဲနေဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား”

“-----”

“သားနှစ်ယောက်စလုံးကို အတူတူ ရှိစေချင်တာမှန်ပေမယ့်
သမီးချိုတို့ဘက်ကိုလည်း ကြည့်ပေးရမှာလေ။ ဒီတော့ သားတို့ နှစ်
ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်ခွဲပြီး သီးသန့်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ်
ဒေါက်တာမေချိုတို့နဲ့ အတူနေတာပဲဖြစ်ဖြစ် နေဖြစ်ရင် အဆင်ပြေသွား
မှာပါ”

ရင်ဘတ်ထဲ ဘာမှမရှိတော့သည့်နှယ် ဟာတာတာ ခံစားချက်
ကြောင့် စိတ်ကို မနည်းစုစည်းနေရပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း သူ့အတွက် ချပေးထားသည့် plan အတိုင်း လုပ်ရုံသာရှိတာ
မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အိမ်ထောင်ပြုပြီးလျှင် ပေးစရာရှိတာ
ကို အခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စီမံနေပုံပါပဲ။

ဖေဖေဘဝမှာ ‘အသက်’ ဆိုတဲ့ မေမေ ‘ဒေါ်သက်ထား’
ဆိုတော့တာနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ ကိုပါ အနီးမှာ မထား
ချင်တော့တာများလား။ အတိတ်ဆိုတာ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်လောက် အရေး
ကြီးတော့တာ မှန်ပေမယ့် မေမေ့ကိုယ်စား နှစ်ယောက်စာပေါင်းပြီး

အားကိုးချစ်ခင်ခဲ့ရပါသည် ဖေဖေနှင့် အတူရှိခွင့်က သူထံမှာ မရှိတော့
ချေပြီ။

သားကြီးကြံ့ရသရယ်ဆိုပြီး လူတကာရှေ့ အားကိုးဝေ
သားဟု မော်ကြွားနေပေမယ့် လက်တွေ့မှာ သူက အချစ်ခံခဲ့ရသည့်
သားမှမဟုတ်တာပဲ။ မေမေရင်ငွေ ပျောက်ခဲ့သည့်အရွယ် ဆယ်နှစ်
သားမှာပင် အတူနေ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် ဖေဖေကို (ဘွားဘွား၏အ
အတိုင်း) နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုစေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“မိဘမေတ္တာ” ဆိုတာရော ချစ်ခင်တွယ်တာမူတွေအား
ကို အပိုင်စားရခဲ့သည်က ‘စွဲသတ္တိ’ ဆိုသည့်ကလေးလေးရယ်
အငယ်ဖြစ်သူအပေါ် မစ္စရီယစိတ်မျိုး မထားခဲ့သော်ငြား ‘ညီ’က
သူ့ကို ဝန်တိုပြခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်လည်း အချစ်ခံခင်
တယ် ဖေဖေ။ အချစ်တွေလည်း ပေးချင်ပါတယ်။

(၂၂)

“အဲဒါ ကိုကြီးယူထားတဲ့ တာဝန်ပဲဟာ။ ကိုကြီးဆက်လုပ်
ပေါ့။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လွှဲနေရတာလဲ”

“ညီအားမယ်ဆိုလိုက်ပို့ဖို့ ပြောတာလေ”

“မအားဘူး”

“နာရီဝက်တစ်နာရီလေးတောင်မှ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ကိုကြီးကမှ Off ရက်မဟုတ်ဘူးလား။ အားတဲ့သူပို့ပေါ့။
လိုက်မရစ်ချင်ပါနဲ့”

“ညီညီ”

သူ့ကို ဘုပြောရင်း ဖိနပ်ကြိုးချည်မဝတ်တတ်တာ မပြတ်
လုပ်ကာ ‘ညီ’ က ထရပ်လိုက်လေ၏။ ဆေးခန်းပို့စရာရှိလို့ တမင်
လွှဲပြန်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်ပါလား။ ‘သက်လုံးပုံ’ နှင့် သူ

အဆင်ပြေပြေ ပြောတော့လည်း မကြိုက်သလိုပြောတာမို့ 'ညီ' ကို လုံးဝနားမလည် တော့ပါ။ သူမနှင့် ပြေလည်နေပြီမို့ ဒါလေးကိုတောင် မလိုက်လျော နိုင်တာ ဘာသဘောပါလိမ့်။

“အလိုလိုက်တတ်တာ ကိုကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာ”

“ဒီတော့ အစအဆုံး ကူညီပေးလိုက် I'm busy!”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်တက်မောင်းသွားလေတော့၏။ တွေ့လာ။ အဲဒါကိုမကြိုက်တာပေါ့။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို မလေးမစားနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ညီမို့ စိတ်တိုပေမယ့် ဒေါသထွက်မှာကိုတော့ လျှော့လေသည်။ စိတ်လျှော့ရမှာပေါ့။ 'သက်လုံးပုံ' ကို ဆေးခန်းပြန် တာဝန်ကို ပြီးအောင်လုပ်ရမှာမို့ပါပဲ။ ခက်လိုက်တာနော်။ ဖေဖေပြော ထားတာကြောင့် သူမကို ဘာမှသိပ်မပြောဖြစ်ပါဘဲ ရှောင်နေခဲ့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။

ဒီရက်မှာ ဆေးခန်းပြန် Date မို့ 'ညီ' ကို ပြောမှပဲ ပိုဆိုးနေ လေပြီ။ ခပ်ရင်းရင်းနေတော့လည်း J ဝင်သလိုပြော၊ ခပ်ရှင်းရှင်းနေ ပြန်တော့လည်း နောက်တစ်မျိုးပုံစံဖြင့် ပြောပြန်တာကိုး။ 'ညီ' ကား ထွက်သွားတာကို ရပ်ကြည့်နေမိရင်းမှ လှည့်လိုက်စဉ် အောက်ထပ် အိပ်ခန်းထဲမှ သူမ ထွက်လာတာနှင့် ဆုံလေတော့၏။

“ကိုကြီး”

“ဒီမှာ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်လာပေးတယ်။ နေ့မနား ညမနားလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားလေနဲ့”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာစဉ် မနေ့က ဝယ်လာခဲ့ပါသည့် ပစ္စည်းထုပ်ကို တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့တာပါ။ Plastic အိတ်နှင့် ထည့်ထားပါသည့်အိတ်ကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်ပါ သည့် အပြုံးလေးကြောင့် ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ နှစ်သက် သဘောကျသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က လင်းခနဲ လက်သွားတာ မဟုတ်လား။

“အဖြူနဲ့အနက်ပဲမှာလိုက်တာ အရောင်တွေပါ ဝယ်လာ တယ်”

“ဘာလဲ မလိုချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးလှလို့ပါ”

“ကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆေးခန်းသွားကြတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေနှင့် သူက ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် အန်တီက

ဆိုင်ဖွင့်ရက်မို့ အပြင်သွားဖို့ပြင်ပြီး ထွက်လာလေ၏။ ဧည့်ခန်းမှ နှစ်ယောက်သားရပ်ပြီး စကားပြောနေတာကို မြင်သွားသဖြင့် သူ-
ဂိုဒေါင်ထဲမှ ကားထုတ်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။ လူကြီးတွေေ
မှာ နေရကျပ်သလို စိတ်က မလုံသလိုဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

“ဒါက ဘာတွေဝယ်ပေးပြန်တာလဲ”

“ပုံမှာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပါ ဖေဖေ”

“ဪ... ဪ”

ဟော! လာပြန်ပြီ ဒီအာမေသိုတ်သံ။ ဒီအသံက တမင်
တကာပြုသည့်အသံမှန်း သူသိနေပါ၏။ တိုက်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်
ရပ်ထားသည်က အန်တိုကားမို့ သူက ရှေ့ဆက်လျှောက်ရန် ကျွေ့လိုက်
မိစဉ် ဖေဖေက အနောက်မှ လှမ်းခေါ်ပြန်လေသည်။

“စောသေးတယ် မဟုတ်လား သားကြီးရဲ့။ ဆေးခန်းက
နေ့လယ်မှ သွားရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကားရေဆေးထားမလားလို့”

“အဲဒါ ဖိုးကျော်ကိုခိုင်းလေ၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာလား”

အလို! ရှောင်ဖို့တောင်မှ အခွင့်မရပါလားနော်။ ကျန်တဲ့သူ
တွေက ဘာမှမသိဘဲ ဖေဖေကရိပ်မိပြီး ပြောခဲ့တာကြောင့် မျက်နှာ
ပူစရာပါ။ အန်တိုကားထွက်သွားပြီမို့ ဂိုဒေါင်ဘက် မလျှောက်ဖြင့်

ဘာဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရပြန်လေ၏။ ‘ချို’ နဲ့ကိစ္စကို မေဇီမှာ
ဆင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်တာမေချိုတို့မိသားစုနဲ့ Hotel မှာ Dinner ကျွေးဖို့
Date ထားတယ်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ဒီအချိန်ကို တစ်ချိန်ချိန်တော့
ခရောက်လာမည်မှန်း သိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာ
အမှန်ပါ။ ဆုံစေချင်တော့လည်း ဆုံရမှာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။
သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ ချိန်းတာတောင်မှ သူ့ကို
ဆိုင်ပင်ပါတဲ ဖေဖေကိုမှ ပြောရပါသလား ‘ချို’ ရယ်။

“ဘယ်တော့လဲ ဖေဖေ”

“Last week sunday ပေါ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“သားကြည့်ရတာ စိတ်မပါသလိုကြီးပါလား”

“ဒီလိုပါပဲ ဖေဖေရာ”

“ယောက်ျားလေးက တက်တက်ကြွကြွရှိရမှာပေါ့ သားကြီး။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အေးစက်စက် တုံ့ပြန်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲနေတတ်တာ ဖေဖေသိပါတယ်”

“အဲဒါတွေ အငယ်ကောင်နဲ့ကွာတာပေါ့။ သားငယ်ဆို

မကျေနပ်ရင် ဘွင်းဘွင်းပြောပြီး ဆန့်ကျင်ပြတတ်တာ”

သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆိုးတဲ့သားကို ဖေဖေတို့ ဖွဲ့ချစ်ပြနေတာမဟုတ်လား။ ရိုင်းပျာသည်ဟု မမြင်ကြဘဲ နွဲ့ဆိုးလေး ဆိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့ကြလို့လည်း ‘စွဲသတ္တိ’ တစ်ယောက် ကဲချင်တိုင်း ကဲပြလာတော့တာလေ။ အငယ်လုပ်တာမှ အမှန်ထင်ပြီး သူနှင့် ‘သင်လုံးပုံ’ ကိုတော့ စိတ်ထဲတောင်မထားချင်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။

“တစ်ခါတလေ ဆန့်ကျင်တာမျိုး လုပ်ပါဦးလား စွမ်းဆောင်နိုင်”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ဖေဖေ။ လူကြီးတွေကောင်းစေချင်လို့ လမ်းညွှန်ပြတာကို မလိုက်နာတတ်ရင် ရိုင်းရာမှာပေါ့”

“လူငယ်ပီသစေချင်လို့ ပြောတာပါ သားရဲ့။ မင်းကိုကြည့်တာ အသက် (၆၀) အဘိုးကြီးလိုပဲ။ ပုံစံကိုက အေးစက်စက်တို့တတ်လို့ ပြောနေတာ”

ကောင်းပါလေ့။ သားဖြစ်သူကို ဒီအဖေက အဘိုးကြီးနှင့် နှိုင်းပြရပါသလား။ အေးအေးဆေးဆေးငြိမ်းပြီး နေတတ်သည့် သားတော့ ပြောချင်နေတာပေါ့လေ။ ပူပူလောင်လောင် သားလေးကိုတော့ ပိုချစ်ကြပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ‘ချီသံ

လက်မထပ်နိုင်ပါဟု သူပြောလျှင်ရော လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ပြောချင်ဖြင့် သားငယ်ရဲ့ရှေ့မှာ လမ်းပြရမည့်သားကြီးဆိုပြီး ဆုံးမကြဦးမှာ မှန်ပါပဲ။ ကဲ! ဘာလုပ်ရမှာလဲ ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’။

“ကိုကိုကြီး phone မြည်နေပါတယ်ရှင့်”

“အေးအေး”

ညွှန်ခန်းစီရိုပေါ်မှာ တင်ထားပါသည့် phone သံကြောင့် မြည်ပြည့် က လှမ်းပြောပေးလေ၏။ ဖေဖေနှင့် စကားပြောနေရာမှ သေရပ်လိုက်ပြီး phone တင်ထားရာဆီ လျှောက်လိုက်စဉ် အောက်ထပ်ခန်းထဲမှ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ ထွက်လာပါသည့် သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ကြည့်ပါဦး။ အဝါနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ နှုတ်ယဉ်လေးလှလိုက်တာ ‘သက်လုံးပုံ’ ရယ်။

“ဟယ်လို! ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲထွက်လာတော့မှာပါ။

ဟုတ်ကဲ့ Thanks နော်”

“ဆေးခန်းကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဒေါက်တာစောရောက်မှာမို့ စောစောလာပါတဲ့။ ညီမလေး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြမယ်လေ”

“ကားဆေးတာ ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“အေး”

“ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ”

အဆင်သင့်ဆေးပေးထားပါသည့် ကားတံခါးကို ‘ဖိုးကျော်’ က ဖွင့်ပေးလေ၏။ ‘ညီမလေး’ ကားပေါ်တက်တာကို စောင့်ကြည့်ပြီး မှ ကားမောင်းမည့်တစ်ဖက်ကို ဆက်လျှောက်ရင်း တက်လိုက်ပါသည်။ ကားစက်နှိုးစဉ် တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်နေပါသည့် ဖေဖေကို မြင်လိုက်လေ၏။ ဘာများမှာဦးမလဲဟု သူလှမ်းကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှ မပြောတာကြောင့် ကားကိုသာ မောင်းထွက်လိုက်ရပါသည်။

“ကိုကြီးကို ဆူသေးလို့လားဟင်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဆူပါဘူး ညီမလေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားပြောတာ သိပ်မတွေ့လို့ပါ”

“ကိုယ်တို့က အိမ်မှာမပြောဖြစ်လည်း ကုမ္ပဏီမှာ ပြောကြပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပုံက ကိုကြီးတို့သားအဖ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ရှောင်နေသလားလို့ ထင်မိတာပါ”

ကြည့်စမ်း! ရိပ်မိနေတာတဲ့လား။ တကယ်လည်း အိမ်မလှ တွေကို သိပ်ပြီးရင်မဆိုင်ပါပဲ (ထမင်းစားချိန်မှလွဲ၍) တမင်ရှောင်ဖြစ်

နေတာအမှန်ပါ။ နဂိုကတည်းက စကားနည်းသည့်သူမို့ ဘယ်သူမှ မထင်ဘဲ မရိပ်မိဘူးဟု ထင်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမက သိနေရပါသလဲ။

“ဆေးခန်းရောက်ပြီ”

စကားမဆက်စေရန် တမင်တကာ ဖြတ်ပြီး ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆရာဝန်တိုင်မည့်နေရာဆီသို့ သူမ လက်ကို ဘွဲ့ကိုင်ရင်း လာခဲ့ပါသည်။ ခုံတန်းမှာ ခဏနားပြီးနောက် နာမည်ခေါ် နေပြီမို့ သူတို့အလှည့်ရောက်ပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ကျောက်ပတ်တီး ဖြေရမည်မို့ မြန်မြန်ပြီးမှာပါ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေရဲ့လား”

“ခြေထောက်ငြိမ်ပေမယ့် လက်ကမငြိမ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ နာနေသေးလား သမီး”

“နာတော့ မနာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ အရမ်းယားတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ ဖြစ်လေ့ရှိတာပဲ။ နောက်ဆို သတိထား ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်လွှာလေးသုံးပြီး ကပ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ထုတ်ပေးသည့် သတ်တီးဖြည့်ပြီးစဉ် ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကို ကိုင်၍ ဟိုဒီလှည့်စေ

လျက် ခြေချောင်းလေးတွေကို ဆန့်ခိုင်းကွေးခိုင်းလေ၏။ စိတ်ရှည်
သည့် ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောနေတာကို သူငေးကြည့်နေမိလေသည်။
အပြုံးလေးက ချိုမြဲပြီး ရင်ထဲခွေးသွားရသလိုပါလား 'ညီမလေး'
ရယ်။

“Ok ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားလို့ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဖိတ်စာတစ်ခါတည်း ယူလာပြီထင်နေတာ”

“ဗျာ!”

“Wedding ဘယ်တော့လဲ ကိုစွမ်းဆောင်နိုင်”

“နောက်မှ”

ဒေါက်တာက အပြုံးဖြင့် မေးနေတာဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့
မပြုံးနိုင်ပါ။ ဆရာဝန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မြန်မြန်ခွဲရလေ၏။ စေ့စပ်ဖို့
တောင် မစီစဉ်ရသေးပါဘဲ Wedding တဲ့လား။ ထိုစကားလုံးက
ရင်ဘတ်ကြီးကို ဒုန်းကနဲလာဆောင့်သလို မြည်ပြီး နာသွားစေတာ
လေ။ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေပြီလင်းပါရဲ့
'စွမ်းဆောင်နိုင်'။

“ကိုကြီး ကိုကြီး”

“ဟင်”

“မီးစိမ်းနေပြီလေ”

“ဪ အင်း”

အတွေးတွေလွန်နေမိသဖြင့် မီးပွင့်မိနေရာမှာ ကားရပ်နေစဉ်
နောက်ကားတွေမှ ဟွန်းတီးနေတာကိုတောင် မကြားနိုင်ပါလားနော်။
ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်စဉ် အရှိန်မြင့်သွားသဖြင့် သူမထံမှ အော်သံ
ထွက်လာလေ၏။ သူက အော်တိုဂီယာကို မေ့ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ဘာကိုလုပ်လိုက်မိတာပါလိမ့်။ ကားရှင်းသည့် လမ်းထဲ ကွေ့လိုက်တာ
ဘာမှမဖြစ်တာ တော်ပါသေးရဲ့။

ဘတ်စုံကို ဝဲကြည့်လိုက်၏။ သိပ်များနေမလားဟု တွေးမိလေသည်။

“ရင်ထိတ်လိုက်တာ မာမီရယ်”

“မာမီ တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်လာတာပါနော်”

“မာမီကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီညစားရမယ့်ကိစ္စကို ခြောက်”

“ဘာလဲ၊ တစ်ခါတည်း စေ့စပ်စကားပြောမှာကိုလား”

“အင်းပေါ့”

“ဖြစ်သင့်တာကြာပါပြီ sweetie ရယ်။ သမီးတို့တွေ့တာပဲ နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီဟာ။ ဒီလောက်ဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခလုလာတာ အချိန်လောက်ပါပြီ သမီးရဲ့”

မာမီပြောတာကိုခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမိ၏။ သူကရော ဒါကို နားလည်ပါရဲ့လား။ ‘မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်’ ဆိုသည့်အတိုင်း ‘ချို့’ ဘက်ကချည်း ဆက်သွယ်ရတာ စပြီးစကားပြောနေရတာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ‘ကို’ကဖြင့် ခုချိန်ထိ ‘ချို့’ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီး စေ့စပ် ကြံစို့ဆိုပြီး Welcome လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ လူကြီးတွေကသာ ချေဆောင်ပြီးခေါ်သည့်အတိုင်း လိုက်လျှောက်နေတာပဲလား ‘ကို’။ ဘယ်အခါမှ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ‘ချို့’ ကို လက်ကမ်းပေးမှာတဲ့လဲ။

“ချို့တို့ထင်ထားသလို မဖြစ်ရင်ရော”

(၂၃)

ညစာစားမည်မှန်း သိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုကြည့် ကောင်းစေရန် ပြင်ဆင်နေမိ၏။ ဆံပင်ကို ခါတိုင်းလိုစည်းတာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ အသာလေးခေါက်တင်ညှပ်ထားလိုက်ပါသည်။ နဂို ဆံပင်ခွေးလေးတွေကြောင့် ဘယ်လိုပဲထားထား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှသည်ဟု ထင်မိလေ၏။ ဒါဖြင့် ‘ကို’ ကရော။

“မှန်လည်းပေါက်ကုန်ပါဦးမယ် သမီးရယ်”

မာမီဝင်လာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးရန် ပြင်ဆင်နေရာမှ လှည့် ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်ခုံးခြယ်တာ၊ မျက်တောင်ဆိုးတာတို့ကို လုပ်ပြီး နေပြီမို့ ဒီနှုတ်ခမ်းက နောက်ဆုံးပြင်ဆင်ခြင်းပါပဲ။ အဝတ်အစားလဲပြီး မှသာ ပြန်ဆိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခုံမှထရပ်လိုက်မိလေသည်။

ခုတင်ထက် အသာတင်ထားပါသည့် အရောင်ဖျော့ဖျော့

“ဟောကြည့်! အဖျက်က အရင်ပြောပြန်ပါပြီ။ စွမ်းက ဒီ လောက်ထိမယဉ်ကျေးတဲ့ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရယ်”

“မာမီ မသိဘူးနော်”

“ဘာကိုမသိတာလဲ”

ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ အဝတ်အစားလဲရန် ထိုင်လိုက်ပေ မယ့် ဒီအကြောင်းကိုမှ ခေါင်းထဲသို့ တွေးမိရတာပါလိမ့်။ စောစောက လန်းဆန်းနေပါသည့် စိတ်က ချက်ချင်း နွမ်းလျသွားရသလိုပါလေ။ ‘ညီမလေး’ ဟု ခေါ်သံနွေးနွေးကို သံသယဝင်လို့ ရပါမလား။ ဒီ အကြည့် ဒီအခေါ် ဒီလေသံကိုက ‘ချို’ အပေါ် ခေါ်ပြောနေပါသည့် အတိုင်းအတာထက် ပို၍ ချိုသာပြီး နွေးထွေးနေသလို ခံစားနေမိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“Sweetie”

“သက်လုံးပုံကို ပြောချင်တာ”

“ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဖွဲ့နဲ့ကျီကြားမှာ ရပ်နေသလို ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ချိုစိတ်ထဲ ထင်တာထက် လက်တွေ့ခံစားရတာကို ပြော တာပါ မာမီ”

“သမီးကလည်းကွယ်”

“သဘောထားသေးတယ်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး မာမီ။ တစ် အိမ်တည်း အခန်းချင်းကပ်လျက် နေကြမှန်းသိကတည်းက စိတ်ထဲ မအေးတာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ ဇွဲက ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်ပြလေ။ ကိုက သူ့အပေါ် ပိုကရုဏာသက်သလို ဖြစ်တာကိုက စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာတာ”

“သမီးဆိုလိုတာက အနေနီးပြီး ငြိတွယ်သွားမှာကိုစိုးတာ လား”

“အနေရင်းနီးပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားတာ ကို စိုးရိမ်တာမဟုတ်ပါဘူးမာမီ။ ကိုက ဒီလောက်အလွယ်တကူနဲ့ ယိုင်လဲတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်သလို သက်လုံးပုံဆိုတာ ဣန္ဒြေ သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ သူ့နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံ ကိုကြည့်ကတည်းက သိနိုင်တာပါ”

“ဒါဖြင့် သမီးက ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်စုံကို ကိုင်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ ပါ၏။ ဒီ colour ကို မနှစ်သက်ပေမယ့် ‘ကို’ နှစ်ခြိုက်မှန်း သိနေ သဖြင့် တမင်ရွေးပြီးချုပ်ခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်လား။ အစကတည်းက သူ့ အကြိုက် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပြီး နေနိုင်ပါ့မလားဟု ‘ချို’

ကိုယ် 'ချို' မေးလိုက်မိပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ သဘောထားတွေ တိုက်ဆိုင်မှုမရှိလာလျှင် မည်သို့ သုံးသပ်ရပါမည်နည်း။

“ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထက် ပိုချစ်လာမှာကိုပါ မာမီ”

“ဘာရယ်”

“ပြောတာတော့ ညီမလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုပြီး ပြောနေတာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခြေအနေထဲမှာ ထင်မထားတဲ့အရာတွေ အများကြီး ပျော်ဝင်နေသလိုပဲ မာမီ။ စာနာတတ်တာ၊ ကရုဏာသက်တာ၊ ဖေးမ ကူညီပေးတာတွေက ကြာလာတာနဲ့အမျှ တစ်စစနဲ့ တိုးပွားလာရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ”

မာမီက 'ချို' ကိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေ လေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်။ 'ချို' နဲ့က လူချင်းတွေ့ရတာထက် phone နဲ့သာ မကြာမကြာ စကားပြောရတာပါ။ သူမနှင့်က နေ့နေ့ညည အမြဲတွေ့ခွင့်ရနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အကြည့်ချင်းဆိုပြီး အပြုံးတွေ ဘယ်နှကြိမ်မျှ ဖလှယ်ပြီးနေပြီလဲ။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဖက်ခန်းမှာ ရှိနေ သည်ဆိုသည့် အသိဖြင့် နားစွင့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်သံပြန်နေလျှင် ရော ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်လည်း လျှပ်တစ်ပြက် ပေါက်ဖွားနိုင်သည့်အရာလေ။

“Engage လုပ်မယ်ဆိုပြီး ငြင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

မာမီ”

“သမီးကလည်းကွယ် စိုးရိမ်ရန်ကော”

“ကိုက ချိုကို ခုထိသဘောကျပြီး ကြိုက်နေပြီလို့ တစ်ခါမှ မပြောသေးလို့ပါ မာမီ။ တကယ်ဆို ဒီလောက်အချိန်အတိုင်းအတာ အရ ပြောရမှာပေါ့”

“သမီးရယ် ဒီအရွယ်မှာ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ပြောပါ မလား။ စွမ်းက အနေအေးပြီး စကားနည်းမှန်းသိပြီးသားပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ ပြောသင့်တာတော့ မှန်မှာပေါ့ မာမီ”

“အင်းလေ၊ ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ချစ်တယ်” လို့ မပြောနိုင်လည်း သံယောဇဉ်ရှိပြီး အချိန် ကြာလာတာနှင့် တွယ်တာတတ်တတာကိုတော့ သိရမှာပါ။ လောကမှာ မချစ်ပေမယ့် မနှစ်သက်ဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြသူတွေ ဘယ်နှ ယောက်များရှိခဲ့ပါသလဲ။ ထိုစုံတွဲတွေထဲမှာ 'စွမ်းဆောင်နိုင်' နှင့် 'ချိုသံစဉ်' ရော ပါဝင်နေသလား 'ကို'။

“သွားကြမယ်လေ သမီးရယ်။ ဒယ်ဒီစောင့်နေတာကိုး”

“နေပါဦး မာမီ”

“ဘာလဲ”

“ကိုသာ ကိုသာ ... ချိုအပေါ် တကယ်မချစ်နိုင်ရင်

ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ရှေ့မဆက်ဖို့ ကြိုပြောပါရစေ"

"သမီးကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်ရသလား"

"အချစ်နဲ့စစ်မှာ တရားမျှတစရာမလိုဘူးဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တဲ့လူကိုတော့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လက်မထပ်ပါရမေ့လား မာမီ"

"ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်"

"ကိုကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိလို့ပါ မာမီ"

"Sweetie"

"သူ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့သာ တစ်သက်တာ လက်တွဲချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ချို့ရင်ထဲက ဆန္ဒအစစ်အမှန်ပဲ"

"အေးပါ။ သေချာပြောကြည့်ပြီးမှ သိရမှာပေါ့။ အဝတ်အစားလဲတော့နော်။ မာမီတို့အောက်မှာပဲ စောင့်နေမယ်"

မာမီက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို ဆိုးလိုက်ပါတယ်။ မလိုက်ဖက်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် လိမ္မော်ရောင် Lip stick ဖြင့်ထပ်၍ ဆိုးလိုက်ရလေသည်။ ဘာဆိုးဆေးမှ မတင်ပါဘဲ နဂိုနီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိတာမို့ ခေါင်းခါလိုက်ရပါသည်။ မပြင်မဆင် မခြယ်သပါဘဲ လှသည့်အလှတရားက 'သက်လုံးပုံ' ထဲမှာ

ဘာလို့ရှိရပါသလဲ။

"စွမ်းတို့လည်း အခုထွက်လာနေပြီတဲ့"

ကားနားမှာရပ်စောင့်ရင်း phone ပြောနေသည့်မာမီက 'ချိုဆင်းလာတာကို လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ Driver မောင်းသို့မည့်ကားပေါ်သို့ မာမီတို့နှင့်အတူ တက်စီးခဲ့ပါသည်။ ပျော်သင့်သလောက် အပျော်ကမရှိသဖြင့် မျက်နှာမှာ အဖြူးက ပျောက်နေလေ၏။ Hotel ရှေ့ကားရပ်စဉ် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် 'ကို' တို့ကားရပ်လာတာမို့ သက်ပြင်းရှိုက်မိလေသည်။

ရောက်လာတာ တော်သေးတာပေါ့နော်။

"သားငယ်လိုက်မလာဘူးလား"

"မလာဘူး မမေချို။ မအားဘူးတဲ့လေ။ အလုပ်လုပ်မှပဲ အိမ်မှာမရှိတာ ပိုပျောက်နေသလိုပါပဲရှင်"

"ဟုတ်တာပေါ့။ အလုပ်လုပ်ချင်မိတ်လေးရှိလာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ"

"လဟာပြင်ခန်းမမှာ Booking လုပ်ထားတယ် ကိုအောင် နိုင်။ သွားကြစို့"

တက်တက်ကြွကြွဖြင့် လူကြီးတွေ ဦးဆောင်ရာနောက်ဆီမှ သူနှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ Wedding

လုပ်ချင်စိတ်ပေါ်စေရန် မာမိတို့ တမင်စီစဉ်ထားမှန်း ရိပ်မိပါသည်။ နှစ်မိသားစု Dinner ပွဲမှာ 'သက်လုံးပုံ' ပါမလာ၍ ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

“သားကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်ရည်နည်းနည်းစစ်သွားသလားလို့၊ အရမ်းကြီးတော့ မပိန်သွားပါဘူး”

“Project အသစ်အတွက် အားစိုက်နေရလို့ပါ အန်တီ၊ ခုတစ်လော အိပ်ရေးလည်း မကြာခဏ ပျက်လို့ပါ”

“ဆေးလေး ဘာလေးသောက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်းဖြင့် ငြိမ်နေပါသလား။ စားစရာတွေမှာထားတာမို့ waiter တွေက စားပွဲပေါ်လာတင်ပေးလေ၏။ ပူပူနွေးနွေး စားသောက်စရာတွေကို စိတ်မဝင်စားသည့်နှယ် ညရှုခင်းကို ငေးနေပြန်လေသည်။

ညဘက်အိမ်မပျော်တာက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။

“သုံးဆောင်ပါ ကိုအောင်နိုင်။ မခင်ထားရော သားပါ ဝအောင်စားပါဗျာ”

“အားနာလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ထမင်းဟင်း

ခိတ်ကျွေးခဲ့တာပဲရှိတာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Hotel မှာ ခေါ်ကျွေးရတာလဲ”

“မေချိုတို့က အိမ်အလုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ အိမ်ရှင်မမှမဟုတ်တာကိုအောင်နိုင်ရဲ့။ ဒါကြောင့် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သဘော့ စကားလည်း ပြောကြရင်း ညစာလည်း စားဖြစ်အောင် ဒီလိုစီစဉ်လိုက်ရတာပါ”

“ဒီခေတ်မှာ အိမ်အလုပ်နိုင်နင်းတဲ့ အိမ်ရှင်မမျိုးက ရှားပါဘယ် မမေချိုရယ်။ ခင်လည်း အပြင်ထွက်ငွေရှာနေတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ဇနီးသည်ချင်း ရင်ဖွင့်ရင်း ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ချီးမွမ်းတာ၊ ကဲ့ရဲ့တာမျိုးမရှိဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆုံတွေ့သည့်ပွဲပါပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တမင်တကာ စီစဉ်သည်ဆိုသည့် အပြောကြောင့် သူက 'ချို' ကိုပင် မကြည့်ဘဲ ထမင်းကိုစိတ်မဝင်စားသလို ဖြည်းဖြည်းပင် စားနေလေသည်။

“စားလို့ကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ အများကြီးမှာထားတာ စားမကုန်ဘဲ

နဲ့”

“အချို့ပွဲချလို့ရပါပြီ”

ထမင်းစားချိန်မှာ မပြောဖြစ်သည့်စကားက ကော်ဖီနှင့်အချို့
ပွဲမှာတော့ ပြောတော့မှာပါ။ သူက ကော်ဖီခွက်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်
လျက် ငြိမ်နေလေ၏။ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည့် အခြေအနေက 'ချို့
ကို ပို၍ပူပန်စေသည့်နယ်ပါ။ ခက်သည်က 'စွမ်းဆောင်နိုင်' ဆိုတာ
စိတ်ထဲမပါဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြုမူတာမျိုး မလုပ်တတ်
တာပါလေ။

"လာမယ့်နှစ်မှာ သမီးကို အင်္ဂလန်လွှတ်ဖို့ရှိတယ်။ ဘွဲ့တင်
ယူရမှာမို့ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ကြာမှာပါ"

"ဪ"

"အဲဒါ သမီးမသွားခင် သားနဲ့ Engage လုပ်ဖြစ်မလားလို့
တိုင်ပင်ကြည့်တာပါ ကိုအောင်နိုင်"

"ဟုတ်တာပေါ့။ မသွားခင် စေ့စပ်တာက ပိုသေချာမယ်
သားသဘောကရော"

"-----"

"သားကြီး"

"ဟင် ဗျာ"

"သားသဘောတူရဲ့လား မေးနေတယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေတို့သဘောပါ"

ဒါပဲလား။ စေ့စပ်လက်ထပ်ရမယ့် ကာယကံရှင်မဟုတ်ဘဲ
ပေဖေတို့သဘောတူလား။ မာမိနှင့် 'ချို့' အကြည့်ဆုံသွားစဉ် မျက်ရည်
လဲလာသည်ကို လူမမြင်အောင် ထိန်းလိုက်ရလေတော့၏။ ဪ 'ကို'
မယ်။

(၂၄)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“လာပြီ လာပြီ”

ရှေ့ခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် နားစွင့်လိုက်မိ၏။ ဘယ်သူက များ သူမအခန်းတံခါးကို လာခေါက်ရပါသလဲ။ ‘ပြည့်ပြည့်’ တို့ဆိုလျှင် အသံပေးပြီး နာမည်ခေါ်ပြီးမှ တံခါးခေါက်တတ်တာပါ။ တအောင့်ကြာမှ တံခါးဖွင့်သံ ထွက်လာလေသည်။

“ဪ”

“ခဏလိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“လိုက်ခဲ့ဆိုလိုက်ပေါ့ သက်လုံးပုံရဲ့။ အမေးအဖြန်းက ထုလိုက်တာ”

“အဲဒါ ပါးစပ်နဲ့ပဲပြောလေ။ ဘာလို့ လက်ကို ဆွဲရတာလဲ”

“လာပါဆိုမှ”

ခြေသံတွေကြားလိုက်ရသဖြင့် အခန်းထဲမှာ computer သုံး၍ စာရင်းလုပ်နေရင်းမှ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်မိပါ၏။ ‘ညီ’ ဘာ သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်လျက် အိမ်အောက်ထပ်ကို ခေါ်သွားတာပါ။ ဘာတွေလဲ။ မတည့်သည့်နှစ်ယောက်က အခြေအနေတွေ ဒီလောက် ဘိုးတက်နေပြီလား။

“လက်ကိုလွှတ်ပါ။ ချော်လဲတော့မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ sorry!”

လှေကားဆင်းစဉ်မှာမှ လက်လွှတ်ပေးလေတော့၏။ လူကို အတင်းဆွဲခေါ်လာတာမို့ လက်ကောက်ဝတ်ပင်ညှိပြီး နာကျင်သွားရတာ အမှန်ပါ။ အောက်ထပ်ညှိခန်းကို ဖြတ်၍ ခြံထဲခေါ်လာသဖြင့် ဝေဝေခေါ်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ရုတ်တရက် သူက သူမကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိလုပ်ပြသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိပါသည်။ ဘာကိုများ အထူးအဆန်းပြမှာမို့လို့လဲ။

“Ready ပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြည့်ဖို့လေ”

“အင်း”

“ဒီမှာပါ”

“ဟယ်! လှလိုက်တာ။ ဘယ်ကနေရှာဝယ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲတွေ့လို့ ဝယ်လာပေးတာပေါ့”

“အဲဒါ မြက်ခင်းပတ်လည်မှာ ဘောင်ခတ်ပြီးစိုက်လိုက်ရင် အရမ်းလှသွားမှာ သိလား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့။ သိလို့ ဝယ်လာပေးတာပဲဟာ”

“တော်လိုက်တာ”

“ကိုယ်လား”

“အင်းပေါ့။ ဝိုင်းကူစိုက်ပေးမှာ မဟုတ်လား”

“No! No! ဒါတော့ ဝါသနာမပါဘူး။ Make yourself!”

“အင်းပါ ဝယ်လာပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြောဆိုနေပါသည့်မြင်ကွင်းလေးက ရင်အေးဖွယ်ရာပါ။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာက ပူလောင်ပြီး နွေလို ဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ကားရိုထောင်ရှေ့ထောင့်နားမှာ ချထားပါသည့် ပျိုးပင်ထုပ်လေးတွေမှာ ပန်းပွင့်တို့က ရောင်စုံလေးတွေပါပဲလား။

သူမနှလုံးသားကို အခုန်မြန်အောင် ပြုစားနိုင်ပြီလား ‘ညီ’။

“ကိုကြီး Engage လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိပြီလား”

“အင်း”

“ခြံထဲရော အိမ်ထဲမှာပါ ပိုလှအောင် Decoration ပြင်ပေးလေ။ ဧည့်သည်တွေလာကြမှာ”

“စေ့စပ်တာက သတို့သမီးဘက်က အိမ်မှာလုပ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အိမ်ကိုလည်း အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေ လာကြမှာလေ”

ကြည့်စမ်း! ဒါက တမင်သက်သက် အကြောင်းရှာပြီး သူမကို ခိုင်းစားနေတာပါလား။ ဟိုကလေးမက ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ပန်းပင် ဝယ်လာပေးတာနှင့် ပျော်နေပုံပါ။ ‘ညီ’ တစ်ယောက်ကတော့ အလုပ်သုပ်နေပြီမို့ လိမ္မာပြီလားထင်ပါတယ် ဒုံရင်းကဒုံရင်းပါပဲလား။

“အရင်ကတော့ ဒီတိုင်းပစ်ထားကြပြီး”

“ဒါကြောင့် အခုလုပ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဘာလဲ မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မလုပ်ချင်ရင် ပြန်တော့လေ။ ကိုကြီးပွဲပြီးရင် မင်း ဒီမှာ နေရာမှ မလိုတော့တာ”

“ရှင်!”

“ညီညီ!”

“ဟာ! ကျစ်! ရောက်လာပြန်ပြီ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“နောက်တာပါ ကိုကြီးရ”

“ဒါ နောက်တာလား။ နောက်စရာရှားလို့ တခြားနည်း မရှိဘူးလား”

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စပါဗျ။ ကိုကြီးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး အနေသာကြီး”

“မင်း တမင်နှိပ်စက်နေတာကို ငါမသိဘူးထင်နေလား”

“ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“တခြားကိစ္စ ခိုင်းတာကို ငါမပြောဘူး ဇွဲသတ္တိ။ မင်းနှုတ်ကနေ မနေချင်ရင် ပြန်ဆိုပြီး နှင်စရာမလိုဘူးကွ။ သက်လုံးပုံကို ဘာများထင်နေလဲ”

“ကိုကြီး”

“အသာဖယ်နေ၊ ငါ ဒီမှာပြောနေတယ်”

“နေပါဦး ပုံပြောပါရစေ”

“မပြောနဲ့”

‘ညီ’ က လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ရင်း သူ့ကို မထိတင်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ညီအစ်ကိုတွေ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်တာမျိုးတော့ ဘစ်ခါမှ မရှိဖူးပါ။ သို့သော် ယောက်ျားလေးတွေမို့ စကားများတိုင်း လက်သုံးတတ်တာ သဘာဝဆိုတာကိုဖြင့် သိထားပါသည်။ အခုလည်း ဒင်းလုပ်ပေါက်က ရိုက်ပေါက်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

“သူများသားသမီးကို ဒီလောက်မနှိပ်စက်နဲ့ကွ”

“လာပြန်ပြီဒီစကား။ သူနဲ့ကိုကြီးက ဘာဆိုင်လို့ လိုက်ပြီး ပြောနေတာလဲ”

“တော်ရုံသင့်ရုံပဲ ကောင်းမယ် ညီ။ မင်းလုပ်ပုံအရမ်းလွန်နေပြီ”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်နေလို့လား။ နေ့မနား ညမနားခိုင်းစားတယ် ပြောရအောင် ဘယ်မှာလဲ သက်သေ”

“မင်းဟိုဟာစားချင် ဒီဟာချက်ကျွေးဆိုပြီး ပြောတယ်လေ”

“အင်းလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာပြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကျွေးခိုင်းရတာနဲ့ ကော်ဖီဘူးနဲ့ ထည့်ခိုင်းတာတွေရော၊ ပူတင်းဖုတ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး အချိန်မတော် လုပ်ခိုင်းတာ ဘာသဘောလဲကွ!”

‘ညီ’ က သူ့ကို အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဘာလဲ ဒါကို သေးသေးမွှားမွှားဟု သတ်မှတ်ထားပါသလား။ ဒါဖြင့် ခေါင်းအုံးစွပ်အရောင်မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး အသစ်ချုပ်ခိုင်းတာကရော၊ ထမင်းစားချိန် ပုံမှန်အတူမစားဘဲ နောက်မှလာစားပြီး ဟင်းချေးများ တာက တမင်နှိပ်စက်နေတာမဟုတ်လျှင် ဘာတဲ့လဲ 'ဒွဲသတ္တိ' ရယ်။

“အဲဒီတော့”

“ဘာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲလို့မေးတာလေ။ ကံယကံရှင်တောင် ဘာမှမပြောဘဲ လုပ်ပေးနေတာ။ ကိုကြီးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်စွက်ဖက်ရသလား”

“မင်း!”

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီလေ။ ကိုကြီးက မမချိုနဲ့ပဲသက်ဆိုင် တာ။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်တဲ့လူ။ ကိုကြီးက အနေသာကြီးပါ။ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်ချင်နဲ့”

“တော်ကြပါတော့၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ စကားများကြပြန်ပြီ”

“ဒါ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလား”

“အမေ့!”

ရုတ်တရက် လှည့်အော်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားရလေ၏။

ခုချိန်ထိ သူမကြောင့် ပြဿနာဖြစ်တာက မရင်သေးပါလား။ အငယ် ကလည်း အငယ်၊ အကြီးကလည်းအကြီး အလျှော့မပေးကြဘဲ စကား များနေပြန်ပြီလေ။ ဖြန်ဖြေမည့်လူကို အော်ထုတ်တာကြောင့် ဘယ်လို လုပ်ရမည်မသိတော့ပါ။ ညနေစောင်းလမ်းလျှောက်ထွက်သည့် ဖေဖေ ရော ဆိုင်သွားသည့်မေမေပါ ပြန်မရောက်သေးသည့်အချိန်မှာမှ ဒီ နှစ်ယောက်က တွေ့ကြပြန်ပြီလား။

“ဆိုင်တဲ့လူဆိုပြီး နှင်ထုတ်နေတာက ဘာသဘောလဲ”

“ဒီလိုပဲ နိုင်ရာပြောတာပေါ့”

“နိုင်စရာလားကွ! မင်း တစ်သက်လုံးများ သက်လုံးပုံကို အနိုင်ယူပြီး နှိပ်စက်ဖို့ စဉ်းစားထားသလား”

“ကိုကြီး! ဘာစကားလဲဗျ”

“မင်းပုံစံ မင်းအချိုးကို မြင်လို့ပြောနေတာလေ။ မဟုတ်လို့ လား။ မင်းမုန်းတယ်ဆိုပြီး တမင်နှိပ်စက်ပြနေတာတော့ မလုပ်သင့်ဘူး ဒွဲသတ္တိ”

“မုန်းတယ်ပြောတာနဲ့ တကယ်မုန်းတာလို့ ထင်ရောလား”

“ဘာ!”

“ဒီအထာတွေ ကိုကြီးမသိပါဘူးဗျာ။ ဒီခေတ်က I Love You so much ပြောမှ Ok မယ့်ခေတ် မဟုတ်ဘူး။ ကြာကြည့်လေး”

ပိုရုံနဲ့ peace ဖြစ်တဲ့ခေတ်ဗျ။ ကိုကြီးက ခေတ်ဆွေးဘဲကြီးပါကွာ”
“ဟေ့ကောင်!”

ဘုရားရေ! မုန်းတယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘာလဲ ဒါဖြင့် ဒီချာတိတ်နှစ်ယောက်က သူ မရှိစဉ်မှာ သူတို့ပြောတဲ့ အထာ တွေနဲ့ peace ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲလား။ လူကို ခေတ်ဆွေးဘဲကြီး ဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အပြောခံရတာထက် ပိုပြီး ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင် လာရတာအမှန်ပါ။ ‘ဇွဲသတ္တိ’ ကို ချစ်နေပြီလား ‘သက်လုံးပုံ’။

“ကိုကြီးဘာသာ မမနဲ့ Jealous ဖြစ်တာ No problem ကျွန်တော်နဲ့ သက်လုံးပုံကို လာမညစ်ချင်ပါနဲ့”

“မင်းမနိုင်စားရင် ငါပြောဖို့မှ မလိုတာ”

“နိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ညီညီနော် မင်း”

“နိုင်လို့လည်းရတယ်။ ကိုင်လို့လည်းဖြစ်တယ်။ ဟောဒီလို ရွတ်!”

“ဇွဲသတ္တိ!”

“အမလေး!”

သူမ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ရင်း ပါးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှေး လိုက်တာက သူ့ရင်ကို မီးမြှိုက်လိုက်သည့်နယ်ပါ။ ဒေါသက

ထောင်းခနဲ ထွက်လာပြီး ညီဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် သိသ လိုက်မိလေ၏။

ကွန်ကရစ်လမ်းထက် မှုလဲကျသွားပါသည် ‘ညီ’ က ဒေါသထွက်ပြီး တရှူးရှူး တရှဲရှဲ မဖြစ်ပါဘဲ ဟားတိုက်ရယ်မောနေ လေသည်။ မေးရိုးနေရာမှာ ညှိသွားပါလျက် စိတ်မဆိုးပါလား။

သူမက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်လျက် မင်သက်၍ သူ့ကို ကြည့်နေလေ၏။ ဒီလူကိုရိုင်းသည်ဟု မြင်လေပြီလား။

တကယ်ဆို အငယ်ဖြစ်သူထိုးလျှင်တောင် အကြီးဖြစ်သည့် သူက သည်းခံပေးနိုင်ရမှာလေ။

ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

“ပုံပုံ”

မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲစီးကျသွားပါ၏။ အခြေအနေက ဒီထက် ပိုဆိုးစရာမရှိတော့ပါ။ ‘ပုံ’ နားနားကပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မထိပါဘဲ ရွတ်ခနဲ အသံမြည်အောင် လုပ်ပြပြီး စလိုက်သည့် ညီဖြစ်သူ ကိုရော ဒေါသတကြီးဖြင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ပါလိုက်သည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုပါ နားမလည်တော့ပါချေ။

“မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်က ကိုယ်က ကျစ်! ခက်တာပဲ”

“ပုံပြန်တော့မယ်၊ ဒီအိမ်က အပြီးပြန်တော့မှာ”

ငိုရှက်ရင်း တိုက်ထဲပြေးဝင်သွားပါသည့် သူမကို မတားလိုက်
မိပါချေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ ဒီပြဿနာက ဖြစ်ရတယ်လို့၊ 'ညီ'က မှုံ့ပြုံးဖြင့်
ထိုင်လျက်သား၊ လဲကျနေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း သူ့ကိုပြောလိုက်
လေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ရန်စတာကများ ပျော်ရတယ်လို့။

“Done! bro”

“ဘာ”

“ပွဲသိမ်းသွားပြီလို့ ပြောနေတာလေ”

“မင်း”

“သူပြန်လာမှာကို စိုးရိမ်တာလေ”

“တမင်သက်သက်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့။ သူ့အသားကို မထိဘဲ kiss ဖေ
လိုက်တာ။ အသည်းထဲ ယားကျိယားကျိ မဖြစ်သွားဘူးလား”

“ညီညီ”

“ပြန်တော့မယ်ပြောပြီး ငိုသွားတော့ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံး
သားကြီး မြုတ်ကျလာသလို မထင်ရဘူးလား”

“မင်း မင်း”

“သက်လုံးပုံကို ချစ်ရင် ချစ်တယ်လို့ ပြောရတယ် ကိုကြီးရဲ့”

“ဘာ!”

“ဒီလိုကြီး ရေခဲနှုတ်ပိတ်နေနေလိုကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းဆိုတာထက် အချစ်မှာ
ဖွင့်ပြောဖို့လိုပါတယ်”

ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်၍ ဝင်လာပါသည့် ဖေဖေကိုမြင်လိုက်
ရစဉ် သူ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ရလေပြီ။ ဖွင့်ပြောရမှာတဲ့လား။
လောလောဆယ်တော့ အရှက်ကွဲရပြီ ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’။

(၂၅)

Night duty ဆင်းရန် ထွက်လာစဉ် phone သံမြည်လာ တာမို့ phone နားကျပ် ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ရပါ၏။ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ခဏရပ်လိုက်ရလေသည်။ ပြောမည့်သူက မပြောသေးမီ ဘဲ ငြိမ်နေတာကြောင့် phone နံပါတ်ကို ကြည့်မိစဉ် ရင်ထိတ်သွား ရလေ၏။

ဘုရားရေ! 'ကို' ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဟယ်လို”

“ချို ကိုယ်ပါ”

“ပြောလေ ကို”

“ခဏတွေ့လို့ရမလား”

“အခုလား”

“အင်း”

“နာရီဝက်လောက်တော့ရမယ်။ ချို ည၇။၀၀တိဝင်ရမှာမို့ပါ”

“အဲဒီလောက်ဆို ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်မှာတွေ့မှာလဲ”

“ဟိုတစ်ခါတွေ့ခဲ့တဲ့ Cafe ဆိုင်ဆို ဖြစ်ပါတယ်”

“အင်းလေ ရပါတယ်”

ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှိရာဆီသို့ ဆက်မောင်းလိုက်ပါ၏။ ‘ချို’ သွားမည့်ဆေးရုံနှင့် နီးသည့်ဆိုင်မို့ အဆင်ပြေလေသည်။ ဘာများ ပြောချင်လို့ပါလိမ့်။ ဒီညနေမှာပဲ ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ အပြင်ထွက်သွားတာ က အတူတူပါ။ ဘယ်သွားမည်ဆိုတာ မပြောသလို ‘ချို’ ကလည်း မမေးဖြစ်ပါလေ။

ကော်ဖီဆိုင်နားမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ ဆွေမည့်လူက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျနေလေသည်။ အချိန်သိပ်မရ ဘာမို့ သောက်စရာ coffee ကို ကိုယ့်ဘာသာ အရင်မှာထားလိုက်မိ သ်။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်စဉ် ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်လာ လေသည်။ မြန်တော့မြန်သားပဲ။ ဟိုတစ်ခါ Dinner စားပြီးကတည်း က မဆိုဖြစ်တော့တာမို့ ဒီတစ်ကြိမ် ကံကောင်းမည်ထင်ပါရဲ့။

“ကော်ဖီမှာနှင့်ပြီလား”

“အင်း ချို အချိန်သိပ်မရလို့ပါ ကို”

“Sorry ပါချို။ လူကြီးတွေက ဆုံပြီးပြောနေပြီမို့ ကိုယ်လည်း ချို့ကိုပြောမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

“ဘာများလဲ ပြောလေ”

အနီးသို့ waiter ရောက်လာ၍ ကော်ဖီလာပို့ပေးနေပြီမို့ သူ့အတွက်ပါ အဆင်သင့်ရနေချေပြီ။ အလိုက်တသိ လုပ်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် မျက်နှာပူတာကိုတော့ ဖုံးဖိမထားနိုင်ပါ။ လူကြီးချင်း ပြောဆိုခဲ့ပြီး အဆင်ပြေလာတာကြာမှ သူ့ဘက်ကစပြီး စည်းဖောက်သလိုဖြစ်နေရလို့ပဲ။

“ချို”

“အင်း”

“သောက်ပါ။ ပြီးမှပဲ ပြောတော့မယ်”

“ရပါတယ် ကိုရဲ့။ ကော်ဖီက အရမ်းအေးသွားရင် သောက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ သောက်ရင်းနဲ့ ပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ပြောဆိုတော့လည်း မပြောပြန်ပါ။ ကော်ဖီခွက် နှုတ်ခမ်းအပိုင်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်ဝှေ့၍ ဆော့ရင်း ငြိမ်နေလေ၏။ ဘာများပြောမှာမို့ ဒီလောက် စိတ်ငြိမ်အောင် ထားနေရပါသလဲ။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မကြာခဏ ချနေသည်က ဘေးရှိလူငယ်

သတိထားမိပြီး သိနေရချေပြီ။

“ကို”

“ပြောမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အားနာပြီး မျက်နှာလည်း ပူမိတယ်။ ဒီလိုပြောမိပြီး ချိုစိတ်ဆိုးလို့ ရိုက်ချင်ရင်လည်း အားမနာစတမ်း ရိုက်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ခံပါ့မယ် ချို”

နိဒါန်းက အဆင်သိပ်မချောပါဘဲ ပျိုးပြီးလေပြီ။ အားနာတာရော မျက်နှာပူတာတွေပါ ထည့်ပြောနေတာမို့ နိမိတ်က မကောင်းတော့ပါချေ။ စိတ်ဆိုးရင် ရိုက်ပါတဲ့လား။ မကျေနပ်လျှင် သတ်နိုင်သည်ဟု ခွင့်ပြုနေသည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ ‘ကို’။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုနုလုံးသားရဲ့အရှင်သခင် အစစ်အမှန်ကို မြင်ပြီးသိသွားပြီလား။ မပြောနိုင် မဖွင့်နိုင်ဘဲ အံ့ပုန်းကြီး ‘စွမ်းဆောင်နိုင်’ က နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ကိုဖွင့်အံ့ဖို့အတွက် သတ္တိခွန်အားတွေ ရှိလာပြီပေါ့လေ။

“ဘာများပြောမှာမို့လို့ ဒီလောက်ထိ နိဒါန်းပျိုးနေရတာလဲ။ ချိုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုသိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့”

“ဟင်!”

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြောလော။ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ဆိုတာ”
 “ဟိုလော၊ ချို လုပ်ပေးစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က
 ယောက်ျားလေးမို့ ဦးဆောင်ပြီးပြောရမှာပါ”
 “ဘာကိုလဲ Engage ဖျက်ဖို့လား”
 “ဟာ! ချို ဘယ်လိုသိတာလဲ”
 “ဒီလိုပဲ ခိုင်မိတာပါ”
 “Sorry ပါ။ ကိုယ် တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ အနူးအညွတ်
 တောင်းပန်ပါတယ် ချို”
 “ဟုတ်ကဲ့ ချို နားလည်ပါတယ်”
 အသံမတုန်စေရန် သတိထား၍ ပြောလိုက်ရပါ၏။ တကယ်
 ဆို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်တာ မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ
 အသံမိတ်ဆွေတွေ သိနေပြီမို့ စေ့စပ်ပွဲကို အရင်စီစဉ်နေပါလျက်
 အနီးကပ်မှ ပျက်ရသတဲ့လား။ ဆိုင်အုပ်ထားပါသည့် ဝတ်စုံပင် ရနေပြီ
 မို့ မနက်ဖြန် ဝင်ယူရန်ပြောပြီးနေပြီလေ။
 “လူကြီးတွေလည်း တောင်းပန်ရဦးမယ်”
 “နိဿယူလူတွေကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကို၊ အပြစ်လုပ်
 ထားတာက ကိုမှမဟုတ်တာ”
 “ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် ဒီကိစ္စပျက်သွားရတာလေ”

“အမှန်ဆို လူကြီးတွေ plan ချပေးလို့ ချိုတို့ ဆုံဖြစ်ကြတာ
 မဟုတ်လား”
 “ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”
 “အင်းလော၊ ဒီတော့ လူကြီးတွေပဲ ပြန်ဖျက်သိမ်းကြပါစေ
 ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်စေရန် ပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲ လေးလံ
 နှာက မပေါ့သွားပါချေ။ ပူပူနွေးနွေး သောက်ပါမည်ဆိုသည့် ကော်ဖီတို့
 က အေးစက်နေလေပြီ။ ဤသို့ပင် လူနှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံခြင်း
 အခြေအနေကလည်း အေးခဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဆုံဆည်းခြင်းထက်
 နောက်ဆုတ်လမ်းခွဲခြင်းက ပိုမြန်နေရသလိုပါပဲ။
 “ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”
 ငိုရမှာက ‘ချို’ ဖြစ်ပေမယ့် သူပါ မျက်နှာညှိလာတာမို့
 ပြုံးမိသွားရလေ၏။ နှမြောလိုက်ပါဘိ။ တစ်ဖက်သားကို စာနာ နား
 လည်ပေးတတ်ပါလျက် သသေဘာထားကြီးတတ်ပါသည့် ဤလူ
 တစ်ယောက်ကို ရင်နင့်စွာဖြင့် စွန့်လွှတ်ရမှာတဲ့လား ‘ချိုသံစဉ်’။
 “ကိုစွမ်းဆောင်နိုင်”
 “ဗျာ”
 “ကိုလို့ခေါ်ခဲ့တာ နှုတ်ကျိုးနေပြီမို့ ချက်ချင်းတော့ ဖျောက်ရ

ခက်မှာပဲ”

“အင်း ရပါတယ်”

“ချိုပြောမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချစ်ခြင်းမှာ အားနာစရာ မရှိပါဘူး ကို”

“ဟင်!”

“ရယူတာနဲ့ ပေးဆပ်တာချင်း ကွာတော့ကွာခြားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘာသာပြန်ဖို့ မလိုအပ်တဲ့အရာတစ်ခုပါ”

“ကိုယ်”

“ဒီတော့ အားနာစရာမလိုဘူး။ တောင်းပန်ဖို့လည်း မလိုပါ

ဘူး”

“ကိုယ် ကျေးဇူးအရမ်းတင်လိုက်တာ ချိုရယ်”

“ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ဘာကို ဘာကိုလဲ”

“သူ့ကိုလေ”

“ဟင်!”

“ချိုပြောတယ် မဟုတ်လား။ အချစ်မှာဖွင့်လင်းဖို့လိုအပ်လို့ ဒီလိုပဲ ချောင်းကြည့်ပြီးပြန်နဲ့ သံယောဇဉ်က တွယ်မလာဘူးရှင်။

ကိုယ်ကစပြီး ပြောမှ ဟိုကစဉ်းစားပြီး အဖြေပေးနိုင်မှာပေါ့”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့က ပြဿနာဖြစ်ထားတာနဲ့ ကားလက်မှတ်မှာပြီးနေပြီ လားမသိဘူး။ ကိုယ် ပြန်ဦးမှပဲ ချို”

ကော်ဖီဖိုးပင် ရှင်းဖို့မေ့လျော့ခဲ့ပြီး ဆိုင်ပြင်ပြေးထွက်သွားပါ သည့် သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ တီးတိုးပြောနေမိ၏။ ‘ကိုကို ချို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်’ ဆိုသည့် စကားကို ဒီတစ်သက် ဖွင့် ပြောခွင့် မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်။ အပြင်မှာ မမှောင်ခင် မြူတို့က ဆိုင်းနေသလိုပါပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ‘ချို’ အမြင်တွေ ဝေဝါးနေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လောကမှာ Love ဆိုသည် ချစ်ခြင်းကို မည်သို့များ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြပါသနည်း။

ရင်ခုန်တိုင်း ချစ်ခြင်းလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ပေမယ့် တစ်စုံတစ် ယောက် အကြောင်းပဲ အမြဲတွေ့နေမိတာ။ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို တစ်စုံစီမှမြင်ယောင်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ပီတိဖြစ်နေတာကို ယုံပါ့မလား။

ဘေးနားကနေ လေပြည်လေညင်းလေး ဖြတ်သန်းတိုက်

ခတ်သွားသလို အေးအေးလေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားလိုက်ရတာလေ။

တကယ်ပဲ 'ချိုသံစဉ်' ရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသားမှာ 'စွမ်းဆောင် နိုင်' ဆိုတဲ့ အမည်တစ်ခု ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“တိ!”

ခြံထဲသို့ ကားကိုကွေ့လိုက်စဉ်မှာပင် မြက်ခင်းစပ်မှာထိုင်ရင်း အလုပ်လုပ်နေပါသည့် သူမကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ အခုမှပဲ အပူလုံးကြီး က ရင်ဝမှကျသွားရလေသည်။ ဂိုထောင်ထဲဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ကားကို ထားခဲ့ရင်း ပြန်ထွက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ရေပန်းခရားဘေးချလျက် မြေကြီးကော်သည့်ဂေါ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်က သက်လုံးပုံပါပဲ။

“မိုးချုပ်တော့မယ်လေ။ ခုထိ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲလား”

မေးတာကို မဖြေဘဲ အပင်မြေမြှုပ်တာကို အသာဖိ၍ ရေ လောင်းနေပြန်၏။ မြက်ခင်းစပ်တွေ ကျင်းလေးတွေ ခပ်ခွာခွာ တူး ထားတာက ရှိသေးသလို ပန်းပင်လေးတွေ စီထားတာက ကျန်နေ သေးသည်။ ဒါက မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဆက်လုပ်နေမယ့်ပုံပေါ့လေ။ သူက အနောက်မှ လှမ်းပြောရာမှ အနားသို့ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါ၏။ ဝေးလို့ မကြားလျှင် အနားကပ်ပြီးပြောရုံပါပဲ။

“သက်လုံးပုံ၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကိုကိုကြီးရေချိုးပြီးရင် ညနေစာ ပြင်ရတော့မလား”

“မစားသေးဘူး”

‘ပြည့်ပြည့်’ က တိုက်ပြတင်းပေါက်မှ သူ့ကို လှမ်းပြောတာ ခို့ လှည့်ပြောစဉ် သူမက နောက်ကျင်းနေရာကို ရွှေသွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘာအချိုးလဲ။ ‘ညီ’ နဲ့တော့ ပြီးပျော်ရယ်မောနေပြီး သူ့ကိုတော့ မတူမတန်သလို အချိုးမျိုး ချိုးပြနေတာမဟုတ်လား။ ဝိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“တောက်! သက်လုံးပုံ”

“ရှင်!”

“ရှဉ့်တွေ ကြွက်တွေ ဘေးဖယ်ထား။ ဒီမှာ ငါ့ကိုကြည့်!”

မျက်စောင်းက ရောက်လာလေ၏။ အံ့မယ် အကြည့်ကိုက မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ။ ‘ညီ’ နှင့် ပြဿနာဖြစ်တာက ညီအစ်ကိုချင်း ပြေလည်ပြီး ဘာသံမှ မထွက်ဘဲ အေးဆေးဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါဖြင့် ဒင်းလေးက ဘာကိုမကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုနေရပါသလဲ။

“ဘာလဲကိုကြီး၊ ဒါပြီးအောင်လုပ်ဦးမယ်”

“အဲဒါ မနက်မှလုပ်၊ အခုလက်ဆေး”

“မနက်မှစိုက်ရင် သေသွားမှာပေါ့။ ဒီတိုင်း plastic နဲ့ထား ထားတာ လောင်နေပြီ”

“အဲဒီအပင်သေမှာ အရေးကြီးလို့လား”

“ကြီးတယ်”

“ဘာ မင်းနော်”

ကြည့်စမ်း! ဒါက လူကြီးကိုရွဲတာပေါ့လေ။ လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေပြန်သဖြင့် သူမ ရွှေ့ရာဆီ လိုက်ရပြန်၏။ ဒီကောင်မလေးတော့ သူ့ကို lesson တွေပြနေလေပြီလား။ စိတ်တို လာတာ မှန်ပေမယ့် ‘ညီ’ တုန်းက လက်ပါမိသလိုတော့ သူမအပေါ် မလုပ်ရက်ပါချေ။

“သက်လုံးပုံ၊ မိုးချုပ်တော့မယ်ဆိုမှ ဟိုကောင်မီးကျော်ရော”

“မရှိဘူး။ မေမေ့ကိုသွားကြည့်နေတယ်”

“အဲဒါ သူပြန်လာမှ စိုက်ပါစေ။ ထတော့”

“ပို့အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်နေတာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဘာပြောတယ်။ ငါက စေတနာနဲ့ ပြောနေတာကွ။ သိရဲ့လား”

“မသိချင်ဘူး”

“မင်းနော်၊ ကျွန်ုပ်! ဒါက ဒီမှာစိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ထည့်ပေးမယ်”

“အို! အားကြီးနဲ့ အတင်းမစိုက်နဲ့လေ။ အပင်ပျော့ပျော့လေး ကျိုးပြီးသေသွားမှာပေါ့။ မလုပ်တတ်ပဲနဲ့”

“ကူညီပြန်တော့လည်း မကြိုက်၊ မလုပ်နဲ့ဆိုလည်း မဟုတ်။ မင်း ဘယ်လိုလေးလဲ။ ပြောရခက်လိုက်တာ”

“ပြောပြော၊ စိတ်ကြိုက်သာဆူပါ။ နောက်နေ့ကစပြီး ဆူချင်ဘိုင်း ဆူလို့မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ကားနဲ့ ပြန်တော့မှာ”

“မပြန်ရပါဘူး! ဘယ်သူက ပေးပြန်လို့လဲ”

“လက်မှတ်မှာထားပြီးပြီ”

“Cancel လုပ်လိုက်”

“မရဘူး”

“မရလို့မဖြစ်ဘူး”

“လိုက်မရှုပ်နဲ့ဆိုမှ”

“မြန်မြန်ပြီးအောင် ကူတာပါဆို”

“သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“အဟမ်း! အဟမ်း!”

ကားဝင်လာတာကို မမြင်ဘဲ ပန်းပင်ကျင်းထဲ မြှုပ်ကာ အသာ ဒီရင်း စကားများနေစဉ် ကားပေါ်မှ ‘ညီ’ က အသံလှမ်းပြုလိုက်လေ၏။ သူမ လက်ဖဝါးထက် အုပ်မိသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ရုန်းလိုက်ချိန်

မို့ မျက်စောင်းက နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာပြန်လေသည်။ သေ
တော့မှာပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းကိုမှ 'ညီ' ရှေ့မှာ ပြမိရတယ်လို့။

“အဆင်ပြေလား ကိုကြီး”

“ပြေ အဲ! ဘာကိုလဲ”

“ချစ်မေတ္တာပန်းပင်၌ စွမ်းဆောင်နိုင်၏ အသည်းနှလုံးလေး
ပျိုးလို့ရပြီလားလို့ မေးလိုက်တာလေ”

“ဟေ့ကောင်!”

“Fighting! ကိုကြီး။ သက်လုံးပုံကို ရာထူးတိုးပေးဖို့ ready
ပဲ”

“ဖွဲနော် နင်”

'ညီ' က တဟားဟားအော်ရယ်လျက် တိုက်ထဲဝင်သွားသလို
ခြံထဲသို့ ဖေဖေကားနှင့် အန်တိုကားပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆက်ဝင်
လာကြလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြစဉ် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးမိမိ
ကြည့်သွားသဖြင့် နေရခက်သည့်သူက ရောင်ရမ်း၍ ရေပန်းကရားကို
ကောက်ယူ၍ စိုက်လက်စအပင်ကို ရေဖြန်းလိုက်မိလေသည်။

“အို! လူကိုပါ စိုကုန်ပြီရှင်”

“Sorry”

“မစောတော့ဘူး မိုးချုပ်တော့မယ်”

“သက်လုံးပုံနော်”

“အဲဒါပေါ့၊ မေတ္တာမိုးတွေ သွန်းဖြိုးကုန်တယ်ဆိုတာ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖေဖေနှင့်အန်တိုပါ ကြားသွားသဖြင့် အိမ်
ရှေ့မှာ ရပ်နေရင်း ရယ်ကြလေတော့၏။ အရောက်ပို့ပေးသည့် 'ညီ'
ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စိတ်မဆိုးဖြစ်ပါချေ။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှ ကောင်မ
လေးကဖြင့် သူ့လက်ဖမိုးကို အကြောင်းမရှိ ဆွဲဆိတ်လိုက်လေ၏။

ဒါက ချစ်လို့ ဆိတ်လိုက်လေသလား 'သက်လုံးပုံ'။

လေးစားလျက်

မေတ္တာလေပြည်
21st Jan: 2018
PM (5:30)